SF
ICAR

PAUL B. THOMPSON

ÎN INIMA RECE A SOARELUI

EDITURA
PORTO - FRANCO

PAUL B. THOMPSON

ÎN INIMA RECE A SOARELUI

Coperta de VICTOR CILINCA

SUNDIPPER
Copyright © 1987 by Paul B. Thompson

PAUL B. THOMPSON

ÎN INIMA RECE A SOARELUI

În românește de PETRU IAMANDI

EDITURA PORTO-FRANCO
GALAȚI, 1994

ISBN 973-557-315-6

Redactor: ION CHIRIC
Tehnoredactor : CARMEN BRADLER

Bun de tipar 13.12.1993. Tiraj 10000 ex.
broșate. Hârtie tipar de 47,5 g/m²
Format 16/60X81 coli tipar 12
Apărut 1994

Tiparul executat sub cd. nr. 416 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco" SA Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

Lui Sara

Q. E. D.

Niciodată nu urci atât de sus ca atunci când nu știi încotro te îndrepți.

NAPOLEON BONAPARTE

CAPITOLUL 1

Toți oamenii se nasc în întuneric. Unii chiar de mai multe ori.

Omul acesta stătea nemișcat, pe jumătate scufundat în gelatina lăptoasă ce umplea cutia din sticlă. Era gol. Inima îi bătea de zece ori pe minut iar respirația îi făcea pieptul să se înalțe la fiecare cinci bătăi de inimă.

Când temperatura corpului depăși temperatura aerului din jur, senzorii afundați în gelatină activară sistemul de reanimare. Oxigenul pur începu să-i invadeze nările. O tijă metalică subțire, având în vârf o fiolă plină și un ac minuscul, alunecă din instalația de deasupra capului. Sub ac se afla o bilă din metal, strălucitoare. Bila se rostogoli pe pieptul omului, îi depăși sternul și se opri la baza gâtului. Ultrasunetele ecografiară traheea și esofagul, venele și nodulii limfatici. Găsind artera carotidă, bila se opri. Acul pătrunse prin epidermă, dermă și peretele arterei. Fiola pompă doisprezece mililitri de biostimulator în fluxul sanguin.

Mâinile i se încleștară. Genunchii și coatele i se încordară. Mușchii spatelui și umerii i se contractară, afundându-i capul și mai adânc în gelatină. Se zvârcoli și dădu din picioare câteva clipe, dar gelatina atenuă din violența trezirii simțurilor.

Spasmele trecură. Omul se ridică în capul oaselor. Își deschise ochii și se privi. De sus și până jos avea aceeași culoare, arămiu închis.

— Ei, drăcie, mormăi el.

Își șterse gelatina rece de pe gât și își goli urechile de substanța vâscoasă. Cronograful de pe perete arăta ora 14,12. Începutul după-amiezii pe Pământ.

— Hei, strigă omul.

Picioarele lui pline de gelatină atinseră podeaua acoperită de covor.

— Unde naiba mă aflu ?

Luminile de deasupra se întăriră, părăsindu-şi clarobscurul. O voce cultivată, frumos modulată răzbătu din pereţi :

— Bună dimineaţa, domnule Lawton.

— E după-amiază.

— Aveţi dreptate. V-aţi recăpătat simţul orientării, domnule Lawton ?

— Mda. Sunt acasă la mine, nu-i aşa ? Tu trebuie să fii audionul casei.

— Întocmai. Cum a fost regenerarea ?

— Dură. Cât Sting mi-ai dat ?

— Doisprezece mililitri, domnule Lawton.

— Doisprezece ! Nu-i de mirare că mă simt de parc-aş fi căzut în cap. Să nu-mi mai dai niciodată mai mult de zece.

— Să am iertare, domnule Lawton, dar cipul medical arată că aţi primit în jur de zece mililitri de Crux înainte de a fi expediat din spaţiul cosmic. Reanimarea dumneavoastră integrală a necesitat o doză mare de biostimulator.

Lawton căscă. Maxilarul îi trosni ameninţător de pe urma efortului.

— Încărcătura mea a ajuns pe Island Omicron ? întrebă el.

— A ajuns, domnule Lawton. Am fost informat de audionul băncii din Atlanta că în contul dumneavoastră au fost depuşi 11,7 megaloţi.

Unsprezece milioane, şapte sute de mii. Un onorariu al naibii de bun, deşi Lawton sperase ca de data asta să depăşească graniţa celor doisprezece megaloţi. Poate că în trimestrul următor.

— Cum e afară ?

— Ploaie, domnule Lawton. Temperatura aerului e de 17°C, umiditatea e de 98% iar vântul bate dinspre sud cu o viteză de 16 km/h.

Ploaie. O burniţă răcoroasă, înviorătoare. Lawton părăsi camera de regenerare şi străbătu casa cufundată în tăcere. Deschise uşile din plexi şi ieşi pe terasă.

Norii cenuşii atârnau aproape de Buncombe Horse Range Ridge, ascunzând vederii valea de dedesubt. Casa lui Lawton era înfiptă în roca dură a coastei de sud, la 1.464 de metri deasupra nivelului mării. Mai exista o singură locuinţă în zonă, o vilă, la 35 de metri spre est, puţin mai sus de casa

lui. De când își cumpărase casa din Munții Cerniți, nu văzuse absolut pe nimeni în locuința din vecinătate.

Ploaia cădea alene, în picături mari. Lawton se lăsă în voia ei, cu gura deschisă, îmbătându-se de răcoarea binefăcătoare. Fărâme de gelatină i se desprindeau de păr și-i alunecau pe piept. Rămase așa multă vreme.

Vântul se învolbură în jurul lui, bătând în rafale puternice dinspre vest. Lawton deschise ochii. În reveria provocată de ploaie, se întorsese pe jumătate și acum era cu fața spre casa din apropiere.

Pe terasă se afla o femeie care privea în jos, la bărbatul gol și ars de soare. Lawton se arătă mai mult surprins decât stânjenit și-i susținu privirea. Vântul îi umplu ochii cu stropi de ploaie și, după ce îi șterse, văzu că femeia dispăruse.

Matthew Lawton era helioplonjor. În tot sistemul solar doar două duzini de bărbați și femei făceau ceea ce făcea el și, printr-un acord comun, el era cel mai bun dintre toți.

Era, de fapt, o treabă foarte simplă : trebuia să pilotezi spre soare o navă special concepută pentru a colecta energia solară. Helioplonjorul își conducea nava prin coroana solară și cromosferă, până la suprafața relativ rece a fotosferei, cu o temperatură de 6.100°C.

Celulele colectoare de pe nava helioplonjorului absorbeau toate tipurile de energie — căldura, lumina, gravitația, mareele — și le convertea în plasmă de mare intensitate. Baterii de acumulatoare, introduse în delicate „sticluțe“ magnetice, înmagazinau energia până când aceasta putea fi transferată clienților care așteptau pe orbita planetei Mercur. Principalii clienți ai helioplonjorilor erau cele opt colonii spațiale transastrale care se deplasau pe o orbită între Pământ și Marte. 30% din necesarul casnic de energie și 85% din necesarul industrial din colonii erau furnizate numai de helioplonjori. Care erau plătiți foarte bine pentru micile lor colete de energie solară. Altă alternativă nu prea exista pentru aceste colonii. Nici sateliții, nici inertele panouri solare nu puteau egala viteza și uriașul randament ale unui helioplonjor.

E foarte simplu. Pilotezi o navă în formă de disc curbat, cu un diametru de 70 de metri, printr-unul dintre cele mai aprige focuri din galaxie. De unul singur. Închis într-un modul termoizolator, într-un întuneric absolut, într-o tăcere absolută, orb, se înțelege de ce, la infernul de afară. Îți conduci aparatul de zbor numai cu instrumentele de bord, evitând

protuberanțele și spicele solare ; sperând și rugându-te la tot soiul de zeități arhaice ca instrumentele să nu cedeze (riscul unei defecțiuni era, în general, de 65%) și să nu te trezești înconjurat de o erupție solară.

Gravitație ucigătoare. O radiație atât de intensă încât te prăjea de tot, chiar și prin straturile protectoare, îndeajuns de groase pentru a rezista unei rafale de plasmă. Nici un fel de comunicare nu era posibilă prin furtuna de ioni de hidrogen turbați. Helioplonjorul intra singur în soare, singur își făcea meseria și, adesea, singur și murea.

Mulți insistau că e prea periculos. „Lucrul ăsta ar trebui să-l facă navele robot.“ Niciodată. Roboții și audionii erau capabili să piloteze navele, o mașină însă nu putea lua niciodată hotărâri inspirate. Fapt dovedit cu ani în urmă. Una dintre colonii, Sky Island Alpha, construise o navă helioplonjoare experimentală, controlată prin audion. Se întorsese cu o încărcătură de 11%. Transastralii încercaseră din nou. 9%. Audionul era prea inteligent ca să reușească. Nu se punea și nici nu punea nava în pericol prin manevre riscante. Numai o ființă umană își putea pune viața în joc de dragul profitului. Doar câteva ființe umane, ieșite din comun.

Din grupul restrâns de helioplonjori, Matthew Lawton era cel mai în vârstă. Toți cei care veniseră înaintea lui erau morți sau abandonaseră. Cei mai mulți erau morți.

Matthew era cunoscut sub numele de Bătrânul Sutălasută fiindcă niciodată nu cedase (nu părăsise fotosfera) fără să-și umple complet celulele.

Bătrânul Sutălasută avea douăzeci și nouă de ani.

Părul lui fusese castaniu cândva. Acum era alb. Matthew plonja mai rar decât înainte. Pentru trei trimestre de viață îmbelșugată pe Pământ, petrecea un trimestru plonjând în soare. Lăcomia autodistrugătoare nu-l mai încerca atât de des. În tinerețe (ce mult era de-atunci !), un trimestru lucra, un trimestru se odihnea. La douăzeci și cinci de ani, Matthew era cel mai bogat liber profesionist din emisfera vestică.

Lucra mai puțin dar nu putea abandona. Chiar dacă n-ar fi câștigat mai mult decât strictul necesar, tot ar fi continuat să plonjeze în soare. Era îndrăgostit de risc, de primejdie. Și mai exista și Darul.

Ieșind de sub jetul de apă, Matthew se înfășură într-un halat și se îndreptă agale spre bucătărie. Își simțea stomacul

ca pe o crevasă fără fund, căci nu mai avusese parte de hrană solidă de două săptămâni.

— Ce-ați dori, domnule Lawton ? întrebă audionul.

— Cafea. Trei ouă ; nu, patru. Jumări, în unt. Ce fel de carne ai la îndemână ?

— Adevărată sau reconstituită ?

— Adevărată.

— Mușchi de porc, șase kilograme. Carne de pui, opt kilograme. Carne de miel, 0,8 kilograme. Carne de vită, douăsprezece kilograme. Creveți...

— Stop. Vreau două porții de mușchi bine fript, cu ceapă și ciuperci, și trei sute de grame de înghețată.

— Consumul excesiv de proteine nu este recomandat după o subzistență prelungită bazată pe alimente sintetice.

— Cine te crezi, maică-mea ? Pregătește ce ți-am spus, se răsti Matthew.

Într-o supunere tăcută, ouăle apărură din frigider și carnea sângerie se întinse pe grătar.

Matthew se duse în salon. Își turnă o jumătate de litru de vin și își salută imaginea de pe ușile transparente. Era noapte.

Sorbi încet din Chardonnay. Gura de vin îi făcu stomacul gol să se contracte dureros. Matthew preferă să dea pe gât tot paharul. Dacă-și putea stăpâni senzația de vomă, peste puțin timp avea să-și revină. Alcoolul îi domolea crampele provocate de Crux.

Simți cum îi vine vinul înapoi și scăpă paharul din mână. Împinse ușa cât colo și alergă la marginea terasei. Mai bine să vomeze pe munte decât pe covor. Greața i se cățără în gât, căutând o ieșire. Își încleștă dinții și încercă să o trimită înapoi.

N-ai să versi ! își spuse el, furios. Gândește-te cât costă vinul ăsta !

Se sprijini cu spatele de balustradă, în timp ce senzația de vomă se atenua. Ochii îi fură atrași de luminile exterioare ale casei de alături. Un skimmer masiv, particular, era parcat pe acoperiș. Prin ferestrele luminate văzu două siluete. Așadar femeia nu era singură.

Când se întoarse în bucătărie, Matthew văzu farfuria plină de jumări din care ieșeau aburi.

— Cine stă în casa de-alături ? întrebă el, tare.

— Am să verific, răspunse audionul. Chiriașul este un anume S. Mackensen.

Unul dintre manipulanți întoarse fripturile lui Matthew. Altul agită o tigaie plină cu felii de ceapă și ciuperci mici ca niște bănuți.

— Bărbat sau femeie ? întrebă Matthew, cu gura plină de jumări.

— Pe actul de închiriere nu se specifică genul. Să încerc să aflu, domnule Lawton ?

— Mda, ia legătura cu audionul de-acolo și întreabă-l.

Cafeaua, fripturile și legumele fură așezate pe masă. Matthew mâncă și bău totul. Tocmai se apuca de înghețată când audionul raportă rezultatul cercetărilor.

— Regret, domnule Lawton, dar audionul din locuința vecină a fost supus unei modificări, spuse audionul, cu un dezgust evident.

— Cum adică ?

— Adică nu mai vorbește.

— Și ce dacă ? Încearcă modemul.

— Am încercat. Sistemul intern a fost izolat și nu acceptă nici un semnal din exterior.

— Se pare că S. Mackensen nu vrea să fie deranjat de nimeni.

— E foarte urât să modifici un audion de casă în felul acesta. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, domnule Lewton, eu i-aș apostrofa pe oamenii aceștia, replică audionul.

— Dar nu ești, îi aminti Matthew, ridicându-se în picioare. Am terminat. Curăță masa.

În dormitor, Matthew se descotorosi de halat și de papuci. Fără Sian, patul mare, oval, părea rece și deloc atrăgător. Trebuia să ia legătura cu ea.

Dispozitivul cu dublu apel sună imediat.

— Ia legătura cu Sian Donnelly, spuse Matthew. Spune-i că Matt este acasă, singur, și are nevoie de ea, mult.

Audionul se conformă și transmise mesajul.

CAPITOLUL 2

Acolo, în conul de umbră al planetei Mercur, ascunsă ca un răufăcător, se află baza de operații a helioplonjorilor. Această construcție fusiformă, numită Icecube* de către rezidenți, este sălașul și limanul celor peste douăzeci de nave angajate în comerțul cu energie. Icecube este unică în sistemul solar prin faptul că a fost construită și întreținută din fonduri private. Helioplonjorii, mecanicii, personalul auxiliar sunt împreună proprietarii stației. Acțiunile sunt frecvent redistribuite conform vechimii în serviciu, pe măsură ce membrii asociați — de obicei piloții — mor.

Matthew Lawton văzuse pentru prima dată stația Icecube de pe cargobotul lunarian *Collins*, pe care servea ca manipulant de categoria a patra. La nouăsprezece ani părăsea Universitatea din Tranquility, de pe Luna, nedorind să-și aleagă profesiunile părinților : ingineria sau administrația civilă. La douăzeci de ani se angaja pe *Collins* și începea să facă circuitul intern al sistemului solar, vizitând platformele orbitale Venera-Vostok ; stațiile de apărare *Australia*, *Antarctica* și *Pacific* ; și, în sfârșit, Icecube.

Intenția lui era ca, odată ajuns pe orbita planetei Mercur, să fugă de pe navă, o hotărâre înlesnită de călătoria dificilă pe care o făcuse la bordul lui *Collins*. Alverado, căpitanul cargobotului, pilot de rangul I, era indiferent la soarta echipajului. Oamenii obișnuiți de pe *Collins*, în cadrul cărora Matthew ocupa treapta cea mai de jos, sufereau de pe urma hărțuielilor și a insultelor ofițerilor inferiori. Inamicul personal al lui Matthew era Muñez, șeful de transport. Muñez nu-l lăsa să facă nici cel mai neînsemnat lucru o singură dată ; pretenția lui era ca Matthew să-l facă de cinci până la

*) Cubul de gheață (N.T.)

zece ori. Tot ce mai ţinea în frâu temperamentul impulsiv al lui Matthew era convingerea că, în curând, avea să spună *adios* jalnicei nave.

Collins avea la dispoziţie numai două ore pentru a-şi lăsa încărcătura pe Icecube. Matthew îşi conduse amplificatorul de portanţă pe platforma de depozitare, cu o mie de kilograme de piese de schimb sub braţ. Lăsă marfa acolo şi abandonă aparatul. Se ascunse printre lăzi şi îşi rupse însemnul navei de pe mânecă. Aşa cum sperase, Alverado nu amână plecarea pentru a-l căuta. *Collins* îşi luă zborul iar Matthew rămase, în sfârşit, liber.

Liber, dar fără slujbă. Cererea de helioplonjori era mare, dar a deveni helioplonjor însemna să faci rost de nişte lucruri foarte greu de găsit. Mai întâi, o navă. Aparatele de zbor ale helioplonjorilor sunt făcute de comandă, total diferite de orice alt tip de vehicul spaţial. Sunt aproape plate, concepute pentru un singur pilot, de formă circulară sau ovală. Partea inferioară este acoperită cu plăci colectoare de energie. Carcasa este presărată cu celule de colectare. În centrul dinamic al navei se află modulul de control, o cutie în formă de păstaie, unde stă pilotul.

Navele helioplonjoare trebuie să aibă suprafeţe aerodinamice pentru a putea fi manevrate în fotosfera extrem de densă. De asemenea, trebuie stabilit un echilibru adecvat între forţă şi greutate. O navă masivă ar necesita un motor mare (costisitor) şi ar fi greu de stăpânit în mijlocul curenţilor violenţi din soare. Şi totuşi, forţa este esenţială pentru smulgerea din chingile gravitaţiei. Cea mai frecventă cauză a accidentelor fatale e defecţiunea structurală în momentul ieşirii din soare.

Pe lângă faptul că nu avea navă, Matthew nu avea nici priorităţi de asolizare, nu cunoştea nici un client potenţial din coloniile transastrale şi era total lipsit de experienţă.

Helioplonjorii râdeau de el când le cerea informaţii. Personalul permanent de pe Icecube se arăta condescendent. Nu era ceva neobişnuit ca tinerii, băieţi şi fete, să apară acolo, pradă unor idei fanteziste despre ce înseamnă să fii helioplonjor. Era atât de romantic! Atât de palpitant! Cât despre bani — oare de ce nu încercau toţi să facă aşa ceva?

Visătorii învăţau repede. Rata de supravieţuire pentru un pilot *antrenat*, după patru plonjoane, era de 85%. După opt plonjoane, rata scădea la 60%. Până se ajungea la douăsprezece plonjoane, rata de supravieţuire era de 31%. Piloţii

mai puțin iscusiți nu ajungeau niciodată atât de departe. Numărul mediu de plonjoane efectuate înainte de moarte era de 7,5. Vârsa medie a helioplonjorilor morți era de 23 de ani

După zece zile în care nimeni nu-l băgase în seamă, Matthew era atât de descurajat încât s-ar fi reîmbarcat pe *Collins*, dacă nava ar fi fost acolo. De fapt, nici nu avea cum să părăsească stația până la sosirea unui nou transport. Ca să nu moară de foame, recurse la o soluție de care se folosise mult la colegiu.

În ciuda omniprezenței jocurilor holoidale și a instalațiilor tehnotronice, cărțile de joc încă mai reprezentau principala formă de a risipi banii oriunde trăiau oameni. Matthew se instală în salonul încăpător al stației, cu un pachet de cărți în mână, și jucă poker pentru a se putea întreține. Curând, descoperi că putea face mai mult decât să-și asigure hrana.

Între două plonjoane, piloții jucau cărți cu înverșunare. Alte distracții foarte populare printre ei erau drogurile, băutura și zborurile de plăcere. Și viața sexuală ; un helioplonjor din trei era femeie. Dar cu cât câștigau ei într-o singură oră — un megalot — banii fierbinți trebuiau trecuți în alte mâini pentru a se răci.

În cinci zile de joc concentrat, Matthew câștigă cincizeci de kiloloți, de zece ori salariul lui trimestrial pe *Collins*. Îi ușură de bani pe toți helioplonjorii, mai puțin pe unul. Care se dovedi un adversar pe măsura lui.

Era foarte înalt — 198 cm — și îngrozitor de slab. Pielea lui era atât de pigmentată de temuta radiație încât îl făcea să semene cu o statuie din mahon. Scalpul îi era acoperit de un păr cărunt, tuns scurt și rar.

Pilotul câștigă un pot mare. Iritat, Matthew întrebă :

— Care vă e numele, maestre ?

– John Sangamon. Colector independent 88.

Matthew rămase impresionat. În scurtul timp petrecut pe Icecube aflase că gradul unui helioplonjor era invers proporțional cu numărul lui. Jack Sangamon era primul pilot pe care îl întâlnea cu un număr sub o sută. Arăta bătrân. Avea, după spusele lui, treizeci și șase de ani. Mai târziu, Matthew auzi că Jack ar avea peste patruzeci de ani.

— Mai slăbește-ne cu prezentările, se răsti un helioplonjor din stânga lui Sangamon. Dă drumul la cărțile alea odată !

Vender se numea pilotul atât de nerăbdător. Veteran și el — aproape de treizeci de ani. Ca majoritatea transastralilor din branșă, purta un „nume de serviciu."

Sangamon împărți câte șapte cărți *, jucând la mic-mare. Matthew primi trei nouari, dintre care unul de pică. Sangamon arătă un trei de cupă. Vender avea un as.

După câteva mâini, ceilalți jucători abandonară. Rămaseră doar Matthew, Sangamon și Vender. Matthew se hotărî să joace la mare, având trei nouari. Vender și Sangamon păreau că joacă amândoi la mic, ultimul fiind în pierdere.

Matthew merse de fiecare dată, convins că jumătate de pot era a lui, indiferent cine câștiga la mic. Sangamon avea 3—7—6—2. Vender etală as-4-3-5. Matthew nu mai avea nevoie decât de un doi ca să câștige la mic fără nici o problemă.

Sangamon juca imperturbabil, nu plusa, nici nu pasa. Răspunse la toate plusările lui Matthew până când pe masă se strânseră aproape douăzeci de kiloloți.

Sosi și clipa ultimei cărți. Lui Matthew nu-i intră nimic. Nouarii păreau să-i ofere toate șansele de a câștiga la mare. Având și un as alături, vorbi primul :

— Un kilolot, spuse el, aruncând un cip.

Vender îl fixă cu privirea.

— A naibii carte, pufni el, trântind un cip în mijlocul mesei.

— Plus patru, zise Sangamon, calm, mărind potul cu încă cinci cipuri.

Un val de uimire făcu înconjurul salonului. Oamenii se adunară în jurul mesei.

Matthew își mușcă buzele. Vender stătea cel mai bine la mic. Oare, până la urmă, Sangamon juca la mare ? Trei din cărțile lui mari erau de cupă. Prinsese culoare ?

Adăugă patru cipuri la pot. Vender merse și el și strigă „cip."

Acum trebuiau să arate cum joacă. În fața fiecărui jucător, la marginea mesei, se afla un panou cu senzori. O singură apăsare făcea să clipească o lumină verde. Ceea ce însemna „mic". Două apăsări pentru o lumină roșie ; ceea ce însemna „mare". Trei apăsări pentru ambele culori, ceea ce însemna că se joacă la mic-mare.

---

*) Variantă de poker în care miza se stabilește în timp ce cărțile sunt succesiv așezate cu fața în sus (N.T.)

Degetul lui Matthew se apropie, șovăitor, de panou. Apăsă o dată, dădu să apese din nou, apoi se opri. Văzu ceva pe fața lui Vender care-l făcu să se răzgândească. Matthew jucă la mic.

Vender jucă la mare.

Sangamon jucă la mic-mare. Ca să câștige, trebuia să câștige la amândouă.

Neinspirat, Matthew aruncă doi nouari, păstrându-l pe cel de pică. Rămase cu as-4-7-9-10, la mic. Vender văzu cărțile lui Matthew și mormăi o înjurătură. Mai scoase doi așI, dându-i trei de toți.

Într-adevăr, Sangamon avea culoare și câștigă la mare. La mic avea 2-3-6-7-9. Îl bătu pe Matthew și câștigă tot potul. Chibiții aplaudară. Vender mătură cu un gest scurt cărțile de pe masă și se îndepărtă furios. Sangamon îi luase cincisprezece kiloloți la o singură mână. O sumă asemănătoare primi și de la Matthew.

Cei din jur se împrăștiară.

— Bună mână, făcu Matthew.

— Am avut eu și mai bune, zise Sangamon, vesel. I-am luat odată treizeci și doi de kiloloți unui pilot de rangul I de pe Island Iota. Jucam dublu-roșu, pilotul trebuia să dea „sec“ sau să iasă din joc. El a dublat miza iar eu am câștigat la cartea următoare.

Sangamon făcu semn barmanului. Imediat pe masă apăru o sticlă de vodcă *E* („Distilată în spațiul cosmic : 60°“), din care helioplonjorul îi turnă lui Matthew cu multă generozitate.

— Mulțumesc, maestre Sangamon, spuse Matthew.

— Jack.

— „Un leac contra prafului“, zise Matthew, folosind un toast lunarian.

— *Skoal*, replică Jack.

Vorbiră un timp. Matthew își dezvălui ambiția neîmplinită de a deveni helioplonjor. Jack trase aer printre dinți și își învârti ușor paharul între degete.

— N-ai de ce să te faci helioplonjor, spuse el. Sigur, nu-ți lipsește nici curajul, nici inteligența, dar asta-i o meserie desperată, tinere. Întoarce-te la școală.

— Nu. S-ar putea ca într-o zi să mă întorc la cargoboturi, dar pe Luna sigur nu mă mai întorc !

— Bine, bine. Ce-mi dai dacă-ți aranjez să pilotezi o dată ?

— Tu ce vrei ?
— Bani și o favoare.
— Câți bani ?
— Zece kiloloți cred c-ar fi de ajuns.
Matthew îi dădu un cip de zece kiloloți.
— Și favoarea ?
— Mai târziu. Încă nu știu care va fi ea.
Matthew se întrebă dacă nu cumva bărbatul cu pielea arsă de soare glumea. Jack însă era cât se poate de sobru.
Il duse pe Matthew la unul dintre armatori. Helioplonjorii erau împărțiți în independenți și piloți de flotă. Trei foști helioplonjori deveniseră armatori. Angajau piloți, îi plăteau bine și păstrau profitul pentru ei. Era un aranjament lucrativ și mult mai puțin periculos decât să facă treaba singuri. Cei trei armatori erau Amram Bentick, Wellington Yu și legendara Rainbow Harvester.
Jack îl duse pe Matthew la cel de-al doilea. Yu era din emisfera estică, din Hong Kong. Circula prin Icecube într-un scaun mobil. La început, Matthew crezu că o face din lenevie, fiind foarte gras, dar la o privire mai atentă văzu că omul nu avea picioare.
— Am onoarea, maestre, zise Jack, cu o undă de maliție în glas.
Yu își răsuci scaunul spre Sangamon. Nici unul nu întinse mâna.
— Același acru Sangamon. De ce-mi rănești ochii cu prezența ta ?
— Vreau să-ți prezint pe cineva. Matthew Lawton, de pe Luna.
Yu își împreună mâinile pe pântece.
— Și ?
— Vreau să faci din el un helioplonjor.
— E doar un copil.
- Așa am fost și noi, cândva. Cred c-o să reușească, dacă se pregătește bine. Și tu poți să-l ajuți. Ernesto încă nu s-a întors de pe Marte, nu ? N-ai cine să-ți piloteze *Ki-Lin*-ul.
— Ernesto va sosi cât de curând.
- Nu se mai întoarce. A încercat să se sustragă de la ultimul plonjon. I-a pierit tot curajul, n-o să se mai apropie în viața lui nici de Icecube, nici de tine.
— Știi să pilotezi, băiete ? întrebă Yu, ridicând privirea spre Matthew.

— Am brevet clasa a III-a.

— I-auzi, i-auzi! Vasăzică eşti în stare să mâni un căluţ de lemn dintr-un colţ al camerei într-altul. Îmi pare rău, băiete, asta nu înseamnă pilotaj.

Apoi Yu i se adresă lui Sangamon :

— N-am ce să fac cu el.

— Ba ai să ai. Ai nişte datorii la mine de mai bine de două trimestre. Dacă încep să mă plâng destul de tare, s-ar putea ca Serviciul Spaţial al Concordatului să-ţi sechestreze navele până îmi dai toţi banii.

— Ai un dar înnăscut pentru extorcare, Sangamon. Aproape că-mi vine să te cred, dar sunt sigur că nu vrei mai mult decât mine ca Serviciul Spaţial să-şi vâre nasul prin conturile helioplonjorilor. Unde începe controlul, urmează legea.

— Ce importanţă mai are asta pentru mine ? Am adunat destul, mă pot retrage oricând. Pot asmuţi Serviciul Spaţial asupra ta şi să mă întorc acasă căptuşit de bani. Ce mai contează ce se întâmplă aici când eu am să mă instalez confortabil în Melbourne.

Pe faţa lui Yu se citea că presiunea exercitată de Sangamon nu putea fi luată în glumă. Invalidul mai avea o singură carte de jucat.

— Am să-l pregătesc şi-am să-i dau *Ki-Lin*-ul dacă-mi anulezi toate datoriile către tine, zise el.

Acum veni rândul lui Jack să facă o grimasă.

— Jumătate din datorii.

— Toate.

Sangamon îşi scărpină obrazul şocolatiu.

— Fie. La urma urmelor, e vorba doar de bani. Deşi tare nu-mi place că te scap din mână.

Yu zâmbi. Matthew găsi că semăna foarte mult cu Marele Budha din Tycho Basin.

— Am să pun audionul să-ţi facă un cip, spuse Yu, arătând apoi cu un deget grăsuliu spre Matthew. Ai devenit dintr-o dată foarte valoros, băiete. Dacă mă dezamăgeşti, am să te dau chiar eu pe mâna antipaticului de Sangamon, ţi-arată el ţie.

Yu făcu o întoarcere de 180° şi se îndepărtă.

— Mulţumesc, Jack, zise Matthew.

— Pentru puţin, amice. Singurul lucru pe care-l vreau de la tine e să fii cel mai bun helioplonjor care-a existat vreodată. Oricum eşti cel mai scump învăţăcel din istoria Universului.

— Cât îți datora Yu ?

— 6,2 megaloți, răspunse Jack, punând o mână pe umărul lui Matthew.

Matthew rămase uluit.

— Dar asta-i o adevărată avere ! exclamă el.

— Suma primită de pe urma unui plonjon reușit. Trimestrul ăsta am să câștig dublu.

Se întoarseră la atelierul de reparații. Un ciudat paradox îl făcu pe Matthew să se oprească din mers.

— Ascultă, Jack ; de ce mi-ai cerut numai zece kiloloți când, doar câteva minute mai târziu, ai renunțat, pentru mine, la nu mai puțin de 6,2 milioane ?

— Suma ți s-a părut foarte mare, nu-i așa ?

— Reprezintă cam jumătate din ce mi-a rămas din câștigul de la poker.

— Am vrut să văd cât de mare e sacrificiul pe care intenționezi să-l faci.

— Aș fi dat absolut toți banii.

Jack încuviință din cap. Ajunseră la coridorul de sub al optulea pilon. Nava lui Jack, *Red Jack*, era ancorată acolo.

— E timpul să reverific pompa de heliu, spuse Jack. Pe curând, Matt.

— N-aș putea să văd și eu nava ?

— Nu, zise Jack, foarte ferm. Nimeni nu urcă în *Red Jack* în afară de mine.

— De ce ?

— Așa-i mai sigur. Independenții au prea multe „accidente."

Matthew îl urmări pe Jack cu privirea până când pilotul dispăru pe coridor, aplecându-se din când în când pentru a se feri de grinzile de susținere. Se întoarse în salon. De data aceasta jucă solitaire.

CAPITOLUL 3

Ziua începu cu o dimineață superbă în Atlantic District, nici măcar Matthew nu se lăsă cuprins de ură împotriva soarelui.

Își petrecu prima dimineață în stare lucidă nefăcând nimic. Se întinse într-un șezlong pe terasă, aranjat în așa fel încât să poată vedea casa lui S. Mackensen. Cu o provizie serioasă de vin alb și cu musiconul intonând Sibelius, se pregăti pentru o zi cât se poate de tihnită.

În jurul orei 10,00, pe acoperișul vilei de alături apărură două siluete. Bărbatul și femeia se apropiară de skimmerul de lux (un Magdeburg — prea voluminos pentru gustul lui Matthew). După un schimb de cuvinte, bărbatul sărută cast femeia pe obraz, apoi se urcă în vehicul. Skimmerul se înălță câțiva metri, apoi se roti 90°, cu fața spre nord. Zbura greoi, repulsoarele stârnind un vârtej de praf în urma lui. Norul de pietriș fin trecu peste casa lui Matthew, stricându-i băutura și intrându-i în ochi. Pilotul sări în picioare și începu să înjure skimmerul care se pierdea în zare.

Când praful se domoli, Matthew privi înapoi. Femeia, îmbrăcată într-un kimono de un albastru intens, se uita la el insistent. Matthew îi făcu semn cu mâna. Femeia se întoarse și intră în casă.

Sian telefonă după prânz. Se afla în Triangle, dar promise să vină chiar în seara aceea. Matthew nu putea înțelege schimbările din vocea ei. Era nerăbdătoare să fie alături de el dar încordarea din tonul ei n-o mai simțise până atunci. N-o mai văzuse de 255 de zile. Multe se puteau schimba între timp.

Către ora 15,00 Matthew își făcuse destul curaj ca să-i telefoneze misterioasei vecine. Teleaudionul sună de două

ori. Legătura se realiză numai sonor; cubul holoidal rămase întunecat.

— Alo ? spuse o voce feminină.

— Alo ? Sunteți S. Mackensen ? întrebă Matthew.

— Cine întreabă ?

— Mă numesc Matthew Lawton. Sunt vecinul dumneavoastră. Am servit împreună o porție de praf azi-dimineață.

— V-am văzut.

Vorbăreață femeie. Matthew insistă.

— Vroiam să mă scuz pentru apariția mea de ieri. Tocmai mă întorsesem dintr-o lungă călătorie în spațiul cosmic și efectul medicației încă nu se atenuase. Sper că nu v-am speriat prea tare.

— Nu m-ați speriat.

— Nu știam că locuiește cineva acolo, sus, continuă Matthew, șovăitor.

— Nu știam că locuiește cineva acolo, jos, replică Mackensen.

— Dacă tot suntem vecini, am putea să ne și întâlnim. Poate că, într-una din zilele astea, veniți să bem ceva împreună.

— Nu.

Vorbăreață *și* politicoasă.

— Dacă v-am ofensat în vreun fel...

— Nu, nu m-ați ofensat, domnule Lawton. Am venit aici ca să fiu singură iar sănătatea nu-mi permite să ies din casă.

— În caz că vă răzgândiți, mă găsiți aici. Îmi puteți telefona oricând.

— Vă mulțumesc, dar mă îndoiesc că o voi face. Rămâneți cu bine.

Legătura se întrerupse.

Matthew nu era obișnuit să fie refuzat cu atâta duritate. Ce problemă avea ? Starea sănătății n-o împiedicase să găzduiască un vizitator peste noapte — un vizitator foarte apropiat. Ore întregi, Matthew își frământă creierii, furios, cu acest paradox, până când sosi skimmerul lui Sian.

Orizontul era roșu când Sian apăru ca o stafie, aterizând pe acoperișul vilei lui Matthew. Își pilota singură vehiculul, fără ajutorul audionului, și pilota al naibii de bine. Skimmerul se așeză, silențios, în cercul pictat. Sian întrerupse circuitele repulsoarelor și își smulse casca de pe cap. Îmbujo-

rarea călătoriei o făcea tulburătoare. Matthew simți fiorul dorinței, surprinzător de dureros.

— Dragul meu, exclamă ea, în timp ce se îmbrățișau. Ești atât de negru ! adăugă, făcând un pas înapoi.

— A fost un sezon foarte greu, punctul culminant al petelor solare.

O trase spre el și-i inhală minunata mireasmă a pielii.

— Hai înăuntru. Ai mâncat ceva ?

— Nu ! De îndată ce am terminat treaba, am sărit în skimmer și iată-mă aici.

— Atunci am să-ți pregătesc chiar eu ceva. Fără audion.

Sian zâmbi și-l luă de mână.

Se așeză pe masă în timp ce Matthew pregătea cina. Costumele spațiale mulate pe corp erau în mare vogă și cel de pe Sian se mula, într-adevăr, foarte bine. Având-o atât de aproape, lui Matthew îi veni foarte greu să curețe cartofii.

Sian era de-o seamă cu Matthew, deși arăta mult mai tânără. Trimestrul acesta părul ei avea o nuanță castaniu-aurie (ultima oară când o văzuse era blond), iar ochii îi erau colorați în violet.

— Cum o mai duce Corporația Photech ? întrebă el, tăind cartofii cât mai subțiri.

— Aceeași mentalitate păguboasă și învechită. Producția s-a întrerupt, fiecare dă vina pe celălalt. Nimeni nu vrea să ia hotărârile decisive. Dar situația se va schimba cât de curând.

— Zău ?

— Crede-mă. Am intrat în Partid.

— Ce-ai făcut ? întrebă Matthew, oprindu-se din tăiat.

— Am intrat în Partidul Binefăcător. Asta o să mă ajute să promovez, Matt. Vreau să implantez idealurile Partidului și mândria de a fi pământean în corporație.

— Sian, știi al naibii de bine cum acționează Partidul asupra companiilor din clipa în care își găsește susținători în interior. Confiscare. Redistribuire.

— Noi o numim Binefacere. E spre binele tuturor.

Matthew nu spuse nimic. Răsturnă cartofii în tigaie.

— Nu-i deloc bine când drepturile individului sunt sacrificate, zise el, rar.

— Vorbești exact ca unul din vechii nerăbdători. Mitul opțiunii personale a fost respins de mult, Matt. Ai uitat Criza ?

— N-am nevoie de o lecție de istorie din culegerea de texte a Partidului. Pe lângă faptul că e total greșită, e și plictisitoare.

— Nu-ți înțeleg atitudinea. Reacționezi de parcă P.B. ar fi un fel de dictatură străveche, când știi prea bine că a făcut mai mult pentru fericirea oamenilor decât orice grupare politică din întreaga istorie a Universului.

— Pe seama libertății ? întrebă Matthew, înfierbântat.

— A libertății ? Care libertate ? Oare oamenii nu spun și fac tot ce vor ? Nu locuiesc unde vor ? Se comite vreun delict, există șomaj, poluare, a izbucnit vreun război ?

— De aia preia Partidul companiile particulare și-i trimite pe disidenți la uzina de gaz de pe Bast ?

Sian își scoase bărbia în afară și spuse afectat :

— Unii oameni nu pot accepta ideea de progres.

Matthew trânti tigaia de podea. O înșfăcă de braț pe Sian și o trase jos de pe masă. Sian se opuse și protestă tot drumul până la baie.

Matthew o ținu cu forța în fața oglinzii.

— Ce vezi acolo ? întrebă el.

— Fața ta și a mea. Dă-mi drumul, Matt.

— Ce vezi pe fața ta ? întrebă el, tăios.

Sian refuză să se uite.

— Ce vezi pe fața ta ?

— Știi foarte bine ! răspunse ea, întorcându-se cu spatele.

Matthew o prinse de bărbie și-i răsuci capul spre oglindă. Sub luminile extrem de puternice, pe obrazul stâng al lui Sian se putea vedea o serie de litere și numere.

— Ești însemnată. În fiecare zi, oriunde există raze ultraviolete, oamenii văd semnele astea și știu cine și ce ești. Uită-te la fața mea. Vezi vreun număr de inventar, ca pe mobilierul nu știu cărui birocrat ?

— Tu ești helioplonjor. Nu trebuie să fii însemnat.

O singură lacrimă se rostogoli peste șirul dublu de tatuaje : WH4FC 218.529.647.011.

— Partidul „Binefăcător" ți-a făcut asta, Shy. Sigur, te lasă să mergi unde vrei, să faci bani și să te culci cu cine vrei. Tolerează chestiile astea și 99% din oameni se declară mulțumiți. Dar când ai făcut ultima oară un lucru care să conteze cu adevărat ? Care să schimbe lumea cât de cât ?

— Fac și eu ce pot. Muncesc destul de mult la Photech

— Faci pe naiba. Gumă de mestecat pentru creier. Un audion te-ar putea suplini lejer.

Sian închise ochii și se cutremură de furie.

— Du-te la dracu'. Matt. Am venit aici ca să fiu fericită. De ce trebuie să fii atât de ticălos ? întrebă ea printre suspine.

— Nu suport să te văd cum devii o parte din furnicarul ăsta uman. Știu ce se întâmplă cu directorii tineri care intră în Partid. Ți-aduci aminte de fratele tău, Simon ? L-au distrus. L-au pus să spioneze împotriva propriilor lui patroni. Asta vrei să ajungi și tu ?

— Pentru tine e ușor să fii virtuos ! Încearcă să salvezi aparențele cu trei kiloloți pe lună ! Tu ești bogat. Vreau și eu să fiu bogată. Vreau o casă cu audion, un skimmer bun și să fac călătorii pe alte planete.

Când o văzu cum pune problema, Matthew ezită. A dori mai mult și mai bine era un lucru pe care-l putea înțelege. Bine măcar că interesul ei pentru politică era pragmatic și nu doctrinar.

Slăbi strânsoarea. Sian i se întoarse în brațe pentru a-l privi în ochi.

— S-o lăsăm baltă, Shy. Am avut un trimestru mizerabil acolo. Am clacat. Mă crezi ? Fețele palide de pe Icecube m-au pus jos și m-au îndopat cu sedative.

Sian îl strânse tare în brațe iar el îi șopti la ureche :

— Dacă-mi pierd mințile, nu știu ce se va întâmpla.

— Ești doar obosit, Matt, spuse ea, mângâindu-i ceafa. Trebuie să uiți de moarte și de foc pentru o vreme.

— Ai putea să-mi spui cum ?

— Lasă audionul să termine cina. Asta o să-i ia vreo două ore.

O sărută o dată și simți cum contururile trupului ei se mulează pe ale lui. Vru să repete întrebarea dar ea îi puse mâna pe gură.

— Ești sigur că suporți să faci dragoste cu un membru de Partid ? întrebă ea.

— Am să închid ochii.

— Colectorul independent 231 solicită vectorul de ieșire.

— 231, trebuie să ieși pe vectorul 044. Direcția de zbor și TZE.

Matthew transmise informația monitorului de pe Icecube.

— Direcția de zbor va fi D88, invers parabolică. Timpul de zbor estimativ — 17,75 de ore, spuse el.

— Culoarul de foc se deschide peste 11 minute. Să nu te-ntorci cu mâna goală, îi ură navigatorul de pe Icecube.

— Așa ceva n-am făcut niciodată, replică Matthew.

Nava se desprinse cu un zvâcnet de pilonul stației. Matthew se ținu la limita conului de umbră din spatele planetei Mercur, în timp ce-și regla audionul.

— Cum te simți ? întrebă el.

— Foarte bine, mulțumesc, răspunse audionul.

— Hai să scobim puțin soarele.

Ieșind din penumbră, instrumentele navei începură să înregistreze teribila emisie solară. Căldura. Ionii. Gravitația. Fluxurile magnetice. Cantitățile uriașe de radiații.

— Jetul de reacție pozitiv. Lichidul de răcire activ. Capacitatea de rezervă 22%, anunță audionul.

— În regulă. Vreau să supraveghezi continuu forța mareelor. Dacă ajunge la zece roșu, urlă cât poți, indiferent de ce spun sau ce fac, întrerupe-mă. Ai înțeles ?

— Înțeles, domnule Lawton.

Partea luminoasă a planetei. Mercur rămase undeva, sub el.

Alese o frecvență și chemă proiectorul culoarului de foc.

— Alo, transportorul de foc ; mă auzi ? Aici CI231. Cât mai e până la deschiderea culoarului ?

— Aici transportorul de foc. Grăbește-te, Lawton. Culoarul se deschide peste patru minute.

— Nici o grijă, n-am să întârzii.

Transportorul de foc deveni vizibil. Imensul proiector mobil acoperea mai bine de un kilometru pătrat din suprafața planetei Mercur. Cea mai mare parte era ocupată de panouri solare, care furnizau energia necesară generatorului de câmp magnetic. Transportorul se târa spre est, pe niște șenile enorme, dar îndeajuns de repede pentru a contracara mișcarea de rotație a planetei.

— Te văd, spuse Matthew.

— Nouăzeci de secunde, zise operatorul transportorului.

Matthew își strânse centura de siguranță. Trebuia să străpungă coroana și cromosfera cât timp culoarul stătea deschis. Aceasta însemna să accelereze mult, direct spre soare.

— Culoarul deschis! Repet, culoarul deschis! anunță operatorul transportorului.

— Imediat. Am plonjat.

Nava pătrunse ca fulgerul în culoarul de foc invizibil. Numai instrumentele de bord, tăcute, arătau că tunelul este acolo, protejându-l pe Matthew.

Mercur rămase repede undeva, în urmă. Odată intrat în culoar, orice posibilitate de comunicare era exclusă. Dacă i se întâmpla ceva lui Matthew, acum, nimeni nu-l mai putea ajuta.

Nava își mări viteza în timp ce se arcuia spre soare. Matthew introduse un cip în musicon. Deodată, în jurul lui răsunară primele acorduri ale Simfoniei *Eroica*. Muzica lui Beethoven umplu modulul iar Matthew simți cum prinde putere. Nu mai era singur. Filarmonica din Viena era alături de el.

— Contact cu fotosfera în șapte secunde, spuse audionul. Circuitele tampon cuplate. Celulele de colectare deschise.

Matthew declanșă, încordat, sistemul de colectare.

— Treci celulele pe supracolectare, comandă el.

In loc să umple fiecare celulă, pe rând, Matthew le lega între ele, astfel încât surplusul de energie să treacă dintr-un bloc într-altul. Era un proces mai rapid, dar și mai riscant. In cazul unei supraîncărcări întregul sistem de colectare putea claca.

Eroica răsuna în continuare, *allegro con brio*. Fotosfera, nedomolită de culoarul de foc, descumpănise instrumentele de bord. Matthew le deconectă. Doar audionul mai putea vedea acum dincolo de învelișul navei.

Vibrațiile se făcură simțite prin carcasă.

— Marce ? întrebă Matthew.

— Șapte roșu, variind spre nouă roșu.

Inclină nava la 45° de suprafața soarelui pentru a diminua impactul. Presiunea se atenuă dar colectarea deveni mai puțin eficientă. În ritmul acesta Matthew avea să părăsească fotosfera doar cu o încărcătură de 60%.

Temperatura în exteriorul navei depășea 6.000°K. În spatele straturilor din metal, plexi, heliu lichid și al disipatorilor electrostatici, Matthew transpira. Simțea că ceva nu e în regulă. Senzația obișnuită, mâncărimea de-a lungul șirei spinării și în vintre, lipsea.

Nava se zguduia la fiecare pulsație a inimii soarelui. Matthew îi schimbă poziția la 90°. Zbura pe cant acum. Ritmul colectării scăzu la doar 30%.

— Mareea crește, nouă roșu la zece roșu, anunță audionul, calm.

— Compensează ! ordonă Matthew.

Nava se cutremură de parcă ar fi primit o lovitură în plin.

— Ce-a fost asta ?

— Variațiile de temperatură au dus la fisurarea celulelor de colectare la tribord.

— Închide-le. Închide-le pe toate !

— Fluxul de alimentare este întrerupt în zona fisurii. Să ejectez sistemul de colectare ? întrebă audionul.

— Să-l ejectezi ? Mai bine mă ejectezi pe mine ! Stabilește o traiectorie tangențială...

Nava își pierdu brusc direcția. Matthew știa, fără să mai întrebe, că celulele începuseră să plesnească. Exploziile se reverberau în interior, apropiindu-se din ce în ce mai mult. În clipa în care ajungeau la modul, scutul termic era distrus.

Îl cuprinse panica. Nu vroia să moară. Nu vroia să ardă de viu.

— Scoate-ne de-aici ! imploră el.

Audionul nu putea răspunde. Explozia celulelor fisurate îi afectase inteligența. Fără controlul audionului, nava se întoarse pe o parte, apoi începu să coboare în spirală, ca un tirbușon, spre miezul soarelui.

Matthew își plesni fiola de Crux de picior. Fiola se sparse și-i crestă mâna. Era goală.

Albul pereților din jur îl ardea. Metalul se prefăcea în gaz. Matthew întinse mâna ca să acopere crăpăturile. Mâna îi dispăru într-un nor de vapori de metal.

— Gem ! urlă el. Ajută-mă !

Se aprinse o lumină.

Sian îi atinse fața cu degetele ei reci.

— Liniștește-te, dragule. A fost doar un coșmar, spuse ea.

Matthew aruncă cearșaful de pe el, plin de dezgust. Cearșaful era îmbibat cu sudoarea lui. Intră în baie pentru a scăpa de stratul de teamă ce-i acoperea pielea.

Sian își dădu părul din ochi și fixă dâra de puf alb care se întindea de la pat până la ușă. Matthew făcuse bucăți una din pernele umplute cu puf autentic.

— Matt ! strigă ea. Cine e Gem ?

Dinspre baie răzbătu doar zgomotul apei.

CAPITOLUL 4

Într-o carieră întreagă, Matthew Lawton nu pierduse decât o singură navă, şi nici aceea nu fusese a lui.

Primele lui patru trimestre ca helioplonjor au fost foarte profitabile pentru Wellington Yu, şeful lui. Matthew îşi făcu obiceiul de a se întoarce cu o încărcătură maximă după fiecare planjon. Asta îi aduse o bonificaţie şi promisiunea lui Yu de a primi o navă mai bună. *Ki-Lin*, nava lui obişnuită, era una dintre puţinele supravieţuitoare ale vechii serii chi. Sistemul de colectare era amplasat la extremităţile fuzelajului, oferind navei o suprafaţă de absorbţie relativ mică.

Matthew se întorcea după al şaselea plonjon. Trecea prin culoarul de foc când, pe neaşteptate, senzorul de mişcare îi semnală prezenţa unei alte nave care dădea ocol transportorului. Ieşind din tunelul magnetic, sistemul de comunicare reveni la viaţă.

— N-am instrumentele care să-ţi poată remedia defecţiunea, spunea operatorul transportorului.

— Şi-atunci ce fac ? întrebă pilotul navei care se rotea.

Tăcerea pe care o primi drept răspuns era mai mult decât elocventă.

— Aici nava *Ki-Lin*, din Grupul Yu ; sunt pilotul Matthew Lawton. Ce se petrece acolo ?

— *Ki-Lin*, treci pe direcţia 255, ordonă operatorul.

— Hei, aşteaptă, am nevoie de ajutor !

— Cine eşti ? întrebă Matthew.

— Gem Goldshield, colector independent 209, pe *Tourmaline*. Am o scurgere masivă de heliu.

— Asta nu-i treaba ta, Lawton. Întoarce-te pe Icecube, spuse operatorul.

— Du-te naibii. Hei, Goldshield ! Cum stai cu combustibilul ?

— Fluxul este încă pozitiv dar, după ce se termină lichidul de răcire, turbopompa nu va mai ține.

— Fără doar și poate ; ascultă-mă bine : va trebui să faci o asolizare forțată. Încearcă să ajungi la Zona Crepusculară.

— Am înțeles.

— Eu voi fi în spatele tău. Îndreaptă-te spre vest. Nu te teme, am să stau cu tine până la capăt.

— Ai înnebunit, Lawton ? Nava ei n-are tren de asolizare. Un pic dacă se fisurează, celulele colectoare se prefac în scrum cât ai zice „Wellington Yu."

Operatorul transportorului lucra tot pentru Yu, ceea ce explica grija lui — cel puțin față de *Ki-Lin* și prețioasa ei încărcătură.

Tourmaline se îndreptă spre vest, urmată de *Ki-Lin*. Matthew avea o mare admirație pentru colectorii independenți, care aveau propriile lor nave, își stabileau singuri tarifele și lucrau numai când aveau chef.

— Goldshield, pierzi din înălțime, o preveni el.

— Știu. Scade rezerva de combustibil. Nu cred să pot ajunge până la Zona Crepusculară.

— Renunță la încărcătură.

— Așa ceva nu pot să fac.

— Nu poți asoliza cu un milion de megawați în spate ! Ai să arzi ca un șoarece.

— Dacă tot pierd nava, cel puțin să mai salvez câte ceva.

Se mai contraziseră câteva clipe, dar Gem rămase ferm pe poziție. Fără încărcătură, Gem nu avea cum să compenseze pierderea navei.

Matthew își aduse nava lângă *Tourmaline*. Apăsă pe butonul „vedere laterală."

— Văd cum se scurge heliul printr-o duză la babord.

Dâra mică de vapori se dispersa rapid în vidul înconjurător.

— Mai sunt 650 de kilometri. Cum te descurci ?

— Minunat. Au rămas mai puțin de 200 kg de heliu.

— Ai să reușești. Se văd deja umbrele.

Matthew nu exagera. De pe traiectoria lui, dunga întunecată a Zonei Crepusculare se vedea foarte clar.

— Gata. Rezervorul a secat. Trag obloanele.

— Nu ! Lasă pompa să funcționeze până nu mai rămâne nimic din ea. Aproape că ai ajuns !

Tourmaline se clătină și începu căderea liberă. Matthew crezu pentru o clipă că Gem pierduse controlul navei apoi, văzu

că pilotul încerca să evite un șir de cratere zimțate. *Tourmaline* devie la dreapta. O văioagă lungă, puțin adâncă, îi apăru în față.

— Încă 20 de kilometri. Păstrează altitudinea. Forțează la maximum. Oricum când arde pompa viteza o să scadă.

Tourmaline se azvârli înainte. Gem o îndreptă spre sol și plonjă în întuneric. Matthew n-o scăpă din ochi și privi îngrozit cum *Tourmaline* șterge peretele văioagei. Nava se răsuci în loc, trasă un cerc în praful gros cu vârful aripilor și intră cu botul în văioagă. Apoi alunecă pe o distanță de mai bine de două mii de metri și se opri la doar douăzeci de metri în interiorul Zonei Crepusculare.

— Doamne, Dumnezeule, făcu Matthew. Goldshield ! Goldshield, mă auzi ?

— Da... sunt aici, răspunse ea, încet.

— Ai pățit ceva ?

— M-am cam lovit cu capul de pupitrul de comandă.

— E grav ?

— Nu-ți recomand să-ncerci și tu. Și-acum, ce urmează ?

— Rămân lângă tine până vine cineva.

— Cine să vină ? Doar sunt pilot independent.

— Când cei de pe Icecube vor afla că ai asolizat forțat, vor trimite o navă de intervenție.

Și atunci Gem spuse ceea ce Matthew se temuse să spună :

— Dacă mă găsesc.

Matthew dădu ocol navei avariate timp de douăzeci de minute. Îi puse tot felul de întrebări lui Gem pentru a o împiedica să-și piardă curajul. Întrebările erau bine venite și dintr-un alt motiv. Matthew își dădea seama, după răspunsurile din ce în ce mai vagi, că lovitura primită de Gem era mult mai serioasă.

— Ar cam fi timpul să pleci, Lawton, zise ea. Probabil că grăsanul de Yu se și întreabă pe unde naiba i-o fi nava.

— Dă-l dracului. Doar nu-i maică-mea.

— Nu glumesc, Lawton. Pleacă de aici. Nu mă mai poți ajuta cu nimic. Cât combustibil crezi că mai ai ?

Era adevărat. Încă zece minute și Matthew nu mai avea cu ce să se întoarcă pe Icecube. Se hotărî să pună în practică o idee pe care o întorsese pe toate fețele în ultima jumătate de oră.

— Ascultă, Goldshield. N-am să te las să mori aici. Am zis că rămân cu tine și așa am să fac, chiar dacă asta înseamnă să asolizez lângă tine.

— Ca să-ţi pierzi şi nava şi slujba ? Doar nu suntem fraţi. Nici măcar nu ne-am întâlnit vreodată.

— Sper s-o facem cândva. Am conectat sistemul de semnalizare încă de când te-ai prăbuşit. Când mi se termină combustibilul, asolizez şi eu cât pot de aproape. Poate că mahării de pe Icecube nu se sinchisesc de un independent, sau de mine, dar sunt al naibii de sigur că Yu nu vrea să piardă încărcătura de pe *Ki-Lin*. El va trimite navele de intervenţie după noi.

— Şi-ţi va trage câteva şuturi în fund când va sosi aici.

Rezervorul lui *Ki-Lin* se goli în următoarele paisprezece minute. Matthew făcu o asolizare de mai mare hazul, pierzând toate cele patru antene şi îngropând partea din faţă a navei în praful mercurian. *Ki-Lin* se afla acum la mai puţin de o sută de metri de *Tourmaline*.

— Bun venit pe planeta Mercur, spuse Gem.

— Bine c-am ajuns întreg. Cum stai cu oxigenul ?

— Cred c-o să mă mai ţină vreo zece ore. Problema e alta, temperatura. La umbră-i bine, n-am ce zice, dar când voi ajunge cu faţa în soare, fără heliu am să mă prăjesc, nu glumă.

Întrucât nici Gem şi nici Matthew nu aveau costume presurizate, erau siliţi să rămână în navele lor până la sosirea salvatorilor.

— Până atunci ne găsesc ei, zise Matthew.

Gem mormăi ceva destul de neplăcut la adresa optimiştilor.

Vorbiră încontinuu vreme de două ore. Atenţia lui Gem începea să scadă. Ca s-o ţină în priză, Matthew îi puse întrebări din ce în ce mai personale.

— Am renunţat la un post sigur la Emperor Star Lines ca să devin helioplonjor. Dacă-ţi poţi închipui aşa ceva. Nu făceam decât să plimb pământeni înstăriţi şi astronauţi extratereştri prin interioarele ultraelegante ale navelor de pasageri. „Aceasta este cabina dumneavoastră, domnule. Sufrageria este la babord, maestre. Ţine-ţi mâinile acasă, băiatu'."

Matthew izbucni în râs.

— Vasăzică te-ai lăsat de slujba asta ca să te îmbogăţeşti. De când eşti helioplonjor ?

— De două trimestre. Am avut parte de o carieră foarte scurtă.

Matthew îi ignoră remarca sumbră.

— Eu sunt de patru trimestre. De când am plecat de pe Luna, zise el. Eşti transastrală, nu-i aşa ? De pe care insulă ?

Dar Gem nu răspunse. Matthew strigă, cuprins de panică :

— Gem ! Vorbește !

— Am obosit de-atâta vorbit. Lasă-mă să mă odihnesc puțin.

— Nu, s-ar putea să nu te mai trezești. Vorbește-mi. Spune-mi cum arăți.

— Cum ? A, da... Am o sută șaptezeci... șaptezeci...

Gem mormăi un număr pe care Matthew nu-l înțelese.

— ...de centimetri înălțime. Am părul negru...

— Ești căsătorită, Gem ?

— Nu mai sunt. Divorțată.

— Copii ?

— Cine, eu ? Nuu. Craig... fostul meu soț... avea unul din implanturile alea, folosite de pământeni, care previn... ăă... fer... fertilitatea.

— Ai fost măritată cu un pământean ? Cu ce se ocupa ?

În difuzor se auzi un căscat prelung.

— Era dir... director la... ăăă... una din fabricile Selenica Phar... ma... ceut... tic.

— Zău ? Taică-meu a fost inginer. A construit și o fabrică pe Luna pentru compania asta. Mi-aduc aminte de vremea când trăiam în Tycho Basin, venea acasă acoperit de praf monatomic. Nu se putea șterge cu nimic.

Difuzorul amuți. Matthew o chemă pe Gem de mai multe ori dar nu primi nici un răspuns. Se lăsă cuprins de desperare. Își avariase nava, își pusese în pericol și viața și încărcătura și totul pentru o femeie care acum probabil că era pe moarte. Yu avea să-i pună pielea pe băț. Putea chiar să-l dea în judecată fiindcă-i scosese nava din funcțiune.

Matthew continuă s-o strige pe Gem. În răstimpuri, se gândea cu înfrigurare cum să-și justifice faptele în fața lui Yu. Putea oare invoca Legea Nescrisă a Spațiului Cosmic care prevedea că orice navă aflată în primejdie trebuie ajutată ?

Într-adevăr, un gest nobil, aplicabil la distanțe mari de orice planetă. Dar Codul Helioplonjorilor reprezenta singura lege în preajma soarelui : fii mereu în urma mea, concurență.

O nouă voce îi răsună în cască :

— În atenția navei *Ki-Lin* din Grupul Yu ; aici nava de intervenție 15 de pe Icecube. Vrem coordonatele.

— Recepționat. Aici Lawton, de pe *Ki-Lin*. Sunt în Canalul Dante cu un independent, Goldshield, de pe *Tourmaline*. Ne aflăm chiar în Zona Crepusculară.

— Rămâi pe recepție, *Ki-Lin*. Suntem în drum spre tine.

Matthew nu văzu nava, nici n-o auzi asolizând, dar deslușì pașii pe carcasa lui *Ki-Lin*. Echipa de intervenție atașă un tunel de salvare la modul și pătrunse în navă.

Doi piloți îl apucară de brațe și-l traseră în sus. Unul din ei își ridică viziera.

— Ești intact, Lawton ? întrebă el.

— N-am absolut nimic. Haideți s-o luăm pe Gem.

Dintr-un salt, nava de intervenție se plasă deasupra lui *Tourmaline*. Văzută de sus, nava lui Gem părea să fi suferit mult mai puține stricăciuni decât *Ki-Lin*. Nava de intervenție atinse ușor solul, la câțiva milimetri de babordul lui *Tourmaline*.

Deși nu avea costum spațial, Matthew se repezi în tunelul de salvare de îndată ce acesta se lipi de nava lui Gem. Deschise tambuchiul dintr-o singură mișcare.

Gem ședea pe scaunul pilotului, cu ochii închiși. Matthew întinse mâna și-i atinse gâtul cu două degete. Pielea era caldă iar pulsul îi bătea cu putere.

— Gem, spuse el, bătând-o ușor pe față. Trezește-te.

Ochii ei negri de transastrală se deschiseră.

— Cine ești tu ? întrebă ea, somnoroasă.

— Matthew Lawton.

— Aha.

Impreună cu cei doi piloți, Matthew o duse pe Gem în nava de intervenție. O așeză cu capul pe genunchii lui și-i acoperi umflătura de pe frunte cu o compresă rece.

— De ce te uiți așa la mine ? întrebă ea.

— Ești foarte frumoasă.

Gem zâmbi.

— Întotdeauna îți avariezi nava ca să întâlnești o femeie ?

— Nu, dar dacă se termină așa, de-acum încolo s-ar putea s-o fac mai des.

Gem închise din nou ochii și adormi împăcată în brațele lui Matthew.

CAPITOLUL 5

-Sian rămase la el trei zile. Către sfârșitul ultimei zile, Matthew simți un fel de ușurare știind-o că pleacă. Plăcerea încercată la sosirea ei dispăruse cu totul. Se plictisise de pălăvrăgeala ei neîntreruptă despre Partidul Binefăcător și ce avea ea de gând să facă pentru acest partid.

— Oamenii destoinici, dacă se adună într-un număr destul de mare, pot schimba o grămadă de lucruri, repeta ea mereu

Matthew se abținea de la orice comentariu. Oamenii destoinici nu intrau în P.B. Numai cei ambițioși.

Făcură dragoste doar de două ori. A doua oară fu un dezastru. Matthew nu mai fusese atât de lamentabil de pe vremea când era elev. Și știa de ce ; coșmarul nu-l părăsise încă.

Sian hotărî să plece devreme. Matthew îi duse bagajele pe acoperiș. Sian deschise portiera skimmerului și își puse lucrurile în spatele scaunului.

— Matt, zise ea, trebuie să faci ceva.

— In legătură cu ce ?

— Cu slujba ta. Nu poți să mai continui așa. Ai să te pierzi.

— E singurul lucru pe care-l știu.

Vântul rece îi făcu să se înfioare. Matthew își vârî mâinile în buzunare.

— Ai o mulțime de bani. Poți trăi din ei până la sfârșitul vieții, spuse Sian.

— Și să nu fac nimic ? Cât crezi că aș rezista făcînd-o pe bogătașul fără griji ?

— Sunt multe lucruri pe Pământ de care te-ai putea apuca.

— Cum ar fi politica ?

Trăsăturile feței lui Sian se înăspriră.

— Cândva puteam să comunic cu tine. Dar, de câte ori te întorci din spaţiul cosmic, eşti mai distant, mai ursuz.

Vocea îi crescu în intensitate.

— Te iubesc, Matt, dar n-am să sufăr pentru tine doar fiindcă orgoliul nu te lasă să renunţi.

Matthew îşi întoarse privirea. Sian se strecură în scaunul pilotului. Generatorul skimmerului începu să zumzăie.

— Asta e şi nimic mai mult! strigă ea. Orgoliu. Orgoliu orb, de mascul încrâncenat!

Skimmerul se înălţă câţiva metri şi aerul se învolbură în jurul lui Matthew, care rămase neclintit, cu picioarele depărtate, ca un marinar pe o punte ce se înalţă şi coboară. Sian apăsă pe acceleraţie, skimmerul urcă la o sută de metri, se înclină, apoi trecu vâjâind pe deasupra casei lui Matthew. Soarele dimineţii străluci pe fuzelajul skimmerului, în timp ce acesta se pierdea în zare.

Matthew se apropie de marginea acoperişului. De acolo până la pământ erau douăzeci de metri. Povârnişul de dedesubt era acoperit numai cu pietre ascuţite şi rădăcini încâlcite. O cădere de pe acoperiş era, cu siguranţă, fatală.

Ce zici, ai curaj, Lawton?

Îşi lipi călcâiele şi se balansă pe marginea morţii. Douăzeci de metri erau o bagatelă pentru un helioplonjor.

De ce ţi-e frică? Tu eşti cel care jefuieşte soarele. Veteranul jocului. Oameni mai tineri şi mai deştepţi, bărbaţi şi femei, mor în locul tău. De asta se tem de tine. Se tem de iscusinţa ta. Ce târg ai făcut ca să rămâi în viaţă?

Ah, Gem, de ce te-ai dus? Unde te-ai dus? Eşti acolo, undeva, în soare, mă aştepţi?

Sărinusări...

Matthew făcu un pas înapoi, clătinându-se. Ceva se mişca dedesubt. Se aşeză în genunchi, apoi pe burtă, când îşi recunoscu vecina singuratică, ce-şi alegea cu grijă drumul printre pietre.

Era prima dată când o vedea atât de aproape pe S. Mackensen. Era destul de scundă, avea în jur de 170 cm, iar părul ei castaniu era, contrar modei, foarte lung. Mergea şovăitor, cu braţele încrucişate sub sâni, căutându-şi drumul cu vârful picioarelor. După ce alunecă de vreo două ori, ajunse în cele din urmă la stânca masivă dintre casa ei şi cea a lui Matthew. Se căţără pe ea, îşi scoase încălţările şi se întinse în lumina soarelui.

Matthew era fascinat. Coborî în bucătărie. Una dintre uși ducea la o scară din metal care se sprijinea de pământ. Coborî, apoi dădu ocol casei.

Panta era abruptă și Matthew se strădui din răsputeri să nu-și piardă echilibrul. Ieșind de sub terasă, alunecă pe câteva pietre desprinse din sol. Femeia de pe stâncă deschise ochii și se ridică.

— De ce mă spionezi ? întrebă ea.

— Dar nu te spionez ; am ieșit și eu la o plimbare.

Matthew mai făcu un pas în direcția ei și femeia dădu să fugă.

— Așteaptă, zise Matthew. Nu pleca. Vreau să-ți vorbesc.

Femeia se opri încordată, gata să sară de pe stâncă. Matthey avu senzația că stă față în față cu o sălbăticiune din pădure, neîncrezătoare în oameni. Păși peste un nod de rădăcini și se lăsă într-un genunchi.

— Cine ești ? întrebă el.

— S. Mackensen.

— Ce înseamnă *S* ?

Femeia se gândi o clipă apoi răspunse :

— Sasha.

— Ei bine, Sasha Mackensen, ești o femeie tare greu de întâlnit.

— Așa și vreau. Ce dorești ?

— Nimic în afară de o discuție prietenească. E oare prea mult ?

— Nu... nu mă simt prea bine. Nu trebuie să te apropii prea mult de mine.

— Dar ești destul de sănătoasă ca să cobori până aici și să te soreşti.

— Am nevoie de soare.

— Ca toți ceilalți, nu ? Uite ce-i, am casa asta de câțiva ani, dar sunt plecat mai tot timpul. N-am avut niciodată un vecin și, acum că ești aici, nu pot să-ți spun că nu mă bucur. Iar faptul că te ții deoparte mă face foarte curios.

— Bărbații sunt întotdeauna curioși, zise Sasha, zâmbind.

Matthew o măsură cu privirea, apreciativ. Sasha nu era frumoasă — ceea ce nu înseamnă că era urâtă. Într-o perioadă când persoanele de toate vârstele se puteau folosi în voie de produse și metode care le făceau să arate tinere și atrăgătoare, Sasha Mackensen arăta surprinzător de ștearsă.

Avea ochii căprui, sub nişte sprâncene groase, nepensate. In comparaţie cu tenul de zahăr ars al lui Matthew, tenul Sashei era foarte palid. Silueta ei nu era deloc impresionantă şi, după cum îi atârna carnea de pe braţe, Matthew îşi dădu seama că femeia nu se omora cu exerciţiile fizice.

Mai făcu un pas spre ea. Sasha se refugie la marginea stâncii.

— Te rog, spuse ea. Ar fi o greşeală ca să ştii prea mulţe despre mine.

— De ce ? întrebă el, micşorând şi mai mult distanţa dintre ei.

Când mai erau doi metri între ei, femeia ţâşni ca o săgeată, traversând pământul denivelat cu o agilitate remarcabilă, şi dispăru în dosul casei.

Un om cu judecată s-ar fi întors acasă. Un óm cu judecată ar fi respectat dreptul la intimitate al vecinei lui. Matthew însă porni în urmărirea Sashei.

Găsi o scară întocmai ca a lui, fixată în peretele din beton. Urcă treptele până la balconul care înconjura trei sferturi din casă. Uşa de la salon era închisă dar încuietoarea cu cifru fusese forţată. Mai mult decât forţată, topită. Matthew împinse uşa din plexi şi intră.

Soarele dimineţii arunca raze ascuţite de-a curmezişul încăperii. Nimic nu le strica simetria, căci nu exista nici o piesă de mobilier în toată camera. Descoperind că planul casei Mackensen era acelaşi cu al casei lui, Matthey trecu prin fiecare încăpere de la parter : bucătărie, cămară, baie, birou. Nici urmă de mobilă în toată casa. Nici urmă de provizii în cămară. Nici urmă de Sasha.

Matthew urcă scara în spirală până la etaj. În vârful scării observă că podeaua era goală, covorul dispăruse de acolo. De la scară şi până la dormitor nu era decât ciment. Plin de curiozitate (şi de o anumită doză de indignare justificată), Matthew deschise uşa dormitorului cu putere.

Sasha se ghemui într-un colţ, cu genunchii atingându-i bărbia.

— Pleacă de-aici. Lasă-mă-n pace, spuse ea, cu o forţă abia stăpânită.

— Cine eşti tu ? De ce locuieşti într-o casă pustie ?

— Casa este a mea, am închiriat-o. Nu sunt oblígată să-ţi spun cine sunt şi cu ce mă ocup.

— Poate că ai prefera să vorbeşti cu şeful poliţiei, zise Matthew şi dădu să plece.

— Dacă-ți spun, mă lași în pace ?

— Depinde de ce-o să-mi spui.

— Acum douăsprezece zile mi-a murit soțul. Era un om important, de aceea autoritățile au acordat mare atenție felului în care a murit. Au ajuns la concluzia că eu am fost implicată în moartea lui. Am fugit înainte de a fi arestată.

— Așadar, te ascunzi. Spune-mi, tu l-ai omorât ?

— Nu, a fost un accident.

Ca-ntotdeauna, gândi el.

— Cum se numea soțul tău ?

— David Mackensen.

Matthew se încruntă.

— Oare de ce numele ăsta mi se pare cunoscut ?

— David a fost Președintele Organizației Atlantice a Partidului Binefăcător.

CAPITOLUL 6

Maestrul Yu nu se arătă deloc mulţumit de isprava tânărului său pilot. Ajutorul acordat lui Gem Goldshield, deşi un act plin de umanism şi de curaj, nu cadra cu politica impusă de companie helioplonjorilor.

— Aici nu-i loc de sentimente, spuse Yu. Aici nu ajutăm un rival aflat la ananghie. Călcăm peste el şi pornim mai departe.

— Îmi pare rău, dar eu nu lucrez aşa ! replică Matthew. Eu ajut pe oricine se află în pericol. Orice altă atitudine este prostească şi nechibzuită !

Matthew fu concediat.

Yu nu-l dădu în judecată, asta ar fi însemnat implicarea Concordatului, dar vorbi cu ceilalţi armatori să nu-l angajeze pe Lawton sub nici un motiv. Bentick şi Rainbow îi făcură pe plac. Independenţii, în totalitate, se declarară de partea lui Matthew, văzând în fapta lui o atitudine constructivă faţă de meseria lor, care nu se baza în exclusivitate pe succesul mercantil. Conceptul de camaraderie fascina şi, ca mai toate ideile măreţe, câştigă repede aderenţi.

Matthew stătea ursuz în cabina lui, furia făcând din el un interlocutor extrem de dificil. Nu se temea de sancţiunile lui Yu ; cel mai mult îl preocupa găsirea unei modalităţi de a se întoarce în soare. Banii pe care-i economisise aproape că-i ajungeau să-şi cumpere o navă numai pentru el. Poate că Jack avea să-i împrumute restul.

Auzi soneria destinată vizitelor.

— Intră, spuse el.

Era Gem.

— Ţi-am simţit lipsa în salon. Toţi independenţii vor să-ţi facă cinste.

Rămase cu ochii țintă la ea, prostit. Doamne, ce frumoasă era. Părul negru, ca de satin, era mult mai scurt decât al lui Matthew, ca să n-o incomodeze în costumul ei termic. Perfecta simetrie a feței era scoasă în evidență de ochii ei, două giuvaeruri negre de onix.

— Iar te uiți lung la mine, îl dojeni ea.

— Scuză-mă. Credeam că te-ai obișnuit de-acum.

Gem trase un scaun din perete și se așeză.

— N-ai cum să te obișnuiești când toți te privesc ca pe un obiect. Nici faptul că m-am tuns nu m-a ajutat prea mult. Poate ar trebui să port o mască — atunci oamenii poate că m-ar lua în serios.

— Să nu faci asta. Nici nu știi ce pierdere ar fi.

Gem schimbă subiectul.

— Aud că ți-ai pierdut slujba.

— Era de așteptat, nu crezi, după ce-am stricat nava lui Yu cu bună știință.

— Motiv pentru care eu mă aflu aici. De ce-ai făcut-o? A fost de-ajuns că m-ai însoțit până am asolizat. Mai curând sau mai târziu nava de intervenție tot m-ar fi găsit. De ce-ai rămas alături de mine?

Matthew se sprijini cu spatele de perete și privi în tavan.

— Pur și simplu pentru că n-am putut să te las acolo. Dacă aș fi fost în locul tău, n-aș fi suportat să stau acolo, singur, în așteptatea unei nave de intervenție care putea la fel de bine să nu apară niciodată. Cel mai periculos lucru de pe Mercur nu este căldura sau lipsa aerului. Este singurătatea.

Gem se ridică și se apropie de el. Își lipi palma de obrazul lui și-l sărută.

— Asta pentru ce-a fost? întrebă el, încurcat dar recunoscător.

— Pentru că nu m-ai lăsat singură.

Câteva ore mai târziu, Matthew găsi un motiv ca să fie și mai recunoscător. Trupul lui Gem era un nou univers pentru el. Se îmbătă cu frumusețea ei. Gem era calmă și răbdătoare cu el și-i toleră stângăcia și egoismul entuziast până când Matthew se lepădă de orice inhibiție.

Se odihniră. Cușeta îngustă nu era proiectată pentru două persoane, dar ei stăteau atât de lipiți încât păreau a fi un singur trup.

Matthew rupse vraja.

— Asta-i răsplata pentru că te-am ajutat?

Duritatea întrebării o făcu pe Gem să ofteze.

— Așa ți s-a părut ție ?

— Nu știu. Nu înțeleg de ce mă preferi pe mine, când ai atâția bărbați mai chipeși la îndemână.

— Oare fețele și trupurile contează atât de mult ?

Matthew nu putu răspunde. Gem își puse degetul mare și arătătorul pe pleoapele lui și i le închise ușor.

— Ești prea onest ca să gândești așa.

— De unde știi ?

— Nu m-ai văzut decât după ce a sosit nava de intervenție. Nu ești nici pe departe atât de obsedat sexual încât să avariezi ditamai nava pentru o femeie pe care n-ai văzut-o niciodată ; prin urmare, eu am fost motivul grijii tale și nu fața mea.

Matthew se simți ca un novice. Gem îi ridică bărbia până când li se întâlniră privirile.

— De mult vroiam să întâlnesc un bărbat sincer. N-am putut fi niciodată sigură de cei cu care m-am întâlni față în față. Nu făceau decât să-mi privească lung chipul și trupul, de aceea mă întrebam mereu : oare știu ei cine sunt eu cu adevărat ? Oare îi interesează ?

— Pe mine mă interesează.

Il trase mai aproape de ea. Degetele li se împletiră, în timp ce buzele li se întâlneau, aprinse de dorință. Gem își lăsă capul pe spate și inspiră adânc aerul dens.

— Ai auzit ce se spune despre helioplonjori ?

Mintea lui era prea încețoșată pentru a răspunde.

— Se spune că helioplonjorii sunt înzestrați cu un Dar anume, o forță extraordinară pe care o degajă atunci când fac dragoste, șopti Gem.

Matthew știa poveștile ce se puneau pe seama helioplonjorilor. În primele lui vacanțe petrecute pe Pământ, aceste povești îl urmaseră îndeaproape, drept care niciodată nu suferea de singurătate. Femei necunoscute îi vedeau pielea bronzată și părul decolorat și își dădeau seama cine este. Refuzase câteva, dar nu prea multe. Matthew nu se simțea vinovat de aceste scurte legături ; nici el, nici femeile nu-și făceau iluzii. Cu Gem însă era altceva.

Dorința crescândă îi împinse înainte. Se încleștară, se respinseră, zorindu-se spre coroana de foc în tandem. Poveștile erau adevărate. Matthew dărui, cu adevărat, o părticică din soare. Dar și Gem era helioplonjor, așa că schimbară darurile între ei. Incetiniră și se împărtășiră dintr-un foc divin. Isto-

viți, gemând de încântare, Matthew și Gem adormiră, mistuiți și renăscuți de ardoare.

Jack Sangamon se întoarse cu nava plină până la refuz de energie. Nu era chiar atât de înverșunat precum Matthew, pentru el încărcătura maximă era doar o chestie de noroc. Acostă la al șaselea pilon și se îndreptă spre salon pentru a-și potoli setea.

Îi zări pe Matthew și Gem stând la o masă. Hainele civile ale lui Matthew îl surprinseră.

— Am început să se îmbrăcăm special pentru un pahar la bar ? întrebă el.

Matthew îi făcu semn să ia loc. I-o prezentă pe Gem.

— Ziua bună, zise Jack. Ne cunoaștem mai de mult.

— Zău ? făcu Matthew.

— Jack a convins-o pe Rainbow să-mi rezilieze contractul, explică Gem.

— Și cum de-a reușit așa ceva ?

— În maniera mea elegantă și competentă, zise Jack. Eu am pus la bătaie nava mea, Rainy a pus-o pe-a lui Gem, și-am jucat o mână la poker. Și-am câștigat.

— Cât am zburat pe *Tourmaline* mi-am achitat datoria față de Jack, spuse Gem. Acum și eu și Matt ne aflăm în aceeași situație.

Îi povestiră despre asolizarea forțată a lui Gem și nesăbuitul sacrificiu al lui Matthew. Fața slabă a lui Jack se destinse într-un rânjet larg.

— Tare-aș fi vrut să-i văd fața lui Yu când a auzit ce-ai făcut, zise el, trecându-și brațele lungi pe după umerii lui Matthew și ai lui Gem. Dar nu vă faceți griji, copii. Se anunță o mare schimbare, din care veți trage și voi foloase, vă promit eu.

Schimbarea se făcu simțită curând, prin sosirea Mirandei Kostas, comisarul Concordatului. Kostas fusese chemată de colectorii independenți pentru a investiga presupusele abuzuri ale armatorilor. Comisarul își făcu apariția într-un dromon de luptă, escortat de un pluton de infanteriști. Se stabili ca audierile să aibă loc în salonul de pe Icecube, fiecare heliplonjor în activitate fiind chemat să depună mărturie în legătură cu diferite incidente dubioase. Absolut fiecare pilot se prezentă în fața temutului comisar. Gem și Matthew fură chestionați pe îndelete asupra asolizării forțate.

— Ai controlat rezervorul de heliu înainte de a părăsi locul de staționare ? o întrebă comisarul pe Gem.

— Da, maestre Kostas. Era intact și presurizat.

Comisarul îi arătă un cip aurit ce reprezenta un document oficial al Concordantului.

— Am aici declarația dată sub prestare de jurământ de un mecanic care lucrează pe stația aceasta. Mecanicul spune că a primit cinci kiloloți ca să perforeze rezervorul de heliu de pe *Tourmaline*. Și să provoace moartea pilotului Goldshield.

— Nu înțeleg, spuse Gem. Rezervorul nu avea nici o fisură când am decolat.

— Potrivit explicațiilor, vinovatul a fisurat ușor rezervorul când acesta era gol. A înfundat fisura cu gheață — apă înghețată. Când rezervorul a fost umplut cu heliu lichid la o temperatură foarte joasă, gheața bineînțeles că nu s-a topit. Dar la solicitările zborului și în plin soare, pe partea luminată a planetei Mercur, gheața a început să se topească și, până la urmă, s-a evaporat.

Matthew nu se putu stăpâni.

— Cine a vrut asta ? strigă el. Cine a vrut moartea lui Gem ?

Alți helioplonjori repetară întrebarea.

Miranda Kostas le aruncă piloților mânioși o privire severă.

— Numele vinovaților ne sunt cunoscute, toți vor fi pedepsiți, spuse ea.

Strigătele se domoliră, prefăcându-se într-un murmur furios.

— Prea multă vreme ați lucrat fără o supraveghere corespunzătoare, continuă comisarul. Dacă mi-ar sta în putere, aș instala imediat o gardă și un corp de vameși. Din păcate, nu pot s-o fac, statutul Icecube-ului interzice luarea unor măsuri drastice. Știu că voi, helioplonjorii, aveți o meserie periculoasă, pe care o practicați în niște condiții extrem de dificile. Pentru aceasta vă admir foarte mult. Riscul unui sabotaj nu face decât să vă îngreuneze și mai mult viața. Când hrăpăreții caută să ia viața cuiva în schimbul banilor, e de datoria Concordatului să intervină. Drept urmare, i-am arestat pe numiții Amram Bentick și Wellington Yu pentru baraterie și punerea la cale a unor crime.

Salonul răsună de urale. Prin arestarea lui Bentick și Yu, jumătate din helioplonjori erau liberi să muncească după

pofta inimii. Independenții nu mai reprezentau o minoritate. Începeau un joc pe de-a-ntregul nou, cu mai multă libertate și profit mai mare.

— Ați văzut, zise Jack, plimbându-se la braț cu Matthew și Gem, a fost doar o chestie de timp pentru ca Yu și Bentick să cadă în laț.

— Un singur lucru nu înțeleg, spuse Matthew. De ce a oferit mecanicul informații Serviciului Spațial ? Fusese răsplătit pentru fapta lui ; de ce să-și trădeze patronul ?

Jack trase adânc aer în piept cu un șuierat prelung.

— A fost convins, asta-i tot. Eu, Vender și Beams l-am dibuit pe tip și i-am suflat o vorbuliță la ureche.

Jack chicoti satisfăcut.

Matthew rămase din nou impresionat de simțul practic al lui Sangamon.

— Sper că n-ai să găsești niciodată un motiv ca să-mi „sufli“ și mie o vorbuliță, spuse el.

— Sau mic, adăugă Gem.

Ajunseră la șirul de lifturi care făceau legătura cu cabinele de deasupra.

— Facem un poker ? întrebă Jack.

Matthew îi aruncă o privire lui Gem.

— Nu cred, zise Matthew.

Gem îl strânse de mână. Cei doi păsiră în lift, lăsându-l singur pe Jack. Sangamon rămase în fața ușilor închise, legănându-se pe câlcâie.

*

* *

Peste zece zile Matthew avea o nouă navă. Aranjase să cumpere una din navele confiscate de la Bentick — *Bedouin*. *Bedouin* era ultimul model, un disc frumos arcuit, cu cinci sute de plăci colectoare dispuse pe suprafața ventrală. Jack Sangamon contrasemnă cipul lui Matthew în clipa când creditul mai tânărului său prieten fu aprobat pentru achiziție.

— Doar două plonjoane îmi trebuie ca s-o achit, se lăudă Matthew.

— Poate. Dar de fiecare dată va trebui să aduci o încărcătură de cel puțin 90%, spuse Jack.

— Am s-o aduc de 100%, promise Matthew.

Celelalte nave ale lui Bentick și Yu fură cumpărate rapid. Acum toți helioplonjorii erau independenți, mai puțin patru, care încă mai zburau pentru Rainbow Harvester. Se zvonea însă că Rainbow avea să se retragă din afaceri cât de curând.

Jack și Matthew urmăreau cu interes agitația din atelierul de reparații, în timp ce navele erau vândute la licitație. Jack părea preocupat de ceva. Se întoarse cu spatele și lăsă să-i scape un oftat adânc.

— Matthew, băiatule, a sosit vremea să-ți achiți datoria față de mine, zise el.

— Dar termenul de achitare a navei e abia peste șaizeci de zile.

— Nu mă refer la *Bedouin*. Mă refer la mine. Îmi ești dator cu o favoare, ai uitat ?

Matthew mărturisi că nu uitase.

— Zece kiloloți și o favoare. Asta mi-ai promis, dacă-ți fac rost de o slujbă de helioplonjor.

— Corect. Ți-am dat cei zece kiloloți.

— Acum cred că-mi poți face și favoarea, spuse Jack, coborând vocea. O vreau pe Gem.

— Poftim ?

— Ușurel, amice. Doar cu titlu de împrumut, nu pe viață.

— Așa ceva nu pot face, Jack. Gem e o ființă omenească. N-o pot da nimănui.

Sangamon se uită chiorâș la Matthew.

— O iubești, nu-i așa ?

— Da.

— Dar ea te iubește ?

Matthew dădu să spună „Bineînțeles !“ dar realiză că nu știa răspunsul la întrebare.

— Eu nu pot s-o întreb, zise ea în cele din urmă. Gem e o fire foarte independentă. Întreab-o tu.

Atunci Jack reacționă ciudat. Se înroși la față.

— Dacă aș putea-o face singur, n-aș mai avea nevoie de-o favoare, spuse el.

Așa că Matthew se trezi în situația nefirească de a-și întreba prietena dacă n-ar vrea să-l schimbe cu un altul. După ce se chinui să găsească formula cea mai potrivită, Gem îl lăsă cu gura căscată spunând „da.“

— Chiar vrei ? întrebă el.

— De ce nu ? De câtva timp chiar mă simt atrasă de Jack Sangamon. Cred că am să mă simt bine în compania lui.

— Și cu mine cum rămâne ?

— Cum să rămână ? Credeai că legătura noastră este exclusivă ? Mi-ai cerut așa ceva și eu am fost de acord ?

— Nu, dar...

— Credeai că așa va fi, zise Gem, oftând. Matt, hai să-ți spun cum văd eu legătura noastră. Tu ești cel mai bun prieten al meu și în nimeni nu am o mai mare încredere decât în tine. Fac dragoste cu tine fiindcă îmi place, cu atât mai mult cu cât tu *îmi* răspunzi, nu-ți faci numai ție plăcerea. Așa că, de ce să nu ne bucurăm și de compania altora ?

— Eu nu vreau pe altcineva.

— Mă măgulești, dar nu e genul meu. Niciodată nu voi mai fi legată de voința altuia. Chiar dacă nu-mi iau alți amanți, trebuie să am opțiunea de a face așa. Înțelegi ?

Nu înțelegea, dar se arătă dispus să-i accepte condițiile. Rezistența ar fi pus capăt legăturii lor și acesta era gândul cel mai insuportabil.

Peste două zile se întoarse la cabină ca să-și ia ceva și găsi ușa încuiată. Știa ce însemna asta și plecă fără a-și face simțită prezența.

Jack îl găsi pe Matthew mai târziu, pe puntea de observare. Două nave transastrale așteptau la rând pentru a fi încărcate.

— Grea treabă, remarcă Jack, cu ochii pe încălceala de cabluri ce se întindeau de la navele helioplonjoare până la cele coloniale. O greșeală cât de mică și toată încărcătura explodează ca o nova.

Matthew își privi încheieturile degetelor, albite de forța cu care strângea balustrada rece din metal.

— Nu știu ce să spun. Nu știu cum să reacționez la toate astea.

— Fii mândru, zise Jack. Vorbește aproape numai de tine.

— Pe cuvântul tău ?

— Pe cuvântul meu, amice.

Cargobotul cel mai apropiat se eliberă de pânza de păianjăn și își porni motorul de manevră. Botul i se roti încet, inexorabil, până când rămase ațintit spre spațiul necuprins, departe de Icecube.

— Nu trebuie să fii furios, Matthew, băiatule. Tu pentru Gem însemni mai mult decât oricine. În ceea ce mă privește, eu nu sunt decât un bătrân care-și încălzește mâinile la focul tău.

Jack întinse mâna. Matthew privi lung palma maronie, deschisă, apoi o apucă strâns. Cu ambele mâini.

CAPITOLUL 7

Matthew își puse audionul să gătească toată noaptea. Întors de la Sasha, se tot gândise că poate o îmbuna dacă-i ducea ceva de mâncare. Comandă alimente pentru o săptămână și programă audionul să facă pâine proaspătă, paste făinoase și caserole. Își îndeplinea datoria de vecin și era o ocazie bine venită de a-și epuiza rezervele de carne deshidratată.. Matthew nu putea suferi surogatele de carne.

Traversă, clătinându-se, panta dintre casele lor, cu brațele pline de cutii. Într-un acces de generozitate sinceră, pusese și trei sticle de vin, extrem de prețios, din emisfera nordică. Sticlele se ciocneau amenințător, în timp ce Matthew își găsea cu greu drumul printre pietre.

Urcarea scării până în balcon se dovedi un act de eroism. În cele din urmă, își așeză cu grijă povara în capul scării. Se apropie de ușa forțată și ciocăni tare.

— Sasha, strigă el. Sunt eu, Matthew. Ți-am adus ceva.

Sasha nu-și făcu apariția. Matthew deschise ușa și vârî capul înăuntru, dădu să strige din nou dar auzi o muzică ciudată.

Era o voce de bărbat, dar cântecul nu semăna cu nici unul din câte ascultase Matthew până atunci. Nu era nici Skywave, nici marțian, nici freyan. Sunetul era și el straniu : curios de monoton și îndepărtat, ca un ecou rătăcit al unui cântec sfârșit de mult.

O găsi pe Sasha după muzică. Era la etaj, în dormitorul ei pustiu, mohorât, ascultând acest cântec neobișnuit :

Până când Timpul se va sfârși
Până când stelele își vor pierde albastrul
Până când nu va mai fi primăvară

Până când nu vor mai fi păsări cântătoare,
Te voi iubi mereu...
Deci ia-mi inima, e toată a ta,
Și spune-mi tandru că sunt singurul
Pe care-l iubești, că sunt singurul
Pentru care vei trăi
Până când Timpul se va sfârși.

— Sasha ?

Stătea cu capul în piept. Ridică privirea spre Matthew.

— De ce-ai venit aici ?

— Ți-am adus ceva de mâncare.

Matthew văzu de unde venea muzica. Era o cutie dreptunghiulară, cincizeci de centimetri pe patruzeci. Pe cutie se rotea un disc negru iar pe disc se sprijinea un braț subțire din metal. Sunetul țâșnea din părțile laterale ale cutiei.

— Ce-i asta ?

— Un pick-up. Soțul meu era un pasionat colecționar de mașinării vechi. Singurul lucru pe care l-am putut lua în fugă a fost aparatul ăsta și câteva discuri.

Matthew luă un disc în mână. Avea șanțul fin și un cerc din hârtie, neted, în centru, pe care scria ceva.

— Perry Como. Nat King Cole. Frank Sinatra, citi Matthew uitându-se la celelalte discuri.

— David le spune „elpiuri.“ Avea peste treizeci. Câteva s-au spart.

— Îți place muzica ? Ar trebui să-mi asculți musiconul. Am un cip cu Simfonia a Șaptea de Beethoven care-o să te facă să simți ce n-ai simțit niciodată.

— De ce-ai venit aici ? Ți-am spus că n-am nevoie de vizite.

— N-am văzut nici urmă de alimente în bucătărie. Nu știu cum de-ai reușit să stai aici fără să mănânci.

Sasha îi aruncă o privire scurtă dar aprigă.

— Într-adevăr, mi-a fost destul de greu, spuse Sasha, luând elpiul de pe pick-up. Dar cred că ar fi mai bine să nu mănânc nimic.

Matthew ridică din umeri.

— Am să-ți las mâncarea în bucătărie. Când ți-e foame, știi unde s-o găsești.

Se îndreptă spre ușă, se opri și adăugă :

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce întrebare ?

— Îți place muzica ?

— Muzica este lucrul cel mai de preț pe care I-a creat omenirea.

Aici ar fi putut s-o contrazică, dar Sasha așeză brațul din metal pe un alt disc și cântecul umplu camera goală :

Șoapte-n întuneric —
Nu din joacă, nu din șagă,
Cuvinte ce se-adeveresc mereu,
Dar nu pentru mine, nici pentru tine.

Matthew duse alimentele în bucătărie. Sus, cântecul nu înceta. Privi repede spre tavan, apoi se apropie de tabloul de comandă al audionului. Peste câteva minute intențiile lui fură duse la bun sfârșit. Acum putea asculta și supraveghea fiecare încăpere din casa Sashei care avea un terminal.

— Îmi pare sincer rău, n-ar fi trebuit să plec așa, spuse Sian la teleaudion. N-are nici un haz să mă cert cu tine. Ești prea serios.

— Să știi că eu nu iau prizonieri, zise Matthew. Vrei să ne împăcăm ?

— Da, și vreau să dau o petrecere.

— O petrecere ? Unde ?

— Acasă la tine, desigur.

Grimasa lui era vizibilă chiar și prin teleaudion.

— Sper că nu cu cheflii de la Photech. Pe ăștia nu-i interesează decât să bea și să se drogeze pe gratis și să se culce cu cine le iese în cale.

— Vai ! Și care-ar fi preocupările *tale* intelectuale ?

— După ce te-am întâlnit pe tine, am renunțat la orice preocupare intelectuală.

— Ha, ha. Iar ne certăm ?

— Nu. Când vrei să organizez petrecerea asta ?

— Pe cincizeci și șapte.

Asta însemna peste trei zile. Matthew trebuia să comande alimente, băutură și droguri de la antrepozitul din Lenoir.

— Ai timp ? întrebă Sian.

— Cred că da. Pot să invit o cunoștință ?

— Matt, e doar casa ta, ai uitat ?

— E frumos din partea ta că mi-ai adus aminte. În sfârșit mi-am întâlnit vecina și cred că i-ar prinde bine să se mai dea cu lumea.

— Vecina ? Cine e ?

— Se numește Sasha.

Matthew nu se putu hotărî să-i pronunțe și numele de familie. Probabil că Sian îl cunoștea pe David Mackensen.

— E atrăgătoare ?

— Da.

Matthew fu cât pe-aci să scape o remarcă spirituală dar, dintr-un motiv obscur, se abținu la timp. Chiar în acel moment își dădu seama cât de mult se simțea atras de Sasha.

— Sunteți foarte laconic, domnule Lawton. Cred c-am să trec pe-aici și înainte de petrecere ca să mă asigur că sunteți cuminte.

— Ai grijă să bați la ușă înainte de a intra.

Sian își țuguie buzele și-l privi crunt.

— Ticălosule ! Oare ce-am să mă fac cu tine ?

Matthew zâmbi răutăcios.

— Ți-aduci aminte de Lacul Kerr ? De hangar ?

Sian se înroși toată.

— Bine, bine. Ne vedem pe cincizeci și șase.

— La revedere, Shy.

— Te iubesc, Matt.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Într-un târziu, Matthew dădu scurt din cap, înainte ca imaginea lui Sian să dispară de pe ecran.

Matthew demontă componentele musiconului și le împărți în patru grămăjoare. Pe cele mai ușoare le prinse de spate, în două pungi, iar pe celelalte le cără în mână. Buzunarele îi zornăiau de cipuri muzicale, de la Monopoluri Magnetice (artiștii de frunte ai curentului Skywave), până la Simfonia a Șasea de Prokofiev. Cu siguranță că o parte din muzica aceasta avea s-o intereseze pe Sasha.

Casa ei mirosea urât. Matthew descoperi sursa mirosului în bucătărie. Pe masă se afla un pachet de carne de pui, dezghețată și umflată. O bucată de carne crudă arăta de parcă cineva ar fi mușcat din ea.

Îngrețoșat, Matthew aruncă pachetul de carne putrezită în dezintegrator. Carnea fetidă se dizolvă și dispăru. Matthew apăsă pe un panou din perete și imediat casa se umplu de aer rece, proaspăt.

— Sasha ? Sasha ! Sunt eu, Matthew !

Matthew încercă în dormitor, dar Sasha nu era acolo. Și nici la etaj. Coborî și, în cele din urmă, o găsi ghemuită lângă tabloul de comandă unde se aflau cablurile cu laser. Răzuise stratul protector de pe un cablu Clearfibre și acum își ducea degetele în calea laserului.

— Oprește-te! Vrei să mori? strigă Matthew, smulgându-i cablul din mâini.

— Nu, am nevoie! Mi-e foame! se tângui Sasha.

— Ai înnebunit? Asta-i lumină coerentă. O să te ardă.

Sasha se prăbuși la picioarele lui Matthew.

— Hai, scoală-te, am să-ți pregătesc ceva de mâncare, zise Matthew, începând să creadă că Sasha e bolnavă mintal.

Mai întâi încercase să mănânce carne crudă apoi raze laser. Ceva nu era în regulă cu femeia asta.

Matthew o ridică în picioare. Brațele ei erau surprinzător de tari. Mirosea a curat dar se vedea că nu folosea nici un fel de cosmetice. Își înăbuși pornirea de a o săruta.

O lăsă sprijinită de peretele bucătăriei și puse o caserolă de creveți în cuptorul cu microunde. Scoase dopul unei sticle cu vin și umplu două cești din plexi aduse tot de el.

— *Bon chance,* spuse el, atingându-și ceașca de a ei.

— Trebuie să pleci de-aici, zise ea cu voce slabă. Nu acasă la tine, departe de-aici.

— De ce? Apropierea de tine mă va ucide?

Sasha lăsă să-i cadă ceașca pe podea.

— S-ar putea, răspunse ea.

— Nu mi-e frică de Partidul Binefăcător. Am bani destui, îi pot cumpăra pe toți polițiștii care-mi vin pe cap. Și dacă încearcă s-o facă pe durii, ei bine, știu și eu cum se omoară un om.

Matthew asamblă musiconul pe podeaua bucătăriei. În timp ce îmbina părțile componente, îi explica Sashei ce rol avea fiecare. Sasha îl urmărea indiferentă.

— Ce-ai vrea să asculți? Muzică ușoară? Clasică?

— Mi-e indiferent.

Alese Prokofiev. Primul Concert pentru vioară se potrivea cu starea lui de spirit. Era o piesă de început a compozitorului, subtilă, diafană. Solistul, Ngo Van Thuy, era un virtuoz.

Într-adevăr, Sasha se învioră pe măsură ce asculta concertul.

— E și vocal? întrebă ea.

— Nu, e numai instrumental. Îți place?

— Nu chiar atât de mult ca Perry Como, zise Sasha, ascultând concentrată.

A doua mișcare, murmurată, ajunse la jumătate când primul fulger pâlpâi la sud-est. O învălmășeală de nori cumulus atârna deasupra lui Salt Rock Gap. Sasha înțepeni la primul tunet care se rostogoli pe deasupra Munților Cerniți.

— Ce s-a-ntâmplat ? întrebă Matthew.

— Este o furtună electrică ?

— Mda, avem din astea mai tot timpul. Dar nu-i nici un pericol. Casele noastre sunt bine înfipte în pământ.

— Fulgerul e foarte riscant !

— Aici suntem în afară de orice pericol, insistă Matthew.

Străfulgerările se apropiau încet. Cu fiecare fulger Sasha devenea din ce în ce mai agitată. Când prima descărcare electrică străpunse norii și li se arătă în fața ochilor, Sasha țipă de durere și se prăbuși la podea.

Matthew o cercetă cu atenție. Sasha privea în gol, cu ochii larg deschiși. Tunetul umplu casa, înecându-l pe Ngo Van Thuy în bubuiturile lui.

Sasha tresărea violent la fiecare fulger. Mușchii i se contractau de parcă ar fi fost traversați de electricitatea brută.

— Ce-aș putea face pentru tine ? întrebă Matthew, neajutorat.

— Destul de mult, răspunse Sasha, apucându-l strâns de mână. Rămâi aici... până când... se termină furtuna.

Concertul lui Prokofiev se sfârși, concertul naturii continuă. Norii se înnegriră și ploaia începu să cadă torențial. O pasăre mare, cenușiu-cafenie, ametită de furtună, se lovi de geamurile din plexi. Își desfăcu aripile și se izbi de obstacolul invizibil iar și iar, până când se prăbuși moartă pe verandă. Vântul și ploaia împinseră trupul neînsuflețit dincolo de marginea verandei, lăsând în urmă numai câteva pene rupte, prinse în izolația din vinilin a ferestrei.

Furtuna se domoli. La ora 15,00, ploaia deja încetase. Matthew scoase caserola rece din cuptor și o aruncă peste balustradă, cu tot cu tavă.

Nu-și dădea seama cum putea s-o ajute pe Sasha. Era aproape țeapănă. Îi flexă brațele și încheieturile. Treptat, Sasha pierdu această rigiditate nefirească.

Matthew mai rămase câteva ore până după apusul soarelui. Puse un cip cu muzică de Chopin. Una din piese îi păru cunoscută. Descoperi că „Până când Timpul se va sfârși"

cântecul preferat al Sashei, era inspirat din Poloneza în La bemoi a lui Chopin.

Muzica o trezi pe Sasha.

— Ai fost drăguț că ai rămas, spuse ea, ridicându-se în capul oaselor.

— Dar acum trebuie să plec, nu-i așa ?

— Da, Matthew.

— In regulă.

Se lăsă într-un genunchi ca pentru a-și aduna cipurile muzicale. Dar o cuprinse pe Sasha în brațe și o sărută.

Femeia nu opuse rezistență, dar nici nu participă. Matthew avu impresia că Sasha nu știa cum să răspundă. O sărută apăsat, sperând că va provoca o reacție de un fel sau altul. Ceea ce se și întâmplă.

Sasha își ridică mâna dreaptă și puse trei degete pe pieptul lui Matthew, deasupra inimii.

Matthew tresări de durere. O senzație de foc îi țâșni din inimă și-i cuprinse creierul. Acolo explodă și Matthew aproape că-și pierdu cunoștința. Sasha icni și-și retrase mâna. Matthew făcu un pas înapoi și se lăsă să cadă pe podea.

— Doamne, Dumnezeule ! exlamă el.

Incet, privirea i se limpezi. Stelele albe dispărură iar țiuitul din urechi încetă. Matthew se uită la Sasha. Gândurile lui romantice trecuseră, înlocuite de o teamă inexplicabilă.

CAPITOLUL 8

Helioplonjorii își măsoară viețile nu în zile, trimestre sau ani și nici după numărul de plonjoane făcute, ci mai curând după cantitatea de energie colectată. Așa se face că unii spun : „Am 500 de miliarde de megawați," sau „Lucrez la a doua sută." O sută de miliarde de megawați este norma după care helioplonjorii își calculează viața.

Jack Sangamon atinse semețul platou al celor 900 de miliarde de megawați în a 83-a zi a trimestrului doi, anul 132 al Concordatului. Aceasta făcea din el al treilea helioplonjor din toate timpurile. Înaintea lui se aflau Rainbow Harvester (1.100 de miliarde de megawați), care era în viață dar se retrăsese din activitate, și divinul Dunphy, care pierise după ce colectase 1.470 de miliarde de megawați.

Îl sărbătoriră pe Jack din zori și până în noapte. Helioplonjorii și personalul auxiliar de pe Icecube se vânzoliră toată ziua prin salon, bând și spărgând fiole de Sting sub nas. Matthew se întoarse din cel de-al unsprezecelea plonjon găsind petrecerea într-unul din punctele ei culminante, cu Gem și Jack dând ocol salonului în pași de dans, în timp ce din musicon răsuna „Eljen à Magyar."

Cineva vârî în mâna lui Matthew un pahar înalt de vodcă *E*. Când cei doi prieteni ai lui se opriră din dans, împleticindu-se, râzând și gâfâind, Matthew ceru să se facă liniște.

— Doamnelor și domnilor ; vi-l prezint pe Jack „Spintecătorul" Sangamon, cel mai mare helioplonjor în activitate, declară Matthew.

Salonul se cutremură de strigătele de aprobare ale celor prezenți. Jack se înclină teatral.

— Pentru cel mai mare dintre toți helioplonjorii ! strigă Gem.

Cei din jur erau atât de ameţiţi încât aclamară această exagerare cu multă ardoare.

Aclamaţiile se stinseră brusc. Matthew se întoarse pentru a afla motivul. În salon păşise singură, o siluetă învesmântată într-o robă largă.

— Rainbow, spuse Gem.

Femeia înfăşurată în robă şi cu capul acoperit de o glugă se apropie de surâzătorul Jack. Pilotul aşteptă, respectuos, ca femeia să ajungă în dreptul lui.

Rainbow îi întinse lui Jack o mână atât de subţire şi de delicată încât nu părea să aparţină unei fiinţe. Jack i-o strânse uşor. Ca cel mai fin porţelan, se putea frânge dacă n-o proteja.

Matthew nu vedea faţa lui Harvester dar îi auzea vocea moale, neclară, adresându-i-se lui Jack. Ochii lui Sangamon erau atenţi, pilotul asculta încordat, aprobând mereu din cap.

Rainbow se întoarse şi se îndreptă încet spre lifturi. Bărbaţii şi femeile de pe Jcecube rămaseră tăcuţi, omagiind astfel pe cel mai vestit helioplonjor.

— Extraordinar, făcu Matthew.

— De ce nu se duce acasă ? E-aşa de fragilă, spuse un pilot tânăr, un tip atletic pe nume Mitchell Vine.

— Asta-i casa ei, îi replică Gem, încruntându-se. Rainbow este aici de mai bine de douăzeci şi nouă de trimestre.

Jack li se alătură. Părea tulburat.

— Ce ţi-a spus ? întrebă Matthew.

— M-a felicitat. Pe urmă mi-a spus să mă las de meserie cât mai curând posibil.

— De ce ?

— Mi-a spus că soarta s-ar putea să nu-mi mai surâdă deloc. Oricând aş putea să-mi găsesc moartea în timpul unui plonjon — sau chiar mai rău.

— Ce-ar putea fi mai rău decât un asemenea accident ? întrebă Vine.

— Cancerul, zise Jack. Rainbow are patru tipuri de cancer şi toate o mănâncă de vie.

Nici unul din cei aflaţi în apropierea lui Jack nu mai aminti de Rainbow sau de retragere. A doua zi după petrecere Jack redeveni acelaşi om abil şi sigur de sine. Îşi găsi de lucru în atelier, încercând să pregătească nava *Red Jack* pentru următorul plonjon. Matthew şi Gem petrecură ziua

împreună, recuperând timpul când amândoi erau plecați în expediție.

Își părăsiră cabina numai pentru cină. Se purtau ca niște copii fericiți, atingându-și șoldurile în timp ce mergeau, râzând de lucrurile cele mai banale. Matthew mâncă tăieteii într-un mod atât de original încât Gem mai-mai să se înece de râs.

Jack intră în salon îmbrăcat în costumul lui termic, alb din cap până în picioare. Numai ovalul întunecat al feței era vizibil iar oasele de sub împletitura albă, mulată pe corp, se mișcau precum mecanismul sinistru al unui android.

— Ziua bună, spuse el. Vă salutăm, noi cei care mai avem puțin și ne prăjim.

Era o glumă veche, răsuflată, dar Jack o spunea întotdeauna înainte de plecare. Era teribil de superstițios.

— Bea ceva înainte, zise Matthew. Puțin curaj lichid n-are cum să-ți facă rău.

— Nu, mulțumesc, răspunse Jack, destul de categoric.

— Atunci ia niște tăieței, îl îndemnă Gem, întinzând un deget de care se legănau câțiva centimetri de pastă cafenie apoi, împreună cu Matthew, abia își înăbuși un chicotit.

— Voi doi nu mai puteți de bine, spuse Jack. Văd că n-are nici un rost să mai pierd vremea pe-aici. Ne vedem peste douăsprezece ore.

— Te vezi numai cu Matthew, zise Gem. Plec și eu, la 16,30.

— Zău ? Încerci să-mi faci puțină concurență ?

— Trebuie să-l ținem pe moșneag sub presiune, nu ? spuse Matthew.

Dacă Jack avea un punct sensibil, atunci acesta era vârsta. Se zbârli imediat la remarca lui Matthew.

— 'Te-n măta, băiete. Ai curaj să pariezi pe cel care se întoarce cu o încărcătură mai mare ?

— Eu pun la bătaie opt kiloloți și spun că n-aduci nici 60%, zise Gem.

— Ha, ha ! Fetița tatii, n-am mai adus sub 80% de când eram de vârsta lui Lawton.

— Cam când se întâmpla asta ? întrebă Matthew, rânjind. Acum douăzeci de ani ?

Jack ignoră împunsătura și o înfruntă pe Gem.

— Spune douăzeci de kiloloți și batem palma.

Gem nu avu nimic împotrivă.

Douăzeci de mii era o sumă ridicolă pentru doi piloți care încasau, după un plonjon bun, patru până la șase milioane. Era

doar o problemă de mândrie a celui mai bun. Nici unul din ei nu vroia să piardă, nici măcar un mililot, în fața celuilalt.

Sistemul de sonorizare din salon intră în funcțiune :

„Atenție, John Sangamon. Prezintă-te la navă. Culoarul de foc se deschide peste douăzeci de minute."

Gem și Matthew se ridicară în picioare. Jack o prinse pe Gem de mijloc și o sărută apăsat. Matthew coborî ochii. Când Sangamon îi întinse mâna, Matthew i-o privi circumspect. Palmele li se atinseră, apoi Jack îl trase pe Matthew spre el și-l îmbrățișă cu putere.

— Aha ! Acum înțeleg cine-o să-ți lipsească cel mai mult, spuse Gem.

— Din cauza ochilor lui căprui, zise Jack, dându-i un ghiont.

— Hai, șterge-o, boșorogule, spuse Matthew, amenințându-l cu pumnul. Pleacă, altfel îți închid ăia culoarul în nas.

— Te găsesc aici când mă întorc ?

— Mda, nu pot să plec până nu se termină reamplasarea celulelor pe *Bedouin*, răspunse Matthew.

— Perfect. O să ne facem praf cu banii pe care am să-i iau de la Gem.

Se auzi din nou anunțul pentru Sangamon.

— Gata, am plecat ! zise Jack, luând-o din loc.

— Banzai ! îi strigă Gem.

Se apropiară de hublouri pentru a-l vedea pe Sangamon cum decolează. Avea doar paisprezece minute ca să-și apropie nava de partea luminoasă a planetei Mercur. Culoarul de foc nu putea fi deschis decât la anumite intervale, întrucât alimentarea lui necesita un timp îndelungat. În trecut, helioplonjorii își încercau șansa trecând direct prin cele două milioane de grade ale coroanei solare. Piloții de acum preferau culoarul de foc. Orice avantaj, cât de mic, era bine venit.

Jack făcu un tonou cu *Red Jack* în timp ce se desprindea de Icecube. Se dădea în spectacol mai mult decât o făcea de obicei. Dacă Matthew ar fi reflectat cât de cât la avertismentul dat de Rainbow, poate că nu ar fi glumit pe seama vârstei lui Jack.

Red Jack țâșni din penumbra planetei Mercur și strălucі ca o stea nou-născută. Chiar și la o distanță atât de mare, furia reflectată a soarelui tot îl ajungea pe helioplonjor. Nava scânteietoare dispăru pe după fața întunecată a planetei.

Sosi și clipa plecării lui Gem. Matthew îi trase fermoarele de la costumul termic, având grijă ca totul să fie etanș. Gem

se întoarse cu fața spre el și, pentru prima dată, Matthew observă că pielea ei se închidea la culoare. Împletitura albă, sintetică, punea contrastul și mai mult în evidență.

— Ce s-a-ntâmplat ? întrebă ea.

— Nimic. Meseria începe să ți se vadă pe față.

Gem se privi în oglinda din spatele lui Matthew.

— Nu-i rău deloc, zise ea. Crezi că, până la urmă, am să arăt ca Jack ?

— Doamne ferește, sper că nu !

Gem zâmbi și-l sărută pe nas.

Matthew nu avea cum să meargă în sala de lansare de la capătul pilonului unde se afla ancorată *Topaz*, nava lui Gem. Rămase în observatorul atelierului, care dădea spre pilon, în timp ce Gem se pregătea de plecare.

Gem se strecură în cupola navei. Înainte de a acționa clapa de închidere, ridică privirea spre fereastra atelierului. Matthew n-o putea auzi prin plexi-ul gros dar buzele ei alcătuiră cuvântul *banzai*.

Să trăiești zece mii de ani.

Nava se îndepărtă lin de stație și zbură într-o direcție exact opusă celei urmate de *Red Jack*. Gem întotdeauna își făcea plonjoanele în sens invers orbitei planetei Mercur. Mulți piloți credeau că această direcție e mai sigură, Icecube-ul ieșind în întâmpinarea navei la întoarcere. Eleganta, discoidala *Topaz* se lăsă curând înghițită de întuneric, numai clipitul luminilor de navigație dezvăluindu-i poziția din ce în ce mai îndepărtată.

Matthew se duse la locul de staționare al *Bedouin*-ului. Avea contract cu Island Epsilon ca să livreze optzeci de miliarde de megawați până la sfârșitul trimestrului. Puțini piloți se complicau cu un contract explicit, cei mai mulți preferând să trateze pe fiecare plonjon în parte. Matthew însă era destul de capabil penru a livra cantitatea promisă. Îi plăcea să lucreze sub presiune și acum spera ca echipa de întreținere de pe Icecube să fie la înălțime.

Echipa care îi repara nava discută îndelung, chiar se ceartă cu Matthew în privința amplasării noilor celule de colectare. Pilotul tocmai plimba pe sub nasul lui Arne Dawlish, mecanicul șef, o lampă de lipit cu plasmă, când sistemul de sonorizare lansă un mesaj ce-i reduse pe toți la tăcere.

„Atențiune, către întreg personalul stației ! Alarmă generală. Se apropie o navă avariată. Repetăm, se apropie o navă avariată !“

Tot personalul disponibil se repezi în salon şi se îngrămădi în faţa hublourilor, întrebându-se ce prieten se afla la ananghie.

— Acolo ! strigă o femeie, de la hubloul dinspre est.

Într-adevăr, nava se apropia pe un curs tangenţial, împresurată de flăcări. Era urmată de o dâră de vapori care o făcea să arate ca o cometă în miniatură.

— Ştii a cui e ? îl întrebă Matthew pe Mitchell, care se afla în faţa lui.

— Cred că este Câinele.

Ian „Câinele" McLane era un colonist de pe Marte. Nava lui, *Rover Boy*, avea gravat pe ea un cap de câine roşu.

Era chiar Câinele, îndreptându-se rapid spre pilotul patru. Matthew îşi încleştă dinţii, în timp ce *Rover Boy* se repezea cu botul înainte. *Bedouin* era ancorată de pilonul cinci şi, dacă McLane pierdea controlul navei, exista pericolul de a o lovi de cea a lui Matthew.

Rover Boy se aşează oblic, sistemul de frânare scoţând scântei. Femeia din dreapta lui Matthew scoase un ţipăt. Arne Dawlish strigă :

— Se ciocneşte !

Staţia se cutremură uşor când nava Câinelui intră cu forţă în pilonul patru. Traversele de metal sfâşiară învelişul lucitor al navei *Rover Boy*. Matthew îşi duse mâna la ochi, aşteptând ca energia solară colectată să-i arunce pe toţi în nefiinţă.

Dar nu se întâmplă nimic.

— Cred că şi-a golit toate celulele, zise Arne.

Fără a se îmbulzi, piloţii se îndreptară spre locul accidentului. Când Matthew ajunse acolo, McLane fusese deja scos din cupolă şi acum zăcea pe podeaua atelierului. Costumul lui termic era pârjolit de foc. Cineva îi deschise viziera, dezlipindu-i şi o parte din pielea feţei. Altcineva strigă după medic.

Len Rackham, directorul Icecube-ului, îngenunchie lângă McLane.

— Ian, ce s-a întâmplat ? întrebă el.

— Blestemata aia de protuberanţă, zise McLane. Cred că m-am apropiat la vreo mie de kilometri de ea.

Sosi un medic care-i injectă Steral în gât, pentru a-i potoli durerile pricinuite de arsuri, şi-i acoperi faţa cu o compresă îmbibată în Crux.

Buzele jupuite ale lui McLane se mişcară încet :

— A sosit şi celălalt ?

— Celălalt ? Eşti singurul care ai venit.

— Am... am mai descoperit o navă, pe un curs parabolic, zise McLane, tușind. Când s-a înălțat limba de foc, l-am văzut cum plonjează.

— Cum, n-a renunțat la încărcătură ? întrebă Rackham.

— N... nu. Înainte de a se supraîncărca și a exploda, senzorul meu de mișcare l-a surprins plonjând.

— Imposibil să fi fost un efect de umbră sau un nor de plasmă, oricum, va trebui să verificăm, spuse Rackham, întorcându-se spre Arne. Transmite centrului de zbor să ne trimită toate parabolicele din ultimele zece ore. Vezi dacă ne poate spune cine a fost celălalt pilot.

Crux-ul își făcea efectul asupra lui McLane. In timp ce corpul îi devenea flasc, infirmierii îl așezară pe o targă. Peste trei ore avea să moară.

Matthew culese de pe jos viziera lui McLane. Fibrele din plexi se topiseră, alcătuind o crustă tare, sfărâmicioasă. Privind lung la masca deformată, văzu cum din ea se desprinde un fir de sânge și i se prelinge pe mână.

Arne Dawlish reveni. Era posomorât.

— Analiza traiectoriei arată că nava văzută de McLane a fost *Red Jack*.

— Imposibil ! explodă Matthew.

Jack nu era atât de prost încât să plonjeze pe sub o protuberanță.

— O probabilitate de 85%, zise Arne.

Probabilitate care ajunse la 100% când Jack nu se mai întoarse deloc.

Lui Matthew nu-i venea să creadă. Se duse în salon și așteptă sosirea lui Gem. Bău până când ajunse țeapăn de furie. De ce tocmai Jack ? De ce tocmai el ?

Ceilalți helioplonjori își exprimară compasiunea. Matthew îi înjură, făcându-i ipocriți. De câte ori murea un pilot, averea lui era împărțită între cei vii. Prețul energiei colectate creștea și el. Fiecare dintre ei, inclusiv Matthew și Gem, avea să profite de pe urma morții lui Jack.

Matthew vomă toată băutura în toaleta din cabina lui și se pregăti să plece fără s-o mai aștepte pe Gem. Zbură cu *Bedouin* pentru a-și consuma furia și suferința în spațiul cosmic.

Străbătu fotosfera însoțit de Simfonia a Șasea a lui Ceaikovski. Niciodată nu zburase mai repede, cu mai multă dibăcie. Soarele poate fi învins, cugetă Matthew ; îți pot fura energia iar tu nu-mi poți face nici un rău...

Acoperi 97% din capacitate într-un singur plonjon. Insuficient! Deși cu carburantul și lichidul de răcire la limită, plonjă din nou pentru a-și umple toate celulele. 100%. Altceva nu-l va mai mulțumi de acum înainte.

Transportorul *Menzel* sosi pe Icecube pentru a prelua încărcătura lui Matthew. *Bedouin* fu legat de transportor printr-o mie de cabluri subțiri. Transferul energiei luă de cinci ori mai mult decât colectarea ei, deoarece nici un cablu nu putea transporta, singur, energia unei singure celule.

Pe timpul transferului, Matthew bău un pahar cu Card Traphand, agentul comercial de pe *Menzel*.

— Încărcătura asta ne va asigura energia pe două trimestre, zise Traphand. Island Epsilon vă este recunoscătoare pentru promptitudinea și eficiența dumneavoastră.

Matthew arucă pe gât 50 cm^3 de vodcă *E* și spuse :

— Eu vă sunt recunoscător pentru bani.

— Desigur. Poftiți.

Agentul îi dădu lui Matthew un cip care mărea contul pământeanului cu 9,57 megaloți.

— Vreți ca suma de plată să fie confirmată ? întrebă agentul.

— Nu neaparat.

Colonia care trăgea pe sfoară un helioplonjor nu putea cumpăra nici măcar o lumânare până când nu-și achita toate datoriile față de păgubaș și aceasta în modul cel mai satisfăcător.

— Când să ne așteptăm la următoarea încărcătură ? întrebă Traphand.

— Nu prea curând. Îmi iau o mică vacanță.

Agentul se încruntă.

— Nu vă simțiți bine ? Nu sunteți mulțumit de bani ?

— Am nevoie de odihnă. Mi-am pierdut perspectiva asupra lucrurilor, așa că îmi iau puțin timp liber ca să cheltui o parte din banii pe care i-am câștigat, cât încă mai pot.

— O idee înțeleaptă. Sper însă că vă veți întoarce la noi, domnule Lawton. Aveți un palmares impresionant. Preferăm să facem afaceri cu dumneavoastră înaintea tuturor celorlalți. O sumedenie de helioplonjori se perindă pe la noi dar iscusință ca a dumneavoastră mai rar.

Matthew întinse paharul pentru a-i fi umplut din nou. Un tremur ușor îi traversă brațul.

— Iscusința, domnule agent, nu mai e de ajuns, spuse el.

Gem află veştile proaste după ce acostă. Reacţia ei la moartea lui Jack fu mai rece şi mai filozofică decât a lui Matthew.

— Este hazardul cu care toţi ne confruntăm, zise ea. Ai mei şi-au luat gândul de la mine când le-am spus că vreau să mă fac helioplonjor.

— Nu te deranjează deloc că Jack e mort ?

— Ba da, Matt. A fost un prieten de nădejde, un mare pilot şi un amant foarte delicat. O să-mi lipsească. Dar e multă energie de colectat şi-acum suntem mai puţini care s-o facă. Voi munci pe rupte şi-mi voi aminti mereu de Jack. Ce altceva pot face ?

— Ai putea vizita Pământul, cu mine. Am de gând să cumpăr o casă în emisfera de vest. Poate pui şi tu ceva bani. Nu... nu vreau să merg acolo singur.

— Viaţa la sol nu-i pentru mine. M-am născut în spaţiul cosmic şi-ntotdeauna voi trăi în spaţiul cosmic, spuse Gem, înfiorându-se uşor. Ideea de a locui acolo, la limita de jos a atmosferei, mă dezgustă.

Gem nu-şi schimbă hotărârea nici măcar atunci când îl conduse pe Matthew la nava ce avea să-l ducă pe Pământ. Nava marţiană *Thorpe* era ancorată în locul de unde plecase *Red Jack* pentru ultima oară.

După o îmbrăţişare scurtă, Matthew declară solemn :

— Te iubesc, Gem.

— E bine să fii iubit, replică ea.

Tunelul de îmbarcare se închise cu un şuierat. Gem nu rămase în faţa hubloului pentru a-l vedea pe Matthew cum pleacă.

CAPITOLUL 9

Matthew o părăsi pe Sasha atât de repede după furtună încât uită la ea prețiosul musicon. Ajunse acasă împiedicându-se de toate rădăcinile ude și de pietrele alunecoase. Se duse direct în camera de regenerare. Audionul îl examină cu atenție, căutând orice urmă de leziune.

— În afară de o pulsație accelerată a inimii și de tensiunea mărită, starea dumneavoastră de sănătate este normală, domnule Lawton, spuse audionul.

Ca să fie mai sigur, Matthew sparse sub nas o fiolă cu tranchilizante.

Stând în baie sub jetul de apă, își cercetă pieptul cu grijă. Văzu trei pete albe, vârfurile unui triunghi echilateral, deasupra și în dreapta mamelonului stâng.

Ceva se întâmplase, *totuși*. Matthew nu-și dădea seama ce anume făcuse Sasha, lucru care îl înspăimânta și-l intriga în egală măsură.

Transmisiunea unui meci de fotbal de pe Luna îi stârni foarte puțin interesul. Fără muzică se plictisea. Audionul refuză să cânte. Distracțiile, declară el caustic, nu intrau în atribuțiile lui.

Inevitabil, ieși pe terasă ca să se uite la vila Sashei. Luna era plină și galbenă ca ceara. Lumina ei intensă argintea pârâul South Fork din depărtare și făcea din stâlpii goi și albi ai casei de alături niște oase lungi, decolorate.

Matthew se simți străbătut de un fior rece pe care nu-l puse pe seama vremii. Se scuturâ un pic, apoi merse la culcare.

Îl trezi audionul. Era târziu, trecut de 10,30.

— Alimentele pe care le-ați comandat de la Lenoir tocmai au sosit, domnule Lawton.

Matthew își înălță capul de pe pernă. Camera era învăluită în ceață.

— Ce... ce-ai spus ? îngăimă el.

— Alimentele și celelalte lucruri pentru petrecere, domnule Lawton. Să le spun manipulanților să le lase pe acoperiș ?

— Sigur, sigur.

Matthew se ridică din pat cu o senzație de slăbiciune și goliciune. O atribui faptului că sărise peste cină și că apelase prea mult la medicamente. Își pregăti singur micul dejun, în timp ce audionul se ocupa de preparativele pentru petrecere.

După două ouă și un sfert de kilogram de cârnăciori, Matthew se simți mult mai întărit. Hotărî să-și recupereze musiconul de la Sasha. Înainte de a pleca, își puse în funcțiune teleaudionul pentru a capta sunetele din casa ei. Nu auzi nimic, nici măcar zgomotul respirației.

Inversând semnalul, îi rosti numele. Sasha răspunse și, când își dădu seama că e Matthew, lăsă cubul holoidal să-*i* prezinte și imaginea.

— Am plecat atât de grăbit aseară că am uitat musiconul la tine.

— Așa e.

— Aș vrea să-l iau înapoi. Pot să trec pe la tine ?

— Este exact unde l-ai lăsat.

— Am nevoie de el pentru petrecerea pe care o dau poimâine. Mă întrebam dacă n-ai vrea să vii și tu.

— Nu, Matthew. Nu-mi place aglomerația.

— N-ar strica să vii. Invitații sunt toți prieteni de-ai lui Sian, din Triangle. N-au cum să te cunoască. Nu mă cunosc ei pe mine...

Sasha privi gânditoare.

— Sian este iubita ta ?

— A, da.

— Printre prietenii ei sunt și bărbați și femei ?

— Mda. Sian își dă acum silința să ajungă la un număr egal. Spune că grupul e mult mai animat dacă posibilitatea de a face dragoste cu cineva este aceeași pentru toți.

Brusc, Matthew se simți stânjenit. Prin hotărârea lui Sian, Sasha trebuia să fie singura femeie fără pereche.

— Am să vin, Matthew, dar nu trebuie să spui nimănui cine sunt și de ce sunt aici. Și nu întreba nimic dacă plec în compania cuiva.

De ce nu în compania mea? gândi el. Nu, doar va fi prezentă și Sian.

— Ești mare de-acum, zise el, vesel. Poți face ce vrei.

O vizită imediat după prânz ca să-și ia musiconul. Pentru prima oară, Sasha îl întâmpină la ușă. Purta din nou kimonoul acela albastru și era desculță.

Matthew își adună cipurile muzicale. Demontă musiconul pentru a-l transporta mai ușor. Sasha îl urmări cu atenție.

— Ești îngrijorat din pricina mea, spuse ea.

— Nu știu cine ești, replică el, fără să-și ridice privirea.

— E prea târziu pentru a mai pretinde că suntem niște oameni obișnuiți. Drept care am să-ți spun că teama mea față de tine e la fel de mare ca și teama ta față de mine.

Matthew dădu să întrebe „Cine se teme?", dar se opri. Bravada lui nu avea cum s-o păcălească.

Matthew își potrivi piesele musiconului în spate și se ridică în picioare. Sasha părea mai înaltă decât înainte. Își dădu seama că acum era prima dată când stăteau față în față.

— Vrei să vezi urmele? întrebă el, încet.

Sasha scuturâ din cap și întinse mâna. Buricele celor trei degete cu care-l atinsese erau pline de bășici.

— Am și eu.

Sian descinse pe Buncombe Horse Range Ridge ca o furtună. Plesnea de entuziasm în așteptarea petrecerii, știind că cei mai mulți dintre prietenii ei din Triangle nu-l întâlniseră încă pe uluitorul Matthew. În ciuda disprețului său față de chefliii de la Photech, Matthew se molipsi de agitația ei și nu se lăsă mai prejos în definitivarea preparativelor. Audionul întrebă cum să procedeze dacă vreun invitat dorea un amestec de băuturi mai puțin obișnuit.

— Înainte de ora 22,00, dă-le vodcă. După ora 22,00, dă-le vin alb, de masă, spuse Sian. Treji, vor fi prea politicoși ca să se plângă. Beți, vor bea vin și-o vor face chiar cu plăcere.

— A, foarte logic, făcu Matthew.

Își petrecu jumătate din după-amiază înălțând balustrada din jurul terasei. N-ar fi deloc frumos să-și piardă invitații într-un mod atât de ridicol. În timp ce lucra, Sian îi aduse un pahar cu suc de portocale.

— Povestește-mi despre vecina asta misterioasă.

— Nu-i chiar așa de misterioasă. A rămas văduvă, de curând, și e foarte timidă.

— Cum ziceai că o cheamă?

— Sasha, răspunse Matthew, umplând un orificiu cu oțel lichid.

— Care-i numele de familie ? Nu te face că nu pricepi.

— Nu mi l-a spus.

Sian ridică o sprânceană.

— Nu ți-a spus numele de familie și, totuși, ai invitat-o la petrecere ? Trebuie să fie nemaipomenită.

— Dimpotrivă. Dă-mi cleiul, te rog.

Sian îi trânti tubul în palmă.

— Ei bine, să știi că vreau neaparat s-o cunosc. Ultima ta „prietenă“ de pe Pământ am fost eu și uite unde am ajuns !

CAPITOLUL 10

Viața pe Icecube se schimbă după moartea lui Jack. Jocurile de noroc, goana după bani, distracțiile continuară, dar păreau bidimensionale fără enorma sete de viață a lui Sangamon.

Prezența lui Gem îi făcu mult bine lui Matthew în această perioadă. Ceea ce cândva condamnase drept răceală, acum avea toată convingerea că e înțelepciune. Stăteau împreună mai tot timpul, deși nu mai făceau dragoste atât de des. Părea mai puțin important acum ; faptul că aveau pe cineva pe care-l puteau atinge și în care se puteau încrede valora mult mai mult.

Zilele se pierdeau în trecut și dispăreau ca niște flăcări desprinse din soare. În părul negru al lui Gem apărură șuvițe albe. Părul lui Matthew își pierduse de mult culoarea. Soarele îi grava cute adânci pe față iar pielea îi căpăta nuanța lemnului de tek lustruit.

In cursul minimei ciclului de unsprezece ani al petelor solare, fiecare pilot făcea cât mai multe plonjoane, încercând să-și rotunjească veniturile în așa-numita perioadă „sigură." Matthew însă rămase credincios programului său. Două trimestre active, două de vacanță. Plonjează mai puțin și trăiește mai mult. Învățase asta de la Jack.

Stația era aproape pustie când o întâlni pe Rainbow Harvester. Toți erau plecați, în afară de cei bolnavi și de răniți. Matthew coborî în salon, așteptându-se să-l găsească gol. Văzu în schimb o siluetă solitară, cu capul acoperit de o glugă, așezată la o masă în mijlocul încăperii.

Rămase uluit. Deși nu auzise nimic, credea că Rainbow murise cu multe luni în urmă. Cu patru tipuri de cancer, era mai aproape de moarte decât de viață.

Se apropie încet de ea.

— Maestre Harvester, pot să mă așez lângă dumneavoastră ?

O mână atrofiată se ridică de pe masă și-i făcu semn să se așeze.

— Mă surprinde prezența dumneavoastră aici, zise Matthew.

— Fiecare zi este o surpriză.

Vocea lui Rainbow era clară dar parcă venea de departe.

— Sunteți bolnav, domnule Lawton ? De aceea nu munciți ?

— Sunt în timpul meu liber. Mai am douăzeci și șase de zile de odihnă.

— Gospodăriți-vă timpul cu pricepere. Nu se mai întoarce niciodată.

Matthew comandă o cafea. Văzu că Rainbow bea suc de mere și-i mai comandă un pahar. Rainbow introduse un pai lung, subțire în pahar și supse sucul chihlimbariu fără zgomot.

— Întotdeauna a fost așa când scade numărul petelor solare ? întrebă Matthew.

— Ce întrebare elegantă despre vârsta mea. Câte cicluri credeți dumneavoastră că am văzut eu ?

— Vă rog să mă iertați. N-am vrut să fiu lipsit de bunăcuviință...

— Nu mă deranjează, domnule Lawton. Eu nu mai pot fi ofensată. De mult mi-am pierdut orice urmă de vanitate. Doar nu poți să stai toată ziua cu oglinda în mână ca să vezi cum avansează cancerul.

Matthew se simți cuprins de o tristețe adâncă. Și atunci își dori s-o consoleze într-un fel sau altul. Tot ce-i putea oferi era doar dialogul.

— Povestiți-mi despre dumneavoastră, spuse el, pe neașteptate. De când sunt aici, am tot auzit vorbindu-se despre dumneavoastră. Unul dintre motivele pentru care am devenit helioplonjor au fost extraordinarele întâmplări prin care ați trecut dumneavoastră și ceilalți piloți de seamă.

Degete slabe ca moartea traversară masa și se așezară, lipsite de greutate, pe brațul lui.

— Ce-ați auzit despre mine ? întrebă Rainbow.

— N-aș vrea să vă spun ceva care nu-i adevărat.

— O întâmplare în schimbul unei întâmplări, domnule Lawton. Vă rog.

— Nu mi-au ajuns la urechi decât crâmpeie ; poveștile de genul „Ai auzit... ?“, care se umflă pe măsură ce sunt spuse la un număr din ce în ce mai mare de oameni. De pildă, am

auzit că ați trecut prin coroana solară îmbrăcată doar într-un costum Skyweb obișnuit.

— E-adevărat.

— Dar cum ați supraviețuit ? Cu atâta căldură ? Cu atâta radiație ?

— Impărtășiți și dumneavoastră aceeași concepție greșită conform căreia, dacă incandescența coroanei ajunge la 2.000.000°K, acolo trebuie să fie mare fierbințeală. Coroana este, de fapt, atât de rarefiată încât căldura e practic inexistentă.

— Dar radiația...

— Este reală și cât se poate de fatală. După cum o dovedește și starea mea actuală.

Paharul i se goli. Paiul dispăru în glugă și, pentru o clipă, Matthew zări gâtul lui Rainbow Harvester. Semăna la culoare și țesut cu o brățară din piele neagră, putrezită.

— Chiar ați petrecut douăzeci și patru de ore în fotosferă, căutându-l pe Reggie Momar ?

— Am stat acolo douăzeci și una de ore, nu douăzeci și patru.

— Dar cum de-ați rezistat ? Cum de-a rezistat nava dumneavoastră ? Pe vremea aceea nu aveați disipatori electrostatici.

— Corpul uman și prelungirea lui, mașina, pot suporta mult mai mult decât își închipuie majoritatea oamenilor.

Continuară așa, Matthew dezgropând fiecare poveste care-i fermecase tinerețea, Rainbow confirmând, negând sau chicotind la auzul lor. Redeveni serioasă când Matthew o întrebă :

— Care a fost dragostea vieții dumneavoastră ? Dunphy ? Sau Momar ?

— Dacă vă referiți la un bărbat, cel pe care l-am îndrăgit mai mult decât orice pe lume a fost aceeași persoană care m-a făcut să ajung în soare. Era pământean, ca și dumneavoastră. Se numea Philip Bowen. Era un nimeni dar, când m-a părăsit pentru o altă femeie, am suferit atât de mult încât m-am hotărât să-mi sfârșesc viața într-un mod spectaculos, aruncându-mă în soare.

— Pare un mod foarte complicat de a te sinucide.

— Întotdeauna am avut ceva melodramatic în mine. Evident că nu mi-am pus planul în aplicare. Soarele mi-a mistuit ura și m-a ținut în viață toate trimestrele astea.

— Numai ca să vă ucidă lent, cu ajutorul cancerului.

— Nu soarele mi-a adus bolile astea pe cap. Cauza lor este radiația pe care am întâlnit-o în alte locuri. Inima soarelui este pură și curată. Știți că pulsează ? Esteo inimă mare, înfocată, care pompează căldură și lumină dătătoare de viață planetelor. Niciodată să nu urâți soarele, domnule Lawton. E ca și cum l-ați urî pe Dumnezeu.

Matthew rămase fără replică. Căci, uneori, îl ura pe Dumnezeu.

— Soarele sângerează pentru noi. Geme. L-ați auzit vreodată ? Să nu credeți că sunt nebună, eu l-am auzit. La următorul plonjon reglați filtrul de bandă undeva, între benzile 12 și 13. Și-n loc de liniște, veți auzi soarele gemând.

— Trebuia să fie un fenomen natural.

— Durerea este naturală, domnule Lawton. Soarele nu se odihnește niciodată. Arde și iar arde, în fiecare clipă a fiecărei ore, de unsprezece miliarde de ani. Ne-a zămislit pe noi și seminția noastră. Energia pe care o degajă e însăși viața. Altfel cum credeți că s-ar fi pornit zvonurile despre performanțele sexuale ale helioplonjorilor ?

— Bănuiesc că helioplonjorii de sex masculin au creat acest mit pentru a face victime mai ușor.

— Logic. Dar gândiți-vă, dmonule Lawton ; astfel de povești ar mai persista dacă n-ar porni de la o realitate obiectivă ? N-ați simțit și dumneavoastră Darul, alături de Gem ?

Ideile începură să se ordoneze în mintea lui Matthew.

— Ba da, răspunse el, înroșindu-se ușor. Dar întotdeauna am crezut că-i meritul ei. Sau... al dragostei.

— E și al dragostei. O cunosc pe Gem. A lucrat pentru mine și-am iubit-o mult. Toți cei din preajma ei o iubesc. Și ea a primit darul soarelui. Cu toții îl avem, toți cei care i-am simțit răsuflarea aurie.

— Vorbiți de plonjoanele noastre în soare ca de un proces aproape magic.

Rainbow își încrucișă brațele ascunse în mânecile largi.

— Asta și sunt. Noi îi luăm soarelui energia pură pentru a ne pune mașinile în mișcare. Soarele, la rândul lui, își împarte energia vieții cu noi. Trupurile noastre sunt colectoarele iar noi transmitem energia celor care se contopesc cu ele. Acesta-i secretul, domnule Lawton. De aceea sunt încă în viață.

— Ceilalți știu asta ? Gem știe ?

— Dacă le spui, n-or să te creadă. Cei mai mulți sunt aici pentru a face bani. Viața, libertatea și dragostea nu i-ar

ține pe Icecube nici măcar o milisecundă. Eu pentru ideile astea sunt aici, ca și dumneavoastră, de altfel.

— Dar Gem ?

— Gem a venit aici în căutare de căldură sufletească. O are acum de la dumneavoastră, dar adevărata ei dragoste este soarele. Să nu uitați asta, domnule Lawton.

— Vă rog să-mi spuneți pe nume.

— Cum dorești, Matthew.

Rainbow se ridică în picioare, un schelet acoperit de o robă, însuflețit de o inimă tânără.

— Nu vom mai vorbi de-acum încolo, zise ea.

— De ce ?

— Ți-am dezvăluit secretul. Mi-au trebuit mulți ani ca să-l pot face cunoscut cuiva. Păstrează-l cu sfințenie și trăiește, Matthew. Nu ca Jack Sangamon.

— I-ați dezvăluit secretul și lui Jack ?

Rainbow se îndepărtă de masă. Matthew se simți tentat s-o oprească, dar nu știa ce să spună. Limbajul ei era atât de mistic și imposibil de crezut. Vârsta și boala fără îndoială că-i afectaseră mintea.

Cu toate acestea, se întristă amarnic când, patru zile mai târziu, află de moartea lui Rainbow Harvester. * În certificatul de deces medicul șef îi trecu vârsta de 51 de ani, iar în dreptul numelui adevărat scrise „Necunoscut."

Bedouin își urmă drumul prin fotosferă. Era o cursă bună. Celulele de colectare se umpleau și se închideau etanș, șir după șir, fără goluri sau scurgeri care să pună în pericol legământul de 100% al lui Matthew.

Senzația era prezentă. De la gambe și până la plexul solar, Matthew simțea forța tulburătoare, stimulatoare. Existase dintotdeauna, acum știa ; de data aceasta părea mai puternică, mai clară. Puterea sugestiei ? Matthew nu credea în misticism. Rainbow era bătrână și bolnavă. Soarele era un furnal nuclear, care funcționa pe o scară uriașă, dar simplă în esența ei. Nu era un zeu.

Mâna îi rătăci spre filtrul de bandă. Era fixat pe banda 5, frecvența Icecube-ului. Îl atinse și numerele începură să crească. 7, 8, 9.

De ce faci asta ? Crezi c-ai să auzi soarele gemând ?

---

* Culegătorul de curcubee (N.T.)

10, 11, 12 — Matthew opri derularea numerelor. Acum filtrul doar sărea de la o bandă la alta. O rotiță de lângă filtru îi permitea pilotului să regleze recepția, eliminând interferențele. Matthew învârti rotița dințată. Pe indicator apărură zecimalele.

12,2. 12,4. La 12,5 filtrul dădu de un semnal.

Într-adevăr, soarele geme.

Părul lui Matthew s-ar fi zbârlit rău dacă n-ar fi fost apăsat de costumul termic. Sunetul care venea de la jumătatea benzii nu era produs de o voce. Semăna cu o veche undă purtătoare în cheie joasă. Se auzea mai întâi o notă muzicală, care apoi cobora, înceta, apoi reîncepea exact din punctul în care încetase și procesul se repeta la nesfârșit. Matthew își imagină un om care cobora niște trepte, fredonând.

— Radioemisii spontane, spuse el cu glas tare. Care se suprapun cu lungimea de undă.

Rosti cuvintele ca pe o rugăciune, căci nu vroia să creadă că ceea ce-i spusese Rainbow putea fi adevărat. El trebuia să urască soarele. Asta-i stimula agerimea și vigilența. Și-l ținea în viață. Ce plăcere mai putea găsi în a fura energia soarelui dacă, până la urmă, acesta se dovedea a fi o zeitate binevoitoare ?

CAPITOLUL 11

— Ești gata ? strigă Sian din baie.

— Da, răspunse Matthew, nerăbdător. Care-i marea surpriză ?

— Așteaptă și-ai să vezi !

Sian ieși din baie cu pași hotărâți, se proțăpi în fața lui și își desfăcu larg brațele :

— Iat-o !

Matthew se procopsise cu o soră geamănă. Părul lui Sian era la fel de alb ca și al lui iar pielea ei, acoperită cu o vopsea închisă la culoare, imita roșu-cafeniul helioplonjorului. Efectul era uluitor.

— Ei, ce părere ai ?

Sian își lăsă brațele pe lângă corp și făcu o piruetă pentru ca Mathhew să-i poată admira opera.

— E ceva permanent ? întrebă el.

— Nu-ți place ! exclamă Sian, încruntându-se.

— Dimpotrivă, e nemaipomenit. Dar mă întrebam dac-ai să arăți așa până la sfârșitul vieții.

— Nu fi absurd. Câteva tablete, o loțiune Hydron și voi redeveni insipida Sian Donnelly.

Matthew zâmbi și o luă în brațe. Fesele ei erau încă umede.

— Ești tu cum ești, domnișoară Donnelly, dar insipidă în nici un caz.

— Uneori găsești cuvintele cele mai potrivite.

Oaspeții începură să coboare din cer la o oră după apusul soarelui. Skimmere mari, greoaie huruiră deasupra casei lui Matthew și-i umplură acoperișul cu o ceată de oameni gălăgioși și dornici de petrecere : colegii lui Sian de la Triangle Photech.

Sian îi întâmpină pe acoperiș, înconjurată de lumini aranjoate în așa fel încât fiecare nou sosit să-i observe imediat părul și culoarea pielii. Matthew rămase jos, în salon, zâmbind și mormăind banalități necunoscuților care coborau mereu scara.

Skimmerele fură trimise în vale, unde exista un spațiu de parcare. După expedierea ultimului vehicul, Matthew se trezi cu mai bine de șaizeci de persoane pe cap. Sian stătea lângă el și i le prezenta, în timp ce fiecare invitat făcea rotația obligatorie în jurul gazdei. Matthew le pierdu repede șirul, reținând doar un amalgam de nume mici și mâini flasce.

Charlie. Alicia. Graham. Faye. Pablo. Mikko. Și așa mai departe, până când Matthew auzi un nume care impunea mai multă atenție.

— Dragul meu, dă-mi voie să ți-l prezint pe Cassini Brooks.

Lui Matthew îi era cunoscut numele. Brooks era specialist în particule elementare. El proiectase excelentele disipatoare de pe *Aztec*, nava lui Matthew.

— Spune-mi Cass, zise inginerul, strângând mâna lui Matthew cu putere.

— Încântat de cunoștință, Cass. De mult vroiam să-ți spun cât de bine s-au descurcat disipatoarele tale pe nava mea.

— E plăcut să aud asta. Rareori am ocazia să primesc aprecieri direct de la un beneficiar. Spune-mi, s-au înregistrat descărcări statice în faza finală ?

— Absolut nici una. Izolatorii de ioni contracarează minunat orice acumulare.

Sian căscă ostentativ.

— Mai terminați-o cu discuțiile de specialitate ! Cass, ia încearcă s-o atragi în mrejele tale pe una din invitate.

Sian îl înghionti ușor pe chipeșul inginer care, curând, se pierdu în mulțimea de invitați.

— Ce naiba, Shy. Întâlnesc și eu pe cineva cu care pot să schimb o vorbă și tu mi-l expediezi, se lamentă Matthew.

— Nu trebuie să te împrietenești cu el. Cass Brooks are cea mai proastă reputație din Triangle, e seducător numărul unu. De luni întregi îmi poartă sâmbetele, îi șopti Sian la ureche.

—Și ți-a acordat vreo sâmbătă ?

— Nu spun. Ghicește singur, zise Sian, atingându-i urechea cu vârful limbii, și apoi se îndepărtă, râzând.

Muzica se auzea din ce în ce mai tare, paharele se goleau din ce în ce mai repede. Mâncarea și stimulentele erau înghițite pe nerăsuflate, împinse la vale de tot felul de invenții alcoolice. Matthew făcu înconjurul încăperii de două ori, alegându-se pe drum și cu trei propuneri — două venite de la femei. Auzi toate întrebările obișnuite despre plonjoanele în soare și toate insinuările obișnuite despre Dar. Bărbații erau la fel de curioși ca și femeile.

Rolul de amfitrion îl obosi repede și, nu peste mult timp, se retrase în bucătărie. Gândul la Sasha nu-i dădea pace. Va veni oare ?

Petrecăreții se risipiră pe terasă. Matthew aprinse reflectoarele și invitații, luați pe nepregătite, scoaseră cele mai felurite exclamații de uimire în fața magnificei privelişti de la poalele muntelui. Balustrada întărită își demonstră din plin eficiența când Richard Și-mai-nu-știu-cum căzu de pe scaun în timp ce declama discursul Amiralului Torgov în solariană. Oratorul, beat turtă, aterizâ în brațele a trei oaspeți refugiați în intimitatea unui colț mai întunecat al verandei.

Matthew își turnă un pahar mare de rom, la care adăugă o frunză de dafin. Tocmai își desprindea o bucățică de frunză de pe dinți când auzi o voce în spatele lui :

— Am sosit, Matthew.

Sasha stătea în pragul ușii, cu mâinile pe lângă corp. Purta o rochie simplă, lungă până la glezne, cu cordon și fără desene holoidale. Părul ei lung și drept era pieptănat îngrijit. Îi cădea pe gât și pe umeri într-o curbă ușoară, castaniul închis contrastând cu țesătura de un cenușiu-deschis a rochiei.

— Mă bucur, zise Matthew.

Sasha se așează la masă.

— Mi-a fost destul de greu să ajung până aici. M-a ajutat un bărbat să urc scara. S-a purtat foarte frumos cu mine. De fapt, toți cei de-aici sunt atât de drăguți.

— Toți sunt aghesmuiți.

Sasha privi nedumerită.

— Toți sunt beți, adăugă Matthew.

— Tu nu ești.

— Nu vreau să fiu. Am ținut să fiu foarte lucid, ca să pot vorbi cu tine.

Sasha privi pe lângă el, în gol.

— Matthew, sunt multe lucruri pe care nu le înțelegi. Simt că ai făcut o pasiune pentru mine. Nu trebuie. Eu nu pot avea raporturi intime cu tine. Nu este posibil.

—Cum să știi dacă nu încerci ? întrebă Matthew, dându-și seama că astfel transforma bănuiala Sashei în certitudine. Nu știu din ce motiv, dar mă simt atras de tine. Nu găsesc nici o explicație, dar știu că asta simt.

— Asta pentru că..., începu Sasha.

Sian se împiedică de pragul ușii.

— Ah-ha ! făcu ea, cu fața îmbujorată sub vopsea. Aceasta trebuie să fie misterioasa vecină.

— Sian, ți-o prezint pe Sasha.

Sian își aranjă o șuviță de păr alb, rebelă, după ureche, măsurând-o pe Sasha din cap până în picioare.

— O prezență absolut naturală, remarcă ea. Asta e genul care te înflăcărează în ultimul timp, Matt ? Sfânta simp... simplitate ?

Matthew strânse tare paharul în mână.

— Ești agresivă, Shy. Ia niște Sting și vino-ți în fire.

— Am să iau pe dracu'. Mă distrez așa de *bine*.

Sian o înșfăcă de mână pe Sasha și o trase spre ușă.

— Hai, Sasha. Vreau să te prezint cuiva. Un bărbat foarte interesant. Discuția cu Matt te va plictisi de moarte. Nu este punctul lui forte !

Sasha se lăsă purtată afară fără nici un cuvânt. Matthew scoase dopul unei alte sticle de rom și își mai turnă un pahar mare.

Îl bău repede, iritarea crescându-i cu fiecare înghițitură. Când frunzele îmbibate de rom rămaseră la fundul paharului gol, ieși cu pași mari din bucătărie în căutarea Sashei.

Invitații se împărțiseră într-o duzină de grupuri mici, fiecare preocupat de altă activitate. Era un grup politic, un grup muzical, un grup la-naiba-cu-străinii, etc. Pe covor stăteau împrăștiate gustări și pilule, cineva luase holoidul lui Gem de pe perete. Matthew îl puse la loc și se uită după Sasha. Nu era în salon.

Căută în camera de regenerare. Lumina era închisă dar globul de pe hol arunca un fascicol de raze în interior. Matthew auzi o răsuflare întretăiată și zări patru picioare. Închise ușa și merse mai departe. Un alt bărbat stătea întins cu fața în jos, în baie, inconștient dar respirând.

Matthew o văzu de la fereastra dormitorului. Sasha era la capătul de est al terasei. Se sprijinea cu spatele de balustradă și era încadrată de brațele unui bărbat. Un amestec de furie și gelozie îl făcu pe Matthew să deschidă fereastra.

Bărbatul întoarse capul. Ochi albaștri și păr negru : Cassini Brooks.

Cass șoptea la urechea Sashei tradiționalele rugăminți iar ea îl asculta cu bună credință. Cass îi mângâie brațul gol iar ea nu se împotrivi. Brooks îi atinse coapsa cu genunchiul. Sasha nu evită contactul. Matthew rămase acolo, urmărind fiecare fază a unei seducții clasice, tulburat, furios și jignit în același timp. Asta era opera lui Sian. O împinsese pe Sasha în brațele lui Brooks sau invers ; ce mai conta. La naiba cu ea ! La naiba și cu genialul Cassini Brooks !

— Îți place spectacolul ? întrebă Sian.

Era acolo, prăbușită între pat și perete, privindu-l.

— Uneori te urăsc, continuă ea, pentru că nu mă mai iubești. M-ai iubit vreodată, Matt ? Cât de cât ?

— Nu, răspunse el doar pentru a fi crud.

— Ticălosule. Văd de aici cât de mult o dorești, zise Sian, de-abia ridicându-se, și se apropie de el. N-ai s-o ai, domnul meu, în noaptea asta în nici un caz. Va fi a lui Cass. E ca și a lui. Privește !

Matthew se întoarse spre fereastră. Brooks o ținea pe Sasha cu un braț pe după mijloc iar cu celălalt îi pipăia sânii ; o săruta. Folosea tot arsenalul, ochii închiși, buzele șoptind mereu, Sasha însă nu răspundea în nici un fel. Doar ochii îi erau larg deschiși și circumspecți.

— Nu te mai gândi la ea, Matt. Gândește-te la mine.

Sian își lăsă capul pe spatele lui și-i încercui pieptul cu brațele.

— Acum. Aici, adăugă ea.

Matthew mocnea în el.

— Și cine se-ngrijește de invitați ?

— Să-și facă singuri rost, asta nu intră-n obligațiile tale.

Matthew se întoarse, o trase spre el cu brutalitate și o sărută apăsat. Sian trase de fermoarele lui până dădu de piele. Peste umărul lui, Sian îi văzu pe Brooks și Sasha coborând scara exterioară. Casa lui Matthew era prea aglomerată pentru ei. Se duceau acasă la ea.

Matthew se dezlipi de ea îndeajuns pentru a scrâșni :

— Încuie ușa.

Sian îi vârî mâinile sub bata pantalonilor.

— Nu, spuse ea.

— Închide-o măcar !

— Nu-mi pasă dacă e deschisă sau închisă, zise ea. Până la urmă, nu-i mai pasă nici lui.

Respirația lui Sian îl măturâ pleoapele, Matthew deschise ochii și căută cronograful de pe perete. 03.18.

O împinse pe Sian de lângă el. Femeia nu mai simțea nimic de mult, dormea dusă. Matthew își trase hainele pe el, înfiorându-se de câte ori atingea zgârieturile lungi pe care i le făcuse Sian.

Trei sferturi din invitați plecaseră. Ceilalți erau împrăștiați prin toată casa, sforăind îngrozitor. Audionul oprise muzica și stinsese aproape toate luminile. În timp ce Matthew păși peste cei adormiți în salon, audionul îl detectă și vorbi :

— Domnule Lawton, nu vreau să vă fac nici un reproș dar să știți că invitații dumneavoastră nu au ținut cont de nimic.

— Niște animale încălțate, remarcă Matthew.

— Întocmai, domnule Lawton. De exemplu...

— Abține-te. E cineva în camera de regenerare ?

— Să verific... baleiajul cu infraroșii arată că sala e goală. Aveți nevoie de îngrijire medicală, domnule Lawton ?

— Nu, vreau să folosesc teleaudionul.

Intenția lui Matthew nu era deloc nobilă. Ardea de nerăbdare să afle dacă Brooks se mai afla încă la Sasha și obținuse ceea ce-și dorea Matthew cel mai mult.

Stabili legătura și începu să exploreze casa. Imediat auzi ciudata muzică a Sashei :

Săruturi date pe-ntuneric —
Nu sunt ca dansul sau plimbările prin parc,
Toți ce iubesc ades le fac,
Numai voi nu, doar tu și eu.

Cercetă fiecare încăpere care avea terminal. Din nefericire, aici nu intrau cămara, baia de la parter sau garderoba de la etaj. Matthew ceru o grilă direcțională celor trei terminale de la parter și stabili locul de unde venea muzica. Din cămară.

Straniu loc pentru a asculta niște înregistrări analogice atât de vechi, dar oare Sasha nu era o femeie stranie ?

Noaptea era rece. Matthew urcă anevoie panta abruptă spre casa vecină. Luna era plină și Matthew putea vedea fiecare detaliu al locuinței înalte, cilindrice, care se proiecta pe cer cu o claritate perfectă. Era atâta liniște încât auzi muzica înainte de a urca pe verandă.

În salonul pustiu Matthew găsi niște lucruri care-l puseră pe gânduri. O pereche de pantofi bărbătești. O pereche de pantaloni bărbătești. Lenjerie de corp din pânză de keff, foarte scumpă.

Nat Ning Cole — sau Perry Como ? — fredona cântec după cântec. Lui Matthew îi trebui o eternitate ca să ajungă în bucătărie. Ușa cămarei era întredeschisă.

Un fir de lumină cenușie răzbătea de la o lanternă așezată pe unul din rafturi. Cass Brooks zăcea pe podea, cu fața în sus, gol. Brațele aruncate în lături și genunchii îndoiți. Ochii lui îl făcură pe Matthew să se înfioare ; erau dați peste cap. Numai albul se vedea printre pleoapele pe jumătate închise.

Sasha, cu rochia mototolită și ruptă, stătea ghemuită deasupra lui, călare pe el. O mână era fixată, cu degetele țepene, pe inima bărbatului. Cealaltă era vârâtă printre picioarele Sashei și înfiptă în carnea moale de deasupra plexului solar al lui Cass. Sub privirea uluită a lui Matthew, Brooks se contractă ușor. Sasha își lăsă capul pe spate și se cutremură. Cass se contractă și mai tare iar Sasha se înfioră la unison.

Asta nu-i dragoste, gândi Matthew. Asta-i altceva.

Răsuflă adânc, încercând să se adune. Sasha îl auzi și ridică privirea. Ochii li se întâlniră și Matthew scoase un strigăt de uimire. Ochii ei, ochii ei umani îi atârnau pe față, prinse de ligamente. În locul lor se aflau organe de vedere octagonale, clar reliefate, traversate de linii groase, negre.

Matthew o luă la goană. Alergă prin salonul neluminat și se împiedică de două ori în hainele lui Brooks. Ajunse pe verandă pe dibuite și fu cât pe-aci să cadă peste balustradă. În timp ce se întorcea la casa lui, împiedicându-se la fiecare pas, un singur gând îi bătea în tâmple ca un ciocan.

Puteam fi eu în locul lui. Puteam fi eu în locul lui !

CAPITOLUL 12

În cea de-a 34-a zi a trimestrului patru, anul 133 al Concordatului, Matthew împlinea douăzeci și șapte de ani. Gem descoperi aceasta consultând audionul-arhivă și, când *Bedouin* andocă la sfârșitul celui de-al nouăsprezecelea plonjon al lui Matthew, împreună cu ceilalți piloți îl întâmpină în salon cu cântecul pe buze.

Matthew era deja „bătrânul" de pe Icecube. Era mai mare cu patru ani decât cel care îl urma ca vârstă, iar dintre femei numai Gem era de-o seamă cu el.

Helioplonjorii îi făcură câteva daruri trăsnite. Vine și ceilalți bărbați îi dăruiră o pernă de șezut, cu un desen foarte complicat (care nu avea cum să încapă pe scaunul pilotului de pe *Bedouin*). Laura Shapiro și celelalte femei de pe Icecube îi oferiră o sticluță de ulei Ubartay, un unguent freyan celebru pentru proprietățile lui afrodisiace infailibile.

Matthew cântări sticluța în palmă și dădu aprobator din cap.

— Poftim, Mitch, zise el, dându-i sticluța lui Vine. Tu ai nevoie de asta mai mult decât mine.

Vine se înroși în hohotele de râs ale celorlalți.

Matthew era prea obosit pentru a rămâne la petrecere, piloții însă continuară distracția și în onorata lui absență. Gem îl însoți până în cabină. Matthew se așeză pe pat, apatic, chinuindu-se să-și scoată costumul termic îmbibat de sudoare.

— A mers greu ? întrebă Gem.

— Foarte. Blestematele alea de spice solare erau așa de groase că puteai călca pe ele.

— Dar ai făcut 100%.

— Da. Dar trebuie să zbor din nou în 36 de ore, dacă vreau să onorez contractul cu Island Omicron.

— Pentru cât te-ai angajat ? întrebă Gem, calmă.

De câte ori era necăjită, Gem devenea foarte calmă.

— 150 de miliarde de megawați.

— În cât timp ?

— 375 de zile.

Costumul lui Matthew se izbi de podea, pătând-o de transpirație.

— E o perioadă prea scurtă. De ce accepți asemenea contracte ? Nu cred că pentru bani.

Matthew se lăsă să cadă, gemând, pe cușeta îngustă.

— Am să-mi iau o vacanță mai lungă după ce onorez comanda asta.

Gem se așeză pe marginea cușetei. Își trecu un deget peste pieptul lui Matthew. Pielea lui era acoperită cu un strat subțire de scrum, resturile propriei lui epiderme.

— Cât de adânc ai plonjat de data asta ?

Nu avea nici un motiv să mintă.

— Până la 20.000 km de zona de convecție.

— De ce te-ai dus atât de departe ? Se umplu celulele mai repede ? E mai stabil așa ?

Mathew o apucă de mână și închise ochii.

— Caut ceva, zise el.

— Ce-anume ?

— Rainbow mi-a spus ceva înainte de a muri. Multe au fost aiureli, despre Dumnezeu, despre soare care, chipurile, ar fi viu. Și a mai spus ceva, ceva despre un anume Dar. Pe care-l au toți helioplonjorii.

— Unii îl au mai mult decât alții.

— Întocmai. Amândoi, de pildă, îl avem într-o măsură mai are decât alții. Eu, pentru că plonjez adânc și aștept până se încarcă toate celulele. Tu, pentru un motiv mai puțin evident. Poate că femeile îl absorb mult mai plenar. Poate că tu ai o afinitate naturală pentru energia solară.

— Nu e nici un mister, spuse Gem, strângându-i mâna. Pentru mine Darul este mai mare fiindcă îl primesc mereu pe al tău. Când facem dragoste, energia ta pătrunde în mine.

Matthew se ridică brusc în capul oaselor.

— Sigur ! Asta-i explicația !

— Chiar vrei să afli de unde vine Darul și din ce-i făcut ?

— Ba bine că nu. Tu nu vrei ?

— Pentru mine nu contează. Eu am știut întotdeauna de existența Darului. Nu e nimic nou. Omenirea i-a simțit prezența de-a lungul întregii istorii. În epocile trecute oamenii

au formulat tot felul de teorii aproximative. I-au dat nume diferite : „pneuma“, „od,“ „vril,“ „orgone.“ Toate se referă la aceeași energie, Matt. Soarele o zămislește adânc în inima lui. Energia străbate sistemul solar și, cu cât te apropii de sursă, cu atât densitatea ei este mai mare.

— Dar ce anume este ? Radiație ? Particule ? Plasmă ? Care e lungimea de undă ? Viteza ? Caracteristicile de penetrație...

— Ce te interesează așa de mult ? N-o poți controla. Nu poate fi izolată și nici rafinată. Energia vitală nu poate fi îmbuteliată ! De ce-ai încerca ? Ca s-o vinzi, așa cum vindem energia brută a fotosferei ?

— Da ! Dacă această energie vitală ar putea fi captată, ar constitui cea mai importantă substanță terapeutică din istoria medicinei.

— Te gândești numai la lucruri imposibile, dragul meu. Suntem la fel de departe de capacitatea de a valorifica Darul ca și oamenii cavernelor de plonjoanele în soare.

Matthew se întinse din nou.

— Trebuie să știu, Gem. Indiferent cât de ascunsă e sursa asta, o voi găsi.

— Jack a găsit-o. Rainbow a găsit-o. Se numește moarte. Nu sfida viața ! Viața e doar împrumutată. Până la urmă se întoarce la originile ei. Iar eu nu sunt pregătită să mă despart de tine, Matthew Lawton. Rămâi cu mine.

Gem își lipi obrazul cald de obrazul rece al lui Matthew.

— Așa voi face.

Matthew adormi. Gem îl trezi fără să vrea, înainte de a pleca Matthew se ridică într-un cot și o văzu îmbrăcată în costumul termic, gata de drum.

— Al câtelea este ăsta ? întrebă Matthew.

— Al paisprezecelea plonjon.

— Hm, n-ai să mă ajungi niciodată din urmă.

— Am eu compensațiile mele. Arăt mai bine decât tine.

— Pleacă de-aici, spuse el, râzând, și aruncă o pernă în ea.

Gem evită lovitura și se apropie de pat. Ingenunchie și-l sărută pe frunte.

— Să nu uiți, zise ea din ușa cabinei.

— Să nu uit ce ?

— Să nu uiți, atât.

De-atunci n-o mai văzu niciodată.

Nava lui Gem, *Topaz*, era elegantă dar destul de veche. Când pierdură orice speranţă de a o revedea, se răspândi vestea că nava ei explodase în încercarea de a scăpa din strânsoarea feroce a soarelui.

Lui Matthew nu-i venea să creadă. Se apropie cu *Bedouin* de orbita solară, căutând o navă numită *Topaz*, avariată dar întreagă. După douăzeci de rotaţii, se hotârî să cerceteze suprafaţa planetei Mercur. Nu descoperi nimic.

Termenul oficial trecu şi Gem Goldshield fu declarată moartă. Împărţirea averii ei de pe staţie începu numaidecât. Matthew refuză orice preluare de contract, combustibil sau program de andocare. Şi se opuse cât putu celor care emiteau pretenţii la bunurile ce-i aparţinuseră lui Gem.

Mitchell Vine ceru raţia ei de combustibil. Matthew îi bară drumul spre locul în care se făcea împărţirea.

— Dă-te la o parte, Lawton. N-ai nici un drept să te amesteci.

— N-am pe dracu'. N-ai să-i iei raţia de combustibil. Averea lui Gem nu poate fi împărţită. Nimeni nu va avea parte de ea.

— Eşti nebun. Aşa e legea. Dacă m-aş face eu scrum, tu mi-ai lua o parte din câştig, nu ?

— Mda, şi invers. Dar nu şi-n cazul lui Gem ! Gem nu era nici ca mine, nici ca tine. N-am să las pe nimeni să se atingă de averea ei !

Vine era tânăr, nerăbdător şi puternic. Clătină trist din cap şi dădu să se întoarcă. Dar cu o mişcare fulgerătoare încercă să-l lovească în faţă pe Matthew, intenţionând să se scuze în clipa în care combustibilul era transferat în contul lui.

Matthew era înnebunit de durere, dar nu cât să-şi piardă toate reflexele. Evită pumnul, fandă, Vine se dezechilibră şi Matthew îl prinse în braţe şi-l duse în salon. Acolo îi trânti pe podea şi se aşeză pe el.

— Scoală-te ! urlă Vine.

Matthew îl plesni cu dosul mâinii o dată, de două ori, şi, când se pregătea să-i mai aplice o lovitură, cineva îl apucă de braţ. Furios, Matthew, se întoarse ca să vadă cine-l oprise.

— Lasă-l în pace, zise Arne Dawlish.

Matthew îşi văzu încheieturile degetelor mânjite de sângele lui Vine şi furia i se prefăcu în ruşine. Se ridică în

în picioare și părăsi salonul, lăsându-l pe Arne să se îngrijească de cel care-și pierduse cunoștința.

Vine își reveni destul de repede dar, din ziua aceea, nu mai schimbă nici un cuvânt cu Matthew. Bătaia se dovedi inutilă, audionul central de pe Icecube împărțind averea lui Gem la ceilalți piloți. Mitchell Vine primi combustibilul și începu să-i poarte lui Matthew o ură teribilă.

Sentimentul de camaraderie dintre helioplonjori se pierdu. Ca o ironie, cel care îl încurajase era și cel care-l făcea acum să dispară.

CAPITOLUL 13

Casei lui Matthew îi trebui o zi întreagă pentru a-și reveni după petrecere. Manipulanții audionului culeseră resturile de pe jos și măturară, puseră mobilierul la locul lui și șterseră petele de mâncare și băutură. Matthew rămase pe terasă, într-un șezlong, lăsând mașina să-și vadă de treabă.

Prietenii lui Sian reînviară unul după altul și plecară, nesiguri pe picioare și mormăind cuvinte de mulțumire sau scuze, după percepția încețoșată a modului în care petrecuseră. Se mișcau atât de încet încât Matthew convinse fiecare persoană trează să ia cel puțin câte un bețiv cu ea. Astfel, treptat, își puse casa în ordine.

Sian rămase. Era târziu, către seară, când aproape că se târî din patul lui Matthew la baie. Matthew auzi jetul de apă ce umplea cada. Sian stătu în baie o oră întreagă.

Matthew amestecă un ou crud cu suc de portocale și i-l duse în baie. Sian era scufundată în apa plină de aburi până la bărbie. O cârpă udă îi acoperea ochii. Nu făcu nici o mișcare când Matthew intră și se așeză pe marginea căzii.

— Poftim, spuse el, întinzându-i sucul.

Sian bâjbâi după pahar. Bău jumătate din el pe nerăsuflate.

— Doamne, zise ea, răgușit. Mă simt groaznic.

— Se vede, spuse Matthew, înțelegător.

Văzu un șir de vânătăi pe brațele ei. Fuseseră foarte brutali unul cu celălalt. Matthew le privi mai de aproape.

— Dacă există vreo urmă de dreptate în univers, ar trebui să-ți pară la fel de rău sau chiar mai rău decât mie, zise Sian.

— De ce ?

— De ce s-a întâmplat noaptea trecută. De tot ce s-a întâmplat.

— Ar fi greu de spus cine s-a purtat mai urât.

— Hai să zicem că ne-am purtat la fel de urât.

Sian bău dintr-o înghițitură restul de suc rece. Matthew îi smulse paharul gol dintre degetele inerte.

— Unde ai plecat dis-de-dimineață ? întrebă Sian. Era încă întuneric când te-am simțit că pleci.

— Afară. Am ieșit... afară. Ca să iau puțin aer.

— O scurtă plimbare pe munte la trei dimineața ? întrebă Sian, oftând. Ce naiba, Matt ; doar nu sunt proastă. Ai găsit-o pe Sasha ?

— Am văzut-o, da.

— Era cu Cass ?

— Da.

— Ți-am spus eu că nu-i rezistă nici o femeie.

Da, gândi Matthew, *și s-a ales cu mai mult decât se aștepta.*

— Nu vreau să vorbesc despre Sasha, spuse Matthew. Vreau să vorbesc despre noi. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat noaptea trecută, Shy.

Sian își ridică puțin cârpa umedă de pe față. Un ochi injectat, nervos, îi aruncă lui Matthew o privire scurtă.

— Înseamnă că lucrurile stau prost de tot, zise ea. Niciodată nu te-am auzit scuzându-te. Femeia asta trebuie să te fi zdruncinat, nu glumă.

— Nu-i vorba de ea. E vorba de multe altele.

— Cum ar fi coșmarurile și fiolele de Crux și femeia pe nume Gem ?

Fața lui Matt se schimonosi pentru o clipă. Sian ridică o mână din apa plină de spumă și i-o puse pe genunchi.

— Cine este Gem ? întrebă ea, blând.

— Cine a fost. A murit. S-a pierdut în soare, acum doi ani.

— Ea trebuie să fie.

— Cum adică ?

— Ea trebuie să fie cea din holoidul de pe peretele din salon. Cea care este cu tine chiar și atunci când facem dragoste. Era atât de deosebită ?

— Unică este cuvântul pe care l-aș folosi. Un om rar, Gem ; singurul ei viciu era credința oarbă în soartă.

Continuă să descrie, în propoziții scurte, alese cu grijă, primele lui zile în compania lui Gem Goldshield și a lui Jack Sangamon. Când sfârși, Sian plângea. Matthew avea ochii uscați și era detașat.

— Aș vrea să nu te fi întâlnit niciodată. Niciodată n-am să fiu în stare să împart cu tine trecutul sau să fac parte din viața ta acolo, în spațiul cosmic. Cel mai rău dintre toate e că niciodată nu voi fi cea pe care o strigi în visele tale, spuse Sian printre lacrimi și își șterse nasul ud.

— Am încercat, zise Matthew, ridicându-se în picioare. Am vrut ca și tu să fii ceva deosebit. Pur și simplu nu s-a putut.

Închise încet ușa băii. Se duse în dormitor, se întinse în pat și ascultă plânsul lui Sian.

Casa Sashei era învăluită de o liniște absolută. Nu se auzea nici muzică, nici măcar o respirație. Hainele lui Cass Brooks nu mai acopereau podeaua. Nici o urmă.

Matthew urcă scara în spirală. Pantofii lui cu talpă tare pocneau pe treptele goale. Urmă culoarul rece, din ciment, până la camera Sashei. Ușa era ușor întredeschisă.

Sasha ședea ghemuită pe un dreptunghi de ciment. Dormea și nu se trezi la intrarea lui Matthew. Pilotul îi dădu ocol, studiind-o. Era îmbrăcată într-un fel de rochie largă, închisă la gât, din bumbac galben. Pieptul ei se ridica în ritm ușor iar buzele îi erau umede de salivă.

Ești nebun, Lawton. Sasha Mackensen este om ca toți oamenii. Privește-o — genele, părul fin, pufos, de pe ceafă, bătăturile de la picioare. Ce-ai văzut tu azi-noapte era efectul romului și al tensiunii în care te aflai. Asta se numește paranoia.

Se rezemă de perete pentru a gândi în voie. Existau cazuri de extratereștri care încercau să treacă drept oameni. Cei mai mulți erau freyani care căutau de lucru pe Pământ. Oare Sasha era freyană ? Părea puțin probabil. Extratereștrii se machiau întotdeauna foarte strident și purtau proteze din silicon. La Sasha nu vedea așa ceva. Extratereștrii de obicei exagerau ceea ce percepeau drept caracteristici umane normale. Sasha se purta prea ciudat pentru a nu atrage atenția.

Nu putea ajunge la nici o concluzie. Se lăsă să alunece la podea, așteptând ca Sasha să se trezească. Așteptă mult timp. Soarele apuse și camera deveni cenușie înainte ca Sasha să dea semne că se trezește. Îl văzu.

— Salut.

— Nu pari surprinsă că mă vezi.

— Te-am așteptat. De ce m-ai lăsat să dorm ?

— Așa mi-a fost mai ușor să te observ.

— Și ce-ai aflat ?

— Ești perfectă. Ești cea mai reușită imitație de om din câte am văzut până acum.

— Mulțumesc. Uneori am îndoieli.

— Recunoști, deci ?

— Da. Nu sunt om.

Matthew își vârî mâna în buzunarul hainei. De unde scoase un mic (și absolut ilegal) pistol cu plasmă.

— Vrei să mă ucizi ?

— Numai dacă n-am încotro. Asta-i mai ales pentru protecția mea. Dacă i-ai ucis pe David Mackensen și Cassini Brooks, cu unul nu vreau să-i ajung din urmă.

— Cass nu e mort. A plecat spre Triangle azi-dimineață.

— Dar am văzut...

— Ai văzut un proces foarte intim și imposibil de recunoscut și ți-ai închipuit tot ce-i mai rău.

Timiditatea, inocența și tulburarea ei de fațadă dispăruseră. Matthew își dădu seama că are de-a face cu o persoană inteligentă și energică.

— Cine ești ?

— Un străin.

— Nu faci parte din rasele Concordatului.

— Eu vin de departe, de dincolo de hotarele Concordatului. Deși am studiat destule hărți stelare și holoizi de navigație, nu-mi pot găsi steaua natală. Pur și simplu m-am rătăcit.

Sasha se ridică în picioare. Matthew rămase cu pistolul ațintit asupra ei, în timp ce extraterestra se apropia de fereastră.

— Am venit aici acum nouă ani. Am fost salvată, undeva în spațiul cosmic, de o navă pământeană. Înainte de a fi găsită, am întâlnit o altă victimă a spațiului, un om și, pornind de la el, am fabricat învelișul pe care-l vezi acum.

Matthew clătină din cap a neînțelegere.

— Folosind eșantioane de sânge, piele, spermă și țesut nervos uman, am schimbat structura genetică a înfățișării mele pentru a semăna cu *homo sapiens*. Întrucât știam că nu am nici o șansă să mă întorc în propria mea lume, am fost obligată să-mi schimb înfățișarea pentru a trăi în lumea voastră.

Sasha atinse cu un deget geamul din plexi.

— Ciudată planetă, Pământul ăsta. Totul este despărțit. Acrul de sol ; solul de apă. Plantele de animale. Mascúlul de femelă.

— Tu nu ești femelă ?

— Nu. Am luat această formă pentru că-mi oferea ocazii mai multe de a-mi potoli foamea.

În mintea lui Matthew începu să se facă lumină.

— Când te-am văzut deasupra lui Cass, nu era nimic sexual. Te hrăneai, nu-i așa ?

— Exact, Matthew. Neamul meu se hrănește cu energie, de preferință biologică. Această împărțire în sex masculin și sex feminin îmi dă posibilitatea să mă apropii de bărbați ca să-mi ating scopul.

— Cina vine singură la tine, cum a făcut Cass azi-noapte.

— Nu-i un lucru foarte ușor. Alimentarea mea are un efect epuizant asupra subiectului, dar nu este mortală dacă e făcută cu moderație. Dificultatea constă în reacția emoțională a bărbatului. Actul alimentării provoacă o reacție neurologică foarte intensă.

— Vrei să spui că bărbatul se simte bine ?

— Întocmai. Deși nu are loc un contact sexual propriuzis, în creierul subiectului se produce o reacție puternică, similară unui orgasm prelungit, spuse Sasha, privind în podea. Există și o reacție inversă. Cu cât cooperarea subiectului este mai intensă, cu atât fluxul vital dinspre el spre mine e mai accentuat. Până am învățat să mă controlez, am vătămat câțiva bărbați destul de serios.

— Așa ceva i s-a întâmplat lui Mackensen ?

— Da.

— L-ai numit soțul tău. A fost cu adevărat ?

— În sensul legal al cuvântului. A vrut să se însoare cu mine. I-am îndeplinit dorința.

— Trebuie să fi știut cine ești !

— Știa. L-am întâlnit pe David la postul aero spațial Canaveral acum trei ani. Eram într-o situație desperată, nu izbuteam să părăsesc planeta. În plus, îmi dăduse de urmă un bărbat cu a cărui energie mă hrănisem, acum vroia să se răzbune. Amintirea experienței nu-l părăsea nicidecum și așa am reușit să-l fac să mă alimenteze din nou. Dinadins am mers prea departe, până când l-am secătuit de viață. Poliția a considerat-o crimă și m-a pus sub urmărire. Tocmai mă pregăteam să fug când m-a găsit David Mackensen. Ca și tine, s-a simțit atras de mine și s-a oferit să mă ajute. Cunoșteam această reacție foarte bine ; masculii pot rareori rezista unei femele

aflate la necaz. M-a dus acasă la el, în Baltimore. După o scurtă perioadă în care a încercat să mă convingă verbal, David a încercat să mă forțeze să am un contact sexual cu el.

— Aflarea adevărului trebuie să fi fost un șoc pentru el.

— Știi care a fost reacția lui ? De încântare. Primul lui gând când a aflat că nu sunt om a fost să mă ducă la un laborator unde să fiu supusă vivisecției în scopuri științifice. Atunci i-am demonstrat tehnica mea de alimentare și s-a răzgândit.

— Cred și eu.

— David era în vârstă și rareori putea întreține relații sexuale normale. Întrucât efectele mele sunt strict neurologice, el putea obține o plăcere deosebită fără efort fizic. Astfel s-a creat o relație de simbioză. Ca înalt demnitar în Partidul Binefăcător, îmi putea asigura adăpost și protecție. Eu, la rândul meu, mă hrăneam cu energia lui biologică și-i ofeream plăcerea pe care altfel n-o putea obține.

— Mi se pare echitabil. Dar cum a murit Mackensen ?

— Poziția lui în Partid îl solicita foarte mult. Intra mereu în conflict cu ambițioșii lui subalterni care căutau să-i împartă puterea între ei. Căsătoria noastră a fost, până la urmă, rezultatul protestului altor persoane sus-puse din Partid, care susțineau că era cu totul nepotrivit ca un om cu statutul și de vârsta lui David să aibă o metresă. Stressul l-a împins pe David să apeleze la atențiile mele cu o frecvență din ce în ce mai mare. L-am prevenit că în ritmul ăsta îl voi secătui. Nici nu i-a păsat. A zis că eram singura sursă de plăcere din viața lui și n-avea de gând să se lipsească de ea. N-aveam de ales. Eu îl ucideam încet iar el vroia din ce în ce mai mult. Curând, nu s-a mai putut scula din pat. Subalternii se adunau în jurul lui și se lăudau fără rușine cum aveau să-i ia ei locul. Cruzimea lor pur și simplu m-a uluit. Este una din funcțiile politicii sau toți oamenii se nasc cu ea ?

Matthew înălță din umeri.

— Cred că-i în fiecare dintre noi. Izvorăște din slăbiciune și teamă.

— Câteva zile m-am ținut departe de David, cu toate acestea situația lui s-a înrăutățit. Știam că va muri. Atunci m-am gândit cum să fug de acolo. Cu ajutorul audionului lui David am descoperit casa asta. Era izolată și chiria era o ave-

re, fapt care m-a făcut să cred că nimeni nu mă va căuta aici. Intenționam să iau o sumă mare de bani cu mine ca să conving autoritățile locale să mă ignore. Totul ar fi mers bine dacă David ar mai fi trăit încă două zile. A murit prea repede. Partidul i-a confiscat casa și averea în beneficiul membrilor săi. Soarta mea era în mâinile succesorului lui David, o femeie pe nume Erica Taylor. Taylor a încercat să mă forțeze să renunț la moștenire în favoarea ei. Am refuzat. M-a încuiat în cameră dar am evadat cu ajutorul șoferului lui David și am venit aici. Partidul încă mă mai caută, aparent în legătură cu moartea lui David dar, în fapt, fiindcă Erica Taylor are nevoie de mine pentru a-și legitima pretențiile asupra averii și autorității lui David.

Matthew puse pistolul la loc, în buzunar. Se ridică în picioare și se apropie de fereastră.

— Și eu ? Timiditatea afișată de tine era menită să mă ademenească sau să mă respingă ?

Sasha se întoarse și-l privi în ochi.

— N-am vrut să te ademenesc. Era periculos pentru mine. Ai fi putut fi unul din membrii de Partid. Cu timpul, foamea a crescut. Tu constituiai o sursă de alimentare foarte la îndemână. Am hotărât să nu te încurajez, ci să mă folosesc de orice ocazie oferită de interesul tău față de mine.

— Dar furtuna ? Și sărutul ?

— Accidente. În lumea mea nu există descărcări naturale de energie, cum e fulgerul vostru. Furtunile au un efect groaznic asupra mea. Electricitatea seamănă foarte mult cu energia biologică din oameni, de aceea descărcările atmosferice masive aproape că mă scot din funcțiune.

Sasha își ridică mâna stângă și își lipi degetele de pieptul lui Matthew.

— Când m-ai sărutat, am crezut că am scăpat de foame. Dar, în timp ce stabileam primul contact, am descoperit în tine o sursă de energie extraordinară. Atâta energie n-am mai întâlnit până acum. Contactul cu ea a fost foarte dureros.

— Noi îl numim Dar. Helioplonjorii se aleg cu el pătrunzând în fotosfera soarelui. Unii susțin că ar fi energie vitală pură.

— Poate. Tot ce știu e că de la tine nu mă pot alimenta, Matthew. Mi-ar face mult rău.

Matthew îi pune mâna pe obraz. Nimeni n-ar fi bănuit, privind fața aceea deschisă, atrăgătoare, că nu e omenească.

— Și n-ai nici un fel de viață sexuală ? întrebă el, cu voce joasă.

— N-am nici un fel de funcții de reproducere.

— Păcat.

— Într-adevăr, zise Sasha, din cu totul alte motive.

Rămaseră acolo, la câțiva milimetri depărtare, fiecare dorind de la celălalt ceva ce nu putea obține.

CAPITOLUL 14

— La ce-i bună chestia aia ? întrebă mecanicul şef Arne Dawlish.

Tocmai vroia să verifice dispozitivele de protecţie de pe *Bedouin* pentru al douăzeci şi unulea plonjon al lui Matthew, când observă o unitate tehnotronică masivă, fixată pe podea între picioarele pilotului.

— E un detector special, răspunse Matthew.

— Pentru ce ? Pete solare ?

— Nu, puncte calde. În ultimul timp am mers foarte departe şi vreau să localizez coloanele de convecţie ca nu cumva să trec prin ele.

O minciună plauzibilă. Întregul Icecube ştia că Matthew plonjează din ce în ce mai adânc în fotosferă. Nimeni nu ştia sigur de ce, fiindcă Matthew nu dădea nici o explicaţie. De la pierderea lui Gem se înstrăinase de colegii lui, petrecând cu ei foarte puţin timp.

Unii credeau că Matthew o caută pe Gem. Circula un mit potrivit căruia adânc, în fotosferă, existau zone reci, locuri unde temperatura nu era mai mare decât pe faţa luminată a planetei Mercur. Despre helioplonjorii dispăruţi se spunea adesea (în glumă) că-şi petreceau vacanţa în Zona Rece. Mulţi dintre cei mari erau acolo : Momar, Gerri Hill, Daze Chromo — şi Gem Goldshield.

Într-un sens ciudat de etiologic, Matthew o *căuta* pe Gem. Dispozitivul improvizat din cabină era un detector selectiv de emanaţii. Îl meşterise singur. Menirea lui era să descopere sursa Darului.

Dawlish coborî cupola. Matthew comută pe sursa de energie internă şi dădu pinteni navei, care se îndepărtă ca o săgeată de staţia spaţială. Vocea lui Ahmad, audionul lui, îl a-

vertiză că mai aveau numai trei minute și jumătate până la întâlnirea cu transportorul de foc.

— Nu folosesc transportorul, zise Matthew.

— E oare recomandabil, domnule Lawton ? Temperatura coroanei este foarte ridicată, replică Ahmad.

— Din sursă sigură îți spun că e aproape inofensivă. Și-n plus, vreau să cercetez coroana în timp ce trecem prin ea.

In locul unei orbite staționare pe partea luminată a planetei Mercur, Matthew își plasă nava pe o orbită solară retrogradă.

— Mergi pe direcția A-40-60-6, tangențial, comandă el audionului. O să trecem chiar pe sub nasul lui.

— Al cui, domnule Lawton ?

Antropomorfismul nu făcea parte din programul audionului.

— Il pun în funcțiune, spuse Matthew.

Făcând un viraj mare la dreapta, Matthew se aplecă și activă detectorul. Ecranul emisferic se aprinse și, la baza lui, numerele începură să se înșiruie cu repeziciune. In caz că descoperea vreo sursă de energie în banda probabilă (deasupra razelor cosmice), pe ecran aveau să apară inele concentrice determinând originea emanației.

— Contactul cu coroana peste opt secunde, anunță Ahmad.

In ciuda amortizoarelor, instrumentele de măsură ale navei parcă înnebuniră când Matthew plonjă în coroană. Temperatura gazului în exterior, potrivit spectroscopului, trecea de un milion de grade Kelvin. Și totuși, la nivelul învelișului navei temperatura era tolerabilă — 4.285°K. Rainbow avusese dreptate. Coroana era prea subțire pentru a fi periculoasă din punct de vedere termic.

Pe de altă parte, nivelele de radiație erau sigur dăunătoare. Matthew se agită pe scaun de parcă ar fi simțit fiecare particulă trecându-i prin navă și prin corp, pregătind terenul pentru tot felul de complicații celulare.

Bedouin se descurca bine. Blindajul, agentul răcitor și disipatoarele funcționau cu multă eficiență. Pe măsură ce se apropia de cromosferă, Matthew se simți destul de sigur pe sine ca să asculte puțină muzică. Pentru a răspunde stării de spirit, alese ceva misterios și amenințător : Simfonia I de Mahler, *Titanul*.

Singura schimbare remarcată de Matthew la intrarea în cromosferă fu o scădere constantă în temperatura înconjurătoare. Aceasta coborî până la numai zece mii de grade Kelvin,

dar temperatura învelișului navei crescu repede pentru a o ajunge din urmă. Sistemele de răcire se trudiră să-l apere pe helioplonjor de atacul termic. Temperatura maximă suportabilă pentru *Bedouin* era calculată la douăsprezece mii de grade Kelvin. O diferență ușor de acoperit.

Detectorul special rămase pasiv. Matthew îl folosi la capacitatea maximă pentru a cerceta suprafața soarelui, dar nu descoperi nimic. Perturbația cauzată de hidrogenul ionizant în cromosferă supralicită celelalte instrumente. Pe ultimele mii de kilometri, contoarele de raze gamma și de raze cosmice refuzară să mai funcționeze.

Nava brăzdă straturile mai dense ale fotosferei cu mare viteză. Matthew fu prins imediat într-un vârtej. Roti manșa în direcția mareei și lăsă ca vâltoarea să-l arunce în zone mai calme.

— Deschide celulele de colectare, ordonă el.

Panoul conectat la sistemul de colectare începu să clipească, în timp ce Ahmad supraveghea umplerea celulelor. Acestea se încărcaseră într-o proporție de 48%, când pe ecranul detectorului apăru un inel întunecat. Mașinăria emise un zumzet înfundat. Matthew se aplecă înainte atât de repede încât își desprinse căștile de la urechi.

— Ahmad, stabilește sursa acestui zgomot.

— Domnule Lawton, celulele nu s-au umplut încă. N-ar trebui să...

— Fă ce-ți spun ! Găsește sursa !

Pe ecran se suprapuse o grilă.

— Heliocentrul fenomenului se află pe relevmentul 2-5-2 pe 0-6-1, zise Ahmad. Sursa se îndepărtează cu 822 km/h.

— Se îndepărtează ? Cum așa ?

— În timp ce noi traversăm fotosfera cu 108.945 km/h, sursa acestor emanații se pierde în soare cu aproximativ 822 km/h mai mult decât viteza noastră.

— Ține-te de ea. Plonjează !

Bedouin se înclină și își mări viteza. O broboană de sudoare se prelinse pe fruntea lui Matthew și-i înțepă ochiul stâng. Căldura, presiunea și gravitația de afară erau de ajuns pentru a-l preface în aburi. Sistemele navei se căzneau să-și țină stăpânul în viață, în timp ce acesta urmărea semnalul din ce în ce mai slab în adâncurile soarelui.

— Obiectivul se îndepărtează cu 1.156 km/m. Să măresc viteza de coborâre ? întrebă Ahmad.

— Cât de departe ne aflăm de stratul de convecție ?

— Subsondarea indică 12.200 km.

Inelul de pe ecran se deplasă. Cu o viteză uluitoare, sursa de emanație trecu pe sub *Bedouin* și se îndepărtă din nou.

Matthew răsuci nava printr-o manevră sinucigașă. Ahmed raportă defectarea mai multor instrumente.

— Dă-le naibii. Ai grijă numai de motor și de sistemele de menținere a vieții. Ai înțeles ?

— Înțeles, domnule Lawton. Ce facem cu energia deja colectată ?

— Arunc-o. Las-o să se scurgă afară.

Ping, ping, se auzi dinspre detector. Sursa se înălța spre ei. Matthew nu avea nici un fel de imagine, desigur, drept care urmărea obiectivul numai pe instrumente. Sursa era informă și lată de sute de kilometri. Cel mai probabil era un câmp de energie autonom, analog fulgerului globular. În caz că ajungea destul de aproape, Matthew intenționa să pătrundă în el și să capteze cât mai multă energie în celulele lui colectoare.

Supraîncărcarea avu drept efect întreruperea comunicării radio. Repulsoarele din interior scoaseră scântei și nu mai dădură nici un semn de viață. Învelișul navei luă foc în mai multe puncte când obiectivul se înălță la o distanță de 700 km.

— Ahmad, ascultă cu atenție. La semnalul meu, accelerezi cât poți timp de două secunde. Ai priceput ?

— În ce direcție, domnule Lawton ?

— În orice direcție, numai să ieșim din soare.

— Și cu încărcătura cum rămâne ?

— În cel mai rău caz, renunț la ea. O arunc și te las pe tine să duci nava acasă.

— Am înțeles, domnule Lawton.

Obiectivul se afla în față și puțin sub navă, deplasându-se cu 114.072 km/h. Degetul lui Matthew rămase deasupra comenzii manuale, gata să deschidă sistemul de colectare. Timpul părea să devină o infinitate, în vreme ce obiectivul atât de instabil se apropia centimetru cu centimetru de nivelul navei. Matthew se temea să se repeadă asupra lui, se temea că avântul navei îl va pune în gardă și-l va face să se îndepărteze din nou.

Așteaptă, așteaptă. Lasă-l pe el să vină la tine.

Detectorul se blocă iar inelul obiectivului umplu ecranul. Matthew își înghionti nava și deschise celulele.

O senzație ciudată, de răceală, îi învălui pielea. Observă cum, treptat, modulul de control, care de obicei era întunecat,

se umplea de o lumină clară, albăstruie. Matthew întinse mâna și văzu că era învăluită în aceeași strălucire de azur. Privi în jos și-și dădu seama că trupul lui fluorescent lumina întregul modul.

Extremitățile îi erau reci ca ghoața și tremurau din ce în ce mai tare. Încercă să vorbească dar efluviul rece îi bloca fără speranță corzile vocale.

Câteva lucruri se petrecură în același timp. Funcțiile voluntare ale corpului său începură să acționeze din proprie inițiativă. Lacrimile îi brăzdară fața. Urină și defecă. Vederea i se încețoșă, apoi deveni mai ageră, nasul începu să-i curgă iar dinții să-i clănțăne. O durere ascuțită în zona stomacului îi cuprinse apoi și abdomenul. Îi ajunse în testicule și Matthew aproape că-și pierdu cunoștința.

Vasăzică asta-i senzația. Gem și Reinbow aveau dreptate. Izvorul vieții e și izvorul morții.

Încercă să-i ordone lui Ahmed să arunce toată încărcătura, dar din gât nu-i ieși nici un sunet. Un singur lucru mai putea încerca. Să spargă fiola de Crux. Aceasta alerta automat audionul, anunțându-l că pilotul nu mai poate conduce nava.

Matthew ridică mâna de pe manșă. Se concentră să-i potolească tremurul. Lumina albăstruie era orbitoare acum, firele de lumină încrețindu-se de la vârfurile degetelor spre încheieturi. Cu un efort de voință extraordinar, lovi cu podul palmei fiola de soporific.

Nu avu senzația că fiola s-ar fi spart, nu simți înțepătura în carnea coapsei. Într-o clipă de luciditate îngrozitoare Matthew se întrebă dacă medicamentul va avea vreun efect asupra corpului său plin de o energie necunoscută.

Interiorul navei dispăru încet din fața ochilor lui. Un șir de imagini i se buluci în minte. Halucinații de la Crux ? Sau un alt efect al Darului concentrat ?

Văzu oameni pe care-i știa, locuri în care fusese. Deși fiecare imagine ținea cât o descărcare sinaptică, lui Matthew i se părea că durează o veșnicie. Mai mult, imaginile nu erau ordonate cronologic.

Jack Sangamon luând un pot la mic-mare. Tycho Basin, pe Luna, unde crescuse el. Gem zâmbindu-i în nava de intervenție. Părinții lui certându-se. Gem, întinsă pe cușeta din cabina lor,goală. Casa de pe Buncombe Horse Range Ridge. Wellington Yu, gras și fără picioare. Gem sărutându-l pe Jack îmbrăcat în costum termic. Universitatea Tranquility. Rainbow Harvester, așa cum n-o văzuse niciodată, fără glugă. Fața ei

era o mare de tumori, negre și hidoase. În spatele acelei măști îngrozitoare se afla cea mai senină minte din sistemul solar.

Gem. Gem dansând cu Jack. Gem în plin orgasm. Gem mâncând tăieței. Gem.

Străfulgerările sinaptice își pierdură coerența și deveniră simple explozii de lumină cerebrală. De parcă în craniul lui Matthew s-ar fi instalat o orgă de lumini, funcționând la unison cu undele cerebrale. Partea conștientă a minții lui ceda.

Credinciosul Ahmad aruncă încărcătura, așa cum fusese programat, și își duse stăpânul la adăpostul spațiului necuprins.

CAPITOLUL 15

— Povesteşte-mi despre lumea ta, spuse Matthew.

— E greu, replică Sasha. Există atâtea lucruri despre planeta mea care nu pot fi exprimate în cuvinte. Noi nu avem ceea ce voi numiţi comunicare verbală şi mă tem că figurile de stil pe care le-aş întrebuinţa ar fi total neadecvate.

— Dacă cei din neamul tău nu vorbesc, atunci cum comunică ?

Sasha făcu un gest vag.

— În limbajul vostru s-ar numi „empatie," un termen, totuşi, imprecis. Simţurile noastre nu sunt împărţite în funcţii distincte, cum sunt cele ale oamenilor. Sistemul nostru nervos detectează activitatea cerebrală a celorlalţi şi astfel putem comunica între noi.

— Hmm, telepatie. Poţi să-mi citeşti gândurile aşa ?

— Modul nostru de comunicare nu are efect asupra oamenilor. Impulsurile voastre nervoase sunt prea slabe pentru a putea fi percepute. Şi, cu învelişul ăsta uman, sunt mai puţin sensibilă ca înainte.

Matthew se rezemă de perete.

— Aş vrea să aflu atât de multe lucruri. Tu reprezinţi o specie nouă, total diferită de celelalte din Concordat.

— Cum spuneam, bărbaţii sunt întotdeauna curioşi, zise Sasha, uitându-se în palmă. Există, totuşi, un mod de a-ţi arăta lumea mea.

— Atunci, arată-mi-o.

— Dar te previn, Matthew. Va fi nevoie de un contact foarte intim, care s-ar putea să-ţi facă rău.

— E vorba de-o durere fizică ?

— Nu, dar poate fi foarte neplăcut din punct de vedere psihologic, iar metoda s-ar putea să-ţi pară dezgustătoare din punct de vedere fizic.

Interesul lui era prea mare ca să mai dea înapoi. Matthew încă mai dorea o apropiere de Sasha, chiar dacă aceasta nu putea fi sexuală.

O urmă în bucătărie. Dulapurile erau pline de tot felul de ustensile și Sasha scotoci prin ele până găsi un cuțit mic, ascuțit bine. Sub ochii lui Matthew, își înfipse vârful lamei în palma stângă.

— Ce faci ? întrebă Matthew.

Sasha nu spuse nimic. Își făcu o incizie de doi centimetri și jumătate. Apoi încrucișă tăietura cu o alta, de aceeași lungime. Matthew observă câțiva stropi de sânge roșu țâșnind din rană. Sasha îi șterse și rana nu mai sângeră.

Sasha își încovoie degetele înapoi și își îndoi încheietura pentru a întinde cât mai mult pielea mâinii. Prin tăietură apăru o bucățică de carne, în formă de con. Sasha privi încordată mugurele galben, strălucitor, care se lungi, pe măsură ce concentrarea ei creștea, răsărindu-i din palmă cu ușoare unduiri circulare.

— Ce-i asta ? întrebă Matthew, fascinat și îngrozit în același timp.

— Un nerv mixt specializat, și inductiv și conductiv. Prin el vom comunica.

Matthew nu-și putea dezlipi privirea de pe lujerul undu-itor.

— Cum anume ? întrebă el cu glas pierit.

— Trebuie să realizez un contact cu un nerv senzorial major. Cel mai indicat este prin ureche sau prin ochi.

— Și-atunci voi auzi sau vedea ce anume îmi transmite creierul tău ?

— Întocmai. Ce preferi ?

Matthew se gândi o clipă. Atingerea nervului auditiv necesita spargerea timpanului.

— Poți să-mi atingi nervul optic fără să-mi afectezi vederea ?

Sasha își trecu degetul arătător în jurul ochilor lui Matthew.

— Orbitele sunt mari. Mă pot strecura pe sub pleoapa ta destul de iute, dar nu sunt sigură că pot ajunge între mușchii din jurul ochiului. Vrei să încerc ?

— Da.

Poziția ideală era greu de găsit. Sasha trebuia să stea foarte aproape de fața lui Matthew. Nu exista nici un scaun așa că trebuiau să se așeze pe podea. Matthew se rezemă cu

spatele de perete. Sasha îngenunchie în fața lui și își trecu brațul drept pe după umărul lui. Matthew râse nervos.

— Acum două zile aș fi dat orice ca să te aduc în poziția asta, zise el. Acum că stăm așa sunt agitat ca o fecioară.

— Ți-e teamă ?

— Nu vreau să-mi strici vederea.

— Nu-ți face griji, Matthew, am să umblu foarte ușor.

Matthew închise ochiul stâng. Sasha apropie încet lujerul straniu de ochiul lui drept. Clipea mereu și Sasha nu-și putea introduce nervul. În cele din urmă îi despărți pleoapele cu degetele.

Nervul străin, cald și neted, se turti în timp ce-și croia drum pe sub pleoapă. Matthew încercă să rămână calm, dar senzația de intruziune era prea puternică. Mușchii feței se încleștară. Sasha scoase un icnet de durere. Nervul era extrem de sensibil.

— Să mă opresc ? întrebă Sasha.

Vocea venea parcă de foarte departe, deși buzele ei erau la doar câțiva centimetri de urechea lui.

— Nu, rezist eu.

Fața lui Matthew se relaxă treptat și Sasha se insinuă mai departe în craniul lui.

Senzația de repulsie era aproape de nesuportat. Matthew se trezi ținând-o strâns de șolduri pe Sasha. Apropierea de ea, simpla apăsare sau ciudatul erotism al situației îl făcu să se excite. Se forță să se gândească la altceva, menținându-și astfel mușchii feței relaxați.

Contact. Obrazul drept îi fu invadat de căldură. Retina i se umplu de culori venite din interior iar senzația de iritare se pierdu pe măsură ce era preluată de Sasha.

O linie întunecată se prefăcu într-un orizont. Matthew se trezi în fața unui ocean neted, fără valuri, sub un cer senin, albastru-verzui. Perspectiva se schimbă și acum vedea un țărm stâncos, lipsit de copaci sau altă megafloră.

— Aceasta-i lumea mea, spuse Sasha. În limba ta se numește Plină-de-viață. Semenii mei sunt Cei-care-gândesc și viețile noastre încep în lichidul pe care-l vezi în jurul tău.

— Sunteți amfibii ?

— Nu, lichidul pe care-l vezi nu e apă ; este o substanță complexă, formată din proteine, aminoacizi și elemente chimice fotosensibile.

— Pare a fi un organism viu.

— Chiar asta şi este, Matthew. Este matca neamului meu. Vino.

Matthew păşi în fluidul verde întunecat, dens, aproape ca o gelatină. Crezu că nu va putea vedea în adâncuri dar se înşelă. Forme luminoase apăreau mereu din străfunduri. Unele înotau la suprafaţă, altele se preumblau pe fundul oceanului.

— Ce se întâmplă cu noi la începutul vieţii e un mare mister, spuse Sasha. Originile noastre ne sunt ascunse de Cei-ce-zămislesc. Ceea ce-mi imaginez acum pentru tine se bazează pe amintiri nebuloase ale vieţii mele larvare.

O siluetă măruntă, învăluită într-o lumină gălbuie, se mişca anevoie prin întunecime. Capul era uriaş în comparaţie cu corpul. Picioarele erau groase şi puternice, cum se şi cuvenea să fie într-un asemenea lichid. Braţele erau mici de tot, aproape nişte rudimente. Atârnau, inutile, pe lângă pieptul plat, inform, al creaturii gălbui.

— Acesta sunt eu, în stadiu de larvă, zise Sasha.

Matthew privi mai îndeaproape. Capul era inform, cu excepţia a două orbite ascuţite şi a unei guri rudimentare, fără buze, ca un tub mic, rigid.

— Ce respiraţi aici ?

— Noi nu respirăm. Toate funcţiile noastre vitale sunt întreţinute de albumina din jurul nostru.

— Cât ţine stadiul de larvă ?

— Nu se ştie. Noi măsurăm timpul după perioadele de odihnă, cele de somn, din clipa în care ieşim din albumină. Din cauza asta nu putem măsura timpul larvar.

Matthew nu văzu nici urmă de unelte sau de evoluţie tehnologică. O întrebă pe Sasha şi ea îi spuse că larvele au posibilităţi intelectuale foarte limitate. Dat fiind că nu trebuie să se îngrijească de hrană, îmbrăcăminte, adăpost sau protecţie, ele tind să-şi petreacă timpul străbătând lichidul întunecat, ascuţindu-şi astfel simţurile faţă de celelalte creaturi din jurul lor.

Apăru o altă siluetă gălbuie, apropiindu-se de stadiul imatur al Sashei. Matthew avu senzaţia că este atins, chiar dacă străinul era la câţiva metri depărtare. Auzi — sau mai degrabă simţi — următorul mesaj :

Eu sunt pentru tine, eu sunt pentru noi, eu sunt pentru noi, eu sunt pentru mine.

Sasha îi răspunse :

Tu ești pentru mine, tu ești pentru noi, tu ești pentru noi, tu ești pentru tine.

— Ce înseamnă asa ? întrebă Matthew.

— Așteaptă.

Străinul veni mai aproape. Brațele îi erau bine dezvoltate iar capul îi era brăzdat de două creste curbate, de la gură în sus, peste ochi, până la ceafă.

— Acesta e Cel-care-stă-să-apară, zise Sasha.

Creatura își întinse mâinile cu câte trei degete și o trase spre ea pe mai mica Sashă. Gura-tub o acoperi pe cea a Sashei. Cel-care-stă-să-apară injectă o substanță amăruie în gura ființei mai mici.

Matthew aproape că se sufocă.

— Asta ce naiba a fost ?

— Cel-care-stă-să-apară este pe punctul de a-și părăsi stadiul de larvă. Îmi transmite o cultură de bacterii care separă oxigenul de albumină. Curând va respira aer și pentru asta trebuie să-și curețe pneumosacul.

Creatura îi dădu drumul. Cu pași mari, urcă fundul povârnit al mării vii. Ieși din lichidul gelatinos și păși pe solul uscat.

— Și asta vi se întâmplă la toți ?

Drept răspuns, Sasha făcu un salt în timp. Acum avea brațe. Îmbrățișă o larvă mai tânără și expedie cultura de germeni în celaltă creatură.

— Larvele nu se maturizează fără bacteriile Celui-care-stă-să-apară și numai larva înzestrată cu capacități senzoriale bine dezvoltate poate auzi chemarea unui adult.

Sasha ieși din albumina verde. O sumedenie de adulți gălbui, scânteietori, o așteptau pe țărm ca s-o întâmpine. Matthew simți cum gândurile lor empatice o copleșesc pe Sasha. Erau gânduri frumoase, de prietenie, menite să-l facă pe Cel-care-apare să se simtă bine primit.

În timp ce Sasha adultă stătea la marginea mării de albumină, începu să bată din picioarele ei ca niște cârlige. Acesta, îi zise ea lui Matthew, era dansul apariției. Scopul lui era să îndepărteze toate picăturile de albumină, pentru ca matca neamului să nu se împuțineze.

Adulții adunați pe țărm lăudară evoluția Sashei. *Vedeți ce bine dansează cel nou*, trasmiseră ei. Sasha se opri și răspunse : *Eu voi fi Dance* *. *Eu sunt Dance.*

---

* Dans (N.T.)

— Asta-a fost primul tău nume ? întrebă Matthew.

— Da, numele meu la apariție.

— Îmi place. Ți se potrivește. Dance.

Adulții urcară povârnișul împreună cu Sasha/Dance. Matthew descoperi, acolo unde nu se vedea roca golașă, un înveliș gros de fibră vie care acoperea întreaga planetă. Aceasta era replica uscată a mării de albumină și, în unele locuri, avea o adâncime de câteva sute de metri. Din înveliș țâșneau bule de gaz, mai ales oxigen, în erupții spectaculoase. Semenii lui Dance construiau platforme deasupra învelișului pentru a nu se scufunda în excrescențele siropoase.

Cei-care-gândesc nu purtau nici un fel de haine. Nici nu aveau nevoie ; clima era ideală iar trupurile lor erau lipsite de organe externe sau orificii vulnerabile. După cum observă Matthew, ființele adulte erau complet asexuate. Pielor lor de un galben strălucitor era netedă, de la gât și până la picioarele înguste. Numai în cavitatea dintre crestele osoase ale craniului aveau un fel de păr.

— Dance, cum se reproduce neamul tău ?

— Asta se întâmplă în adâncurile albuminei. În clipa în care devenim adulți, nu ne mai amintim în ce constă procesul. Tot ceea ce știm este că funcția sexuală se pierde cu mult înainte de sfârșitul stadiului larvar.

Procesiunea ajunse la o așezare de dimensiuni modeste, înălțată pe piloni deasupra învelișului organic. Casele, platformele și pilonii erau făcuți dintr-un material striat, asemănător cu plasticul. Matthew nu văzu utilizându-se nici un fel de metal.

— Vrei să întrebi ceva, spuse Dance.

— Da. Totul este atât de primitiv aici. Cum de-ați reușit să călătoriți atât de departe în spațiul cosmic, la nivelul ăsta tehnologic ?

— N-a fost opera noastră.

Imaginea dispăru. În fața lui se întindea acum un oraș mult mai mare. Totul era colorat în verde, dar Matthew nu putea spune dacă aceasta era un efect natural al viziunii lui Dance sau dacă soarele planetei era una din stelele albastre.

— Aici stăteam înainte de venirea Celorlalți. Nivelul nostru cultural era foarte înalt. Nu știam ce e nevoia căci ne hrăneam cu energia învelișului viu și de altceva nu duceam lipsă. Ne îndeletniceam cu cultivarea artelor, neglijând preocupările științifice, fiindcă plăcerea noastră era să creăm fru-

muzețe și armonie. Dar modul acesta de viață ne-a găsit nepregătiți să-i întâmpinăm pe hHoma.

Pronunță numele cu o exalare bruscă înaintea primei silabe : *huh*-HO-maa.

— Cine-s ăștia ?

— Ca și semenii tăi, un neam de călători astrali. Cu ajutorul telescoapelor am văzut sosirea unui mare număr de nave hHoma în jurul planetei noastre. Cercetașii lor au asolizat iar noi i-am întâmpinat cu curiozitate.

Matthew primi imaginea unei nave hHoma. Suprafața ei prismatică semăna cu un ochi de albină. Suprafața exterioară, zimțuită, a navei în formă de minge de fotbal american nu părea deloc compatibilă cu zborul interstelar.

Creaturile hHoma ieșiră din mașina lor și interesul crescând al lui Matthew făcu imaginea și mai clară. Erau niște ființe enorme, ca niște broaște, înalte de doi metri și jumătate. Aveau picioarele scurte și îndesate, în timp ce brațele (picioarele din față ?) erau destul de lungi ca să se sprijine de sol. Adăugați un cap turtit, triunghiular, și pielea verde-cenușie, și iluzia unei broaște devenea foarte puternică.

— hHoma migrau, se aflau în drum spre alte lumi. Plină-de-viață era prima planetă, după multe perioade de odihnă, cu o atmosferă respirabilă. Nu ne deranja dacă se stabileau pe planeta noastră, fiindcă numărul Celor-care-gândesc nu era niciodată prea mare. hHoma înțeleseră aceasta și, curând, începură să-și plaseze semenii pe toată planeta. Niște ființe agreabile, chiar dacă erau arogante și ne priveau ca pe niște sălbatici docili.

Matthew văzu ridicându-se din terenul plat o imensă construcție din metal. Megastructura era o colonie hHoma și curând o văzu năpădită de creaturile mătăhăloase. Se deplasau în niște mașini nu foarte diferite de skimmerele din Concordat. Semenii lui Dance rămâneau retrași, tăcuți, modești și pașnici.

Lucrurile se schimbară. Mulțimile de hHoma se rărira.

— După câțiva ani, hHoma începură să moară pe capete. Medicii lor puneau asta pe seama unei bacterii originare din Plină-de-viață. Munciră cu furie pentru a izola sursa și a găsi un remediu. Nu reușiră. Pe măsură ce trecea timpul, coloniștii deveneau din ce în ce mai vulnerabili. La cinci ani după sosirea convoiului de hHoma, mai supraviețuiau foarte puțini.

Grandiosul zigurat din metal îi reveni în fața ochilor, pustiu și mâncat de rugină. Oasele mucegăite ale hHoma stăteau împrăștiate peste tot. N-avea cine să le îngroape.

— Unul dintre ultimii hHoma a fost o creatură pe nume Gâtadânc. Nu era expert în științe, nici medic (hHoma sunt sexuați, ca și oamenii). Era inginer.

Apăru Gâtadânc. Era gârbovit și buhav iar pielea îi lucea de mucozități irizate. După părerea lui Matthew, Gâtadânc era o ființă foarte bolnavă.

— Gâtadânc a fost cel care a descoperit cauza deceselor în masă. Înregistra nivelurile de energie emise de învelișul organic și de marea de albumină. Existau planuri de alimentare a mașinilor hHoma cu această energie, dar intensitatea ei era prea joasă. Gâtadânc observă că intensitatea scădea ori de câte ori unul dintre băștinași trecea prin fața senzorului. Atunci făcu un experiment. Amplasă un senzor energetic într-un loc izolat. Senzorul emitea semnale regulate în timp ce fibrele de sub el trăiau, creșteau și se multiplicau. Apoi Gâtadânc trimise doi de-ai noștri în locul acela. Sonda emise semnale din ce în ce mai slabe, apoi amuți. Acolo era răspunsul. Cei-care-gândesc trăiesc prin absorbția energiei de la alte ființe. Înainte de venirea ființelor hHoma, planeta se străduise să-i hrănească pe toți semenii mei — poate 200.000, după calculele noastre. Invazia coloniștilor a stricat echilibrul. Dintr-o dată, a apărut mai multă „hrană" ca înainte. Tot mai mulți dintre semenii noștri răsăreau din albumină, secătuindu-i de viață pe coloniștii hHoma. Noi nu știam ce efect avem asupra lor. Și nici nu-l puteam preîntâmpina. Gâtadânc a transmis un mesaj flotei spațiale hHoma : „Suntem uciși de băștinași." Și așa pe planeta noastră sosiră nave de război pentru a ne pedepsi.

Într-o imagine rotundă, întunecată, cum se poate vedea printr-un telescop optic, Matthew zări o hoardă de nave uriașe care convergeau pe planeta Plină-de-viață.

- - Partidele noastre politice erau prea mici și ineficiente ca să organizeze rezistența sau să negocieze. Mai mult, acum ajunseserăm la un milion, planeta nu putea hrăni atâta populație. Suprafețe întregi de înveliș organic începură să moară, pe măsură ce erau sleite de viață. Cei-care-gândesc erau deznădăjduiți. Fără nici o acțiune din partea noastră, ne confruntam cu două mari pericole : moartea violentă și moartea prin înfometare. hHoma au atacat și ucis mii de băștinași. Armele lor erau foarte eficace, cu atât mai mult cu

cât masivele descărcări de energie ale dispozitivelor bazate pe lumină coerentă și fascicule de protoni ucideau chiar dacă nu-și atingeau ținta. Ți-aduci aminte cum am reacționat la furtuna aceea? Armele lor erau de un milion de ori mai puternice.

Într-adevăr. Navele masive, strălucind ca niște pietre prețioase cu mai multe fațete, măturau planeta cu razele lor ucigașe. Cei-care-gândesc se prăbușeau cu sutele. Erau lipsiți de apărare și lui Matthew i se făcu rău când văzu atâtea ființe arse de vii pentru o crimă pe care n-o puteau evita.

Începu să răsufle din ce în ce mai greu. Furia și mâhnirea îi împingeau adrenalina prin tot corpul. Învăța ce este empatia simțind ceea ce simțise cândva și Dance.

– Până la urmă flota hHoma părăsi planeta. Doar câteva mii din Cei-care-gândesc supraviețuiră. Regiuni întinse de înveliș organic fuseseră și ele distruse. Nouă, cei care rămăseserăm în viață, ni se părea că suntem sortiți pieirii. Am găsit, totuși, o alternativă. În jurul nostru erau o mulțime de mostre de tehnologie hHoma. Împreună cu prietenii mei, am meșterit la câteva nave, făcându-le apte de zbor. După terminarea reparațiilor, am părăsit planeta Plină-de-viață, cu intenția de a ne stabili în alte lumi. A fost o aventură îndrăzneață și periculoasă. Nu aveam nici o idee despre navigația în spațiul cosmic și, foarte curând, ne-am rătăcit. Cei mai puțin rezistenți dintre noi au murit, servind drept hrană celor mai puternici. Acum ne hrăneam pe seama celorlalți. A fost groaznic. Mă simțeam atât de vinovată, nu vroiam să le iau viața. Călătoria a continuat până am rămas doar doi.

O navă abia vizibilă rătăcea prin spațiu. Matthew îi văzu pe Dance și însoțitorul ei. (Hotărî că nu se putea gândi la Dance decât ca la o femeie.)

— Ne-am decis să ne despărțim. Eu am părăsit nava într-un modul de cercetare. Modulul se apropia automat de impulsurile ce indicau prezența unei activități conștiente: semnale radio, traiectorii ionice și așa mai departe. Când mi s-a terminat combustibilul, am mers în derivă până într-un loc numit Abr Valley.

– Cunosc regiunea asta. Este o traiectorie interstelară foarte des folosită, între Shiva și Kaltha.

— Zona în care am ajuns era plină de epave. Am încercat să salvez ființele găsite acolo, dar toate au murit din cauza rănilor. N-o făceam din altruism. Aveam nevoie de un subiect

viu, puternic, din care să extrag energie. În cele din urmă am găsit unul, un bărbat pe nume Allen Gunther.

Matthew văzu chipul unui bărbat. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani și Matthew își dădu seama de unde-și luase Dance trăsăturile, dacă folosise material genetic de la acest om.

— Allen, m-a învățat la ce să mă aștept dacă vroiam să trăiesc printre oameni. Energiile lui vitale erau puternice și ciudate, dar le-am găsit acceptabile. Restul îl știi. Viața mea tainică pe Pământ, David Mackensen, tu. Ce crezi despre Sasha acum ?

— Scoate nervul, te rog.

Dance se conformă. Matthew deschise și închise pleoapa. Orbita îl durea și lacrimile îi curgeau încontinuu.

— Pfiu ! făcu el. Ce călătorie !

Dance îl privi nerăbdătoare. Matthew se simțea ridicol, ținând-o în brațe pe această ne-femeie și întrebându-se cum s-o ajute. Văzându-i originile, văzând cum arăta fără învelișul uman, atracția pentru ea nu mai avea nici un sens.

Ceva nou, totuși : era plin de compasiune pentru Dance. Fusese martora distrugerii planetei și a semenilor ei. Fără a ști deloc unde ar putea ajunge, Dance se azvârlise în spațiul necuprins — și sfârșise în brațele lui Matthew Lawton.

— Ei ? întrebă ea. Și-acum, ce urmează ?

— Dacă-mi stă în putere, te voi ajuta.

CAPITOLUL 16

Când Matthew își recăpătă cunoștința, era purtat în mare grabă prin salonul de pe Icecube. Tuburi de perfuzie îi împungeau brațele și pieptul iar fața îngrijorată a lui Len Rackham stătea aplecată asupra lui.

— Matt, ce ți s-a întâmplat ? întrebă Len.

Un bolborosit abia auzit, fu singurul sunet pe care-l scoase Matthew. Apoi un val de Sting îi atinse creierul și pânzele de păianjeni se mistuiră. Încercă să se ridice în capul oaselor. Efortul îl orbi cu mii de sori și-i umplu mădularele de o durere insuportabilă.

— Stai întins, îl sfătui Len. De data asta era gata-gata să te întorci prăjit.

— Nava mea... în ce stare-i *Bedouin* ?

— Am aruncat ce-a mai rămas din ea pe fața întunecată a lui Mercur, acum trei ore.

— Cum ? De ce ?

— Afurisita aia de navă e moarte curată, Matt. Cu radiațiile care emană din carcasa ei stația asta s-ar preface în cenușă în doi timpi și trei mișcări. Chiar dacă am putea s-o decontaminăm, n-a rămas prea mare lucru din exostructură. A ars aproape toată.

Matthew căzu într-o tăcere plină de suferință. Descoperise Darul sau cel puțin o parte din el. De asta era sigur. Prețul fusese mare : nava distrusă ; și numai Dumnezeu știa ce se va întâmpla cu el după ce se scăldase într-o radiație atât de intensă. Amintirea corpului canceros al lui Rainhow îl făcu să se cutremure.

Infirmierii îl spălară cu fluid anti-R. Îi goliră stomacul și-i administrară o clismă. Fu injectat cu Steral și Helidase și încă alte șase medicamente. Mai ciudat era că, în afară de

o oboseală extremă și o durere acută de mușchi, Matthew nu avea nimic altceva. Pielea lui nu era băşicată şi nici nu se cojea, părul nu începuse să-i cadă iar gingiile nu-i sângerau. Pe scurt, nu avea nici unul din simptomele clasice ale iradierii.

Două zile mai târziu era din nou pe picioare. Ceilalți helioplonjori, care până atunci îl priviseră cu respect, acum se uitau la el cu teamă şi uimire. Matthew părea indestructibil.

Oficial, puse accidentul pe seama curenților de convecție care-i azvârliseră nava într-un spic solar. Nimeni nu puse întrebări, deşi toată lumea ştia că spicele solare nu sunt radioactive.

La patru zile după ce fusese găsit, Matthew împrumută o navă de intervenție pentru a examina partea întunecată a planetei Mercur. Vroia să cerceteze carcasa fostei lui nave. Arne Dawlish acceptă să-l însoțească dar refuză categoric să se apropie de rămășițele radioactive.

Nava de intervenție *Icecube* 9 zbură încet pe deasupra zonei în care fusese aruncat *Bedouin*-ul. Mai multe nave vechi îşi găsiseră sfârşitul acolo, fapt care-i făcu să piardă ceva timp. În cele din urmă, detectoarele de radiații de pe *Icecube* 9 începură să sporovăiască într-un ritm vioi.

— Cred c-am găsit-o, zise Arne.

— Dă-i ocol.

Matthew puse în funcțiune cubul cu infraroşii. Dedesubt, carcasa unei nave zăcea desfăcută în două, pe buza unui mic crater. În timp ce *Icecube* 9 vira, Matthew văzu numerele 231 gravate la tribord.

— Ea este. Asolizează cât mai aproape, spuse el.

Arne era îngrozit.

— Cât mai aproape ? strigă el. Cu radiațiile care emană din carcasa ei...

— Da, ştiu. Icecube-ul s-ar preface în cenuşă. Eu cobor, Arne, şi nu vreau să merg prea mult într-un costum anti-R atât de greu. Aşa că asolizează cât mai aproape crezi tu de cuviință.

Nava de intervenție bântui pe deasupra craterului. Arne acționă sistemul de frânare. Trenul de asolizare lăsă în urmă o dâră de praf de câțiva metri, apoi se opri pe fundul craterului.

— Destul de bine, spuse Matthew, apreciind distanța. Dar ai aşezat-o de-a-ndoaselea.

— Îmi pare rău.

Chiar și în strânsoarea aproape imperceptibilă a gravitației planetei Mercur, Matthew păși în crater cu multă greutate. Costumul antiradioactiv era placat în metal iar praful de pe fundul craterului se înălța până la gambe. Străbătu anevoie pulberea cenușiu-argintie, stârnind valuri de particule la fiecare mișcare.

Reflectorul se opri asupra carcasei pârjolite a *Bedouin*-ului. Matthew își continuă drumul. Detectorul de radiații aproape că-și ieșise din minți. Len Rackham avea dreptate; nava era moarte curată.

Bedouin se izbise de sol cu pupa, structura ușoară, din metal, era plesnită în câteva locuri. Matthew extrase o celulă din siliciu, spartă. N-avea nici urmă de energie. Pe carcasă sau pe sol nu era nici urmă de explozie, semn că celulele fuseseră goale în momentul prăbușirii.

Modulul pilotului, extrem de rezistent, era intact. Matthew deschise cupola. Imbrăcat în costumul voluminos, n-avea cum să încapă în scaunul pilotului. Se aplecă și puse în funcțiune audionul.

— Ahmad, mai trăiești ? întrebă el.

— Da, domnule Lawton. Pot să presupun, prin prezența dumneavoastră aici, că vă simțiți bine ?

— Destul de bine. Cam neplăcută călătoria, nu ?

— Întocmai, domnule Lawton. Presupun că a fost și ultima mea călătorie.

Matthew avu o reacție curioasă la remarca lui Ahmad. Îi era milă de mașinăria condamnată la uitare.

— Ai fost un copilot foarte bun, Ahmad. Cel mai bun pe care l-am avut vreodată.

— Vă mulțumesc. Întotdeauna am încercat să fiu la înălțime, domnule Lawton.

— Poți să-mi spui ceva despre câmpul energetic pe care l-am întâlnit ?

— Nu pot să vă spun decât ceea ce n-a fost, domnule Lawton. N-a fost nici atomic, nici fotonic, nici ionic, nici termic. A manifestat anumite caracteristici specifice fenomenelor electromagnetice, dar au existat suficiente diferențe pentru a-l considera un câmp electromagnetic normal.

— Cred că, dacă e vorba de un tip necunoscut de energie, sigur provine din soare. Cu o putere atât de mare nu are cum să nu sufere schimbări neașteptate.

— Există câteva puncte slabe în raționamentul dumneavoastră, domnule Lawton, dar n-am să contest faptul că am întâlnit un câmp cu totul și cu totul neobișnuit.

Matthew bătu ușor consola cu mâna înmănușată.

— Nu-ți face griji, Ahmad. Am să aflu cu ce-anume a fost.

Inainte de a se desprinde de navă, Matthew auzi audionul spunând :

— Domnule Lawton... Matthew... înainte de plecare, ești bun să-mi ștergi cartelele de memorie ?

— Sigur că da, Ahmad.

Matthew era amuzat că audionul îi folosise, în sfârșit, numele mic.

— De ce ? întrebă el.

— Planeta Mercur este un loc foarte izolat. Cred că-i mai bine să-mi pierd funcțiile superioare decât să rămân singur aici. E greu să nu ai cu cine vorbi. E ciudat ca eu să gândesc așa ?

— Deloc.

Matthew smulse firul din consolă. Filamentele audionului fură străbătute de lumina laserului și cartelele de memorie translucide sclipiră de milioane de ori, fiecare licărire un crâmpei din inteligența lui Ahmad.

— Adio, Ahmad, zise Matthew, rupând filamentele.

Cartelele se întunecară.

Matthew avea nevoie de o altă navă. *Bedouin* fusese bună la timpul ei, dar progresul tehnic o uzase moral în numai doi ani de zile. Pentru a obține o navă ultramodernă, Matthew se întoarse pe Pământ. Îi văzuse pe câțiva dintre helioplonjorii mai tineri zburând pe nave construite de Triangle Photech, o companie a cărei linie de producție majoră o constituia tehnotronica pe bază de laser. Ca activitate adiacentă, Photech începuse să producă celule de colectare a energiei mai mari și mai eficiente. Mai târziu, ca program menit să ridice prestigiul corporației, Triangle Photech trecu la proiectarea și construcția de nave helioplonjoare.

Marele noroc al lui Matthew a fost că sediul companiei se afla în Triangle, o zonă științific-industrială din Atlantic District, în emisfera de vest. Doar la câteva sute de kilometri vest de Triangle se afla Buncombe Horse Range Ridge, unde-și avea casa.

Părăsi orbita terestră și ateriză în Lenoir, orașul unde se afla serviciul central pentru casele cu audion din Munții Cerniți. Matthew își aranjă o vizită la uzina Photech pentru a vedea ultimele prototipuri de nave helioplonjoare. Compania se arătă mai mult decât îndatoritoare, un client ca Matthew era mai mult decât putea spera, pilotul fiind cel mai faimos helioplonjor în viață.

Din aer, Triangle nu semăna cu un centru industrial. Clădiri lipite una de alta își proiectau acoperișurile printre coroanele dese ale copacilor, dar munca cea mai grea se desfășura în subteran. În timp ce skimmerul lui Matthew survola alene regiunea, pilotul observă stiluri arhitectonice dintre cele mai diverse, de la turnuri curbate ultramoderne, din piatră și sticlă, la structurile din cărămidă roșie, ca niște cutii datând tocmai din Era Nerăbdării.

Photech era unul din edificiile moderne. Matthew își așeză skimmerul pe o platformă înaltă, sprijinită pe doi piloni șerpuiți, din piatră și sticlă, aproape la fel de subțiri ca încheietura mâinii lui. Un lift interior stătea în așteptare. În el se aflau doi oameni, un bărbat și o femeie.

Aerul se liniști după ce elementele repulsoare se decuplară. Reprezentanții Photech ieșiră din lift și se apropiară de skimmer. Bărbatul întinse mâna.

— Maestrul Lawton ? Sunt Louis McDermott, coordonator al secției de produse cosmice.

Matthew strânse mâna flască a lui McDermott și se întoarse spre colega lui.

— Sian Donnelly, zise ea, rămânând cu mâinile pe lângă corp. De la serviciul de informare Photech.

Sian și Matthew se studiară reciproc. Matthew văzu o femeie înaltă, atletică și cochetă, cu părul blond închis și ochii albaștri-verzui. Sian văzu un bărbat oacheș, uscățiv, cu părul alb tuns scurt, o față serioasă, brăzdată de cute, și mâini mari.

— Suntem foarte onorați că ați ales Corporația Photech, spuse McDermott, întrerupând dialogul privirilor. Sunteți, de departe, cel mai renumit client al nostru.

— Încă nu vă sunt client.

— În clipa în care veți vedea noul nostru model Aztec, veți deveni cu siguranță, răspunse McDermott și, cu un gest larg, îl invită pe Matthew să pornească primul spre lift.

În timpul coborârii, Matthew continuă s-o studieze pe Sian.

McDermott turui mai departe, plin de entuziasm, Matthew însă aproape că nu auzi nici un cuvânt. La rândul ei, Sian îi întorcea pe loc privirile admirative.

— ...și garantăm o creștere a absorbției cu cel puțin 60%, fără nici o sporire simultană a încărcăturii statice, spuse McDermott.

— Zău ? făcu Matthew, în timp ce se uita la Sian. E chiar așa de bună ?

— E chiar mai bună decât vă închipuiți, replică Sian.

McDermott continuă să descrie nava. Liftul se opri la parter. Cei trei străbătură o alee acoperită cu prundiș, către o cupolă joasă, ovală, aflată la o sută de metri depărtare.

— Ce părere aveți de sediul nostru ? întrebă Sian.

— E foarte frumos, zise Matthew. În viața mea n-am văzut atâția copaci.

— Sunteți de pe Luna, nu-i așa ? Nu prea vezi mulți copaci pe acolo, spuse McDermott.

— M-am născut pe Pământ, dar aproape toată viața mi-am petrecut-o pe Luna. Domiciliul meu oficial este acum stația spațială Icecube.

— Pare a fi un loc izolat, remarcă Sian.

— Nu este. Șaizeci de oameni trăiesc și muncesc pe Icecube, chiar dacă nu e un loc prea mare. Să vă spun cu ce-nseamnă izolat : casa mea din munți. Pe o rază de treizeci de kilometri nu e țipenie de om.

— Probabil că vă place liniștea și tihna, zise Sian.

— Da, mai ales tihna.

McDermott introduse o cartelă în încuietoarea de la intrarea în cupolă. Ușa dispăru în podea.

— După dumneavoastră, domnule Lawton, spuse McDermott.

Matthew coborî pe o rampă lungă, înclinată. Când ajunse la capătul ei, se opri în fața altei uși, care cedă la atingerea lui McDermott, și apoi se trezi într-un hangar imens, puternic luminat.

Aztec pur și simplu umplea încăperea. Era un disc perfect convex, cu un diametru de 125 de metri. Marginile de pe ambele părți ale modulului prelung erau curbate în jos. Nava se sprijinea pe niște suporți înalți.

Matthew își trecu o mână peste suprafața rece, netedă, a navei.

— Din ce-i făcută ? întrebă el. Nu pare a fi metal.

— Nici nu este, răspunse McDermott, zâmbind. Învelișul e dintr-o rășină cu conținut ridicat de siliciu, impregnată într-o rețea din grafit și carbid de tantal. Sprijiniți-vă de ea, maestre. Convingeți-vă cât de ușoară este !

Matthew se lăsă pe navă cu ambele brațe. Discul masiv se aplecă imediat pe suporții lui.

— Toată carcasa cântărește numai 12.500 kg, continuă McDermott. Desigur, va cântări mai mult o dată cu instalarea motoarelor, a instrumentelor de bord și a celulelor de colectare.

— Apropo de celulele de colectare. Ce-mi puteți spune despre ele ? Subiectul ăsta mă interesează cel mai mult.

McDermott îi conduse pe Matthew și Sian spre centrul navei, care se afla la doi metri de podea. Partea inferioară era presărată cu celule hexagonale transparente, în număr de peste două mii.

— Fiecare celulă este fabricată din politranspar 100%, cea mai transparentă substanță refractară pe care o avem. În interiorul fiecărei celule, trei capsule din seleniu Photech transformă lumina, căldura și gravitația în plasmă sferoidală. In spatele capsulelor se află un cip Tesla cu două canale, care împinge plasma într-o baterie-M megagauss, recită McDermott, îndreptându-se spre partea din spate a navei. De-o parte și de alta a cabinei pilotului sunt dispuse bateriile de acumulatoare.

— Care-i capacitatea maximă ? întrebă Matthew.

— La o încărcătură de 100%, 50 de miliarde de megawați.

Aceasta reprezenta de trei ori capacitatea *Bedouin*-ului.

— Modulul pare cam mare. Are încorporat și un audion din seria Kappa ?

— Da, și un scaun tandem pentru copilot.

— De-așa ceva n-am nevoie.

— Acesta-i echipamentul standard.

Aztecul avea o armătură impresionantă. Era, fără îndoială, greu de manevrat, din cauza dimensiunilor, dar avantajul unei capacități de 50 de miliarde de megawați merita efortul.

— Cât face ? întrebă Matthew.

— Dacă vă referiți la preț, spuse Sian, pentru dumneavoastră va fi zero.

— Zero ? Pe cine trebuie să omor ?

McDermott râse prefăcut.

— O, nu, maestre, n-ați înțeles. Pentru Photech ar fi o reclamă extraordinară dacă ați folosi nava noastră. Tot ceea ce vă cerem este să faceți câțiva holoizi de popularizare pentru noi.

— Adică reclame ?

— Publicitate, zise Sian.

McDermott flutură din mâini și se porni să turuie.

— Am pus la punct o campanie de mare amploare. Intenționăm să folosim Aztecul ca piesă principală în promovarea întregii linii de producție. Primul holoid va fi foarte simplu. Vă prezintă pe dumneavoastră, în costum de helioplonjor, stând în fața navei. Vă uitați în obiectiv și spuneți : „Aztec — smulge inima soarelui."

În spatele lui McDermott, Sian se strâmbă dezgustată.

Matthew își împreună degetele și oftă.

— Cât ar costa Aztecul dacă ar fi să-l vindeți ?

McDermott se gândi o clipă, apoi zise :

— Mda, cu tot cu motor și audion, ar costa, să spunem, 150 de megaloți. Plus 40% cheltuieli de producție, deci în jur de 210 megaloți.

— Atunci îl cumpăr.

McDermott fu cât pe-aci să se înece iar Sian clipi repede din ochi, surprinsă.

— Știu că e mult, dar nava pare să merite banii. În cât timp o puteți termina ? –

— Îl *cumpărați ?* întrebă ea.

— Dar campania de publicitate..., protestă McDermott.

— Nu mă interesează. Vreți banii acum ?

— Dispuneți de 210 megaloți ? întrebă Sian, pe un ton ciudat de calm.

— Dispun de mult mai mult.

McDermott era roșu la față.

— Va trebui să vorbesc cu conducerea corporației ; ne puneam atâtea speranțe în publicitate... *210 megaloți ?*

— Bani gheață, dacă doriți.

Matthew nu se putu abține să nu-i chinuie. Încetase de mult să-i mai pese de dimensiunile contului din bancă și întotdeauna îl amuzau reacțiile celorlalți când pomenea astfel de sume în fața lor.

— Am nevoie de navă cât mai curând posibil. Când poate fi gata ?

— Gata ? Pentru dumneavoastră, maestre, în zece zile. Nu, șapte ! zise McDermott.

— Perfect. Am să rămân în Triangle până atunci. Îmi puteți recomanda vreun loc ? spuse Matthew, adresându-i-se lui Sian.

— Hotelul Raleigh este cel mai bun de-aici, zise Sian și scrise în grabă adresa pe o bucățică de hârtie. Am să telefonez să vă rezerve un apartament.

— Mă mulțumesc și cu o cameră. Nu știu dacă m-aș descurca într-un apartament.

McDermott crezu că-i o glumă și izbucni în râs. Văzând că Sian și Matthew rămân serioși, se înroși și tăcu.

Conducându-l pe Matthew până la skimmer, McDermott strânse mâna pilotului de câteva ori până când acesta, enervat, și-o smulse din palmele flasce. Matthew îi întinse mâna lui Sian.

— Sper să vă revăd, doamnă Donnelly, spuse el.

— Sian, zise ea. Mai mult ca sigur.

Matthew văzu de-abia când ajunse sus ce mai scria pe bucățica de hârtie primită de la Sian. O altă adresă și codul unui teleaudion.

Hotelul Raleigh era mobilat în ceea ce Matthew credea a fi stilul Concordat, adică interiorul fusese prea puțin modificat pentru a-i mulțumi pe nepământeni. Suporturi pentru pântecele anubanilor. Scintilatoare pentru freyani. Instalații de înaltă umiditate pentru locuitorii amfibii ai Perunului. Matthew se întrebă dacă hotelul avusese vreun vizitator extraterestru sau etala aceste curiozități doar pentru a-i impresiona pe cei veniți din provincie.

Camera era curată și confortabilă iar tarifele acceptabile. În seara aceea Matthew mâncă în cameră, cu fața spre ferestrele mari, din plexi. Pe măsură ce se întuneca, luminile se aprindeau în întreg orașul. Era amuzant să vezi cum orașele mici încă mai credeau că luminile le accentuau urbanitatea, în timp ce marile centre, metropolele, se zbăteau să-și țină în întuneric suburbiile insalubre.

La ora 21,00, Matthew se apropie de teleaudion și ceru casa lui Sian. Nu obținu decât legătura sonoră.

- Da ?

— Aici Matthew Lawton.

Apăru și imaginea. Sian era zâmbitoare.

— Ce mai faceți, domnule Lawton ?

— Sunt cam plictisit. Și cam singur. Mă gândeam că mi-ai mai putea da niște sfaturi, ținând cont că hotelul recomandat de tine e mai mult decât mulțumitor.

— Ce fel de sfaturi, domnule Lawton ?

— Cum se distrează cei de pe-aici ?

— Ca de obicei.

— Eu sunt helioplonjor. Nu pot să mă distrez ca de obicei pe Pământ.

— Hm, aveți dreptate. Vă place Novex-ul ?

Novex-ul era un euforizant foarte popular.

— Prefer vodca-*E* sau romul cu dafin.

— Ce coincidență ; am câte doi litri din fiecare la îndemână. Eu beau foarte rar așa ceva dar îmi place să le am pentru prietenii mei.

— Și eu sunt prieten, Sian ?

— Încă nu știu. Ce-ar fi să veniți aici ca să ne lămurim ?

Sian locuia în Orange, la capătul de vest al orașului. Cartierul era de un pitoresc și un modernism studiat, ceea ce tindea să confirme ideile pe care Matthew și le forma deja.

Sian era agresivă, atrăgătoare și ambițioasă. Era și foarte curioasă, dorind să știe cât mai multe despre Darul legendar al helioplonjorilor. Matthew se arătă dispus să o ajute în aflarea adevărului. Și avea motive întemeiate. Fusese singur de la dispariția lui Gem (aproape trei trimestre) și nevoia crescuse în el. Se și întreba cât de mult îl afectase contactul cu acel ciudat câmp energetic.

Își spuse numele la audionul clădirii și urcă scările. Îi deschise ușa chiar Sian.

— Intră, Matthew. Sau vrei să-ți spun Matt ?

— Răspund la ambele nume.

O urmă în apartament. Îmbrăcămintea ei era provocatoare și agasantă. Sian purta un costum vacuumatic, un veșmânt din două foi de vinilin perforat, lipit de corp prin aspirație. Avea culoarea vinului roșu și nu lăsa nimic pe seama imaginației. Ar fi putut la fel de bine să poarte un strat de vopsea.

Apartamentul era mobilat după ultimul stil. Matthew se afundă într-un fotoliu din gel și acceptă un pahar cu vodcă-*E*. Primul semn de individualitate îl detectă în muzica aleasă de ea. Stilul Skywave ar fi fost tocmai potrivit pentru o femeie de vârsta și cu înclinațiile lui Sian ; din musiconul ei se auzea Concertul Nr. 5 pentru pian de Beethoven.

— N-ai nici un prieten pe Pământ ? întrebă Sian, ghemuindu-se pe un alt fotoliu din gel.

— Nu mai am nici unul. Nu mai trăiesc aici de când aveam şapte ani. Colegii îmi sunt prieteni acum.

— Ciudat. Nu-mi imaginez cum poţi fi apropiat de cei cu care te afli în competiţie.

— Între helioplonjori nu există rivalitate. Soarele-i destul de mare pentru toţi.

Vorbiră aşa ore întregi şi, treptat, Matthew îşi pierdu unda de dispreţ pe care o simţea faţă de Sian. Câteva din presupunerile lui se dovediră corecte. Sian era foarte ambiţioasă. Îşi descrise manevrele la care apelase pentru a-şi elimina şeful, pe Dodgson, în detalii seci, clinice. Apoi trecu într-o altă stare de spirit, ridicând în slăvi geniul lui Beethoven sau vorbind, melancolic, despre planetele locuite ale Concordatului. Sian era în stare de nişte subtilităţi pe care Matthew nu i le-ar fi bănuit niciodată. Începu s-o placă.

Se făcuse târziu. Cei doi se despărţiră cu un sărut cast, ca între vechi prieteni. Matthew se simţea bine că deducţiile îi dăduseră greş. Aşa ceva nu se întâmpla prea des.

CAPITOLUL 17

În casa învăluită de tăcere se auziră patru acorduri muzicale. O pauză și acordurile răsunară din nou.

— Domnule Lawton, vă caută cineva la teleaudion, zise audionul casei.

Matthew se frecă la ochi. Cel drept era roșu și umflat după contactul cu Dance ; luase un analgezic pentru a domoli iritația. Calmantul acționase atât de bine încât Matthew adormise pe canapeaua din salon.

— Cine e ? întrebă el cu glas tare.

Cronograful arăta 1,37.

— Persoana nu și-a dat numele dar vocea provine din casa vecină.

Se întinse peste brațul jos al canapelei și apăsă pe panoul teleaudionului. Pe ecran apăru imaginea lui Dance.

— Matthew, ai încercat să iei legătura cu mine acum câteva clipe ?

— Poftim ? Nu, n-am încercat. Am tras un pui de somn.

— Atunci a fost altcineva, și a făcut-o foarte insistent. Pe rând, s-au activat toate terminalele și, la fiecare apel al meu, n-am primit nici un răspuns. Nu se auzea decât un semnal slab, scurt și foarte înalt.

Moleșeala lui Matthew dispăru ca prin farmec.

— Dance, trebuie să pleci de-acolo imediat. Vine poliția.

— De unde știi ?

— Polițiștii din emisfera de vest poartă detectoare de audioane, care le permit să cerceteze interioarele caselor computerizate. Ți-au testat casa pentru a fi siguri că ești acolo. Acum sunt în drum spre tine. Pleacă, imediat !

Dance șovăia.

— Unde să plec ? Am renunțat la skimmerul lui David, i-am spus șoferului că nu mai am nevoie de el.

— Vino aici. Te ascund eu.

— Vor percheziționa și casa ta în clipa în care vor vedea că am dispărut.

— N-au să treacă de mine, promise el.

— Atunci, vin, spuse Dance, dând să se întoarcă. Pot să-mi aduc și elpiurile ? N-aș vrea să le las aici.

— Asta nu, Dance. Totul trebuie să arate ca și cum ai fi părăsit locul în grabă. Nu trebuie să-i facem să vină cu toții aici, ceea ce-i foarte probabil, dacă ajung la concluzia că te-ai mutat la mine.

Dance nu mai insistă și întrerupse legătura. Cincisprezece minute mai târziu se chinuia să urce scara pe veranda lui Matthew. Un șuierat îndepărtat îi atrase atenția. Privi spre sud. Se apropiau două vehicule.

— Hai repede înăuntru ! spuse Matthew, trăgând-o după el în casă. Du-te în camera de regenerare și încuie ușa. N-o deschide pentru nimeni.

— Nici pentru tine ?

— Eu cunosc codul. Hai !

Cele două skimmere se despărțiră. Unul se lăsă pe o parte și se opri pe acoperișul casei lui Dance. Celălalt rămase în aer, plutind la jumătatea dintre cele două case.

Matthew se duse în dormitor, camera care dădea spre casa lui Dance. Cu ajutorul unui opticon, văzu doi bărbați coborând din skimmerul de pe acoperiș. Nu erau îmbrăcați în uniformă. Vehiculul lor nu avea nici un însemn.

Matthew rămase surprins. Forțele de poliție continentale erau întotdeauna îmbrăcate în costume roșii, foarte țipătoare. Cei doi intruși purtau haine civile, de culoare închisă. Îndreptă opticonul asupra skimmerului din aer și văzu că nici el nu avea însemne. Cine erau oamenii aceștia ?

Cubul teleaudionului de lângă patul lui Matthew începu să bâzâie. Acum cercetau casa lui. Se apropie de cub și făcu legătura.

— Cine e ? întrebă el, degajat.

Banda deschisă rămase mută, deși Matthew știa că cei doi îl puteau auzi.

— Cine-i acolo ? întrebă el.

Legătura se întrerupse.

— Veniți aici, ticăloșilor, șopti Matthew ca pentru sine, strecurând pistolul cu plasmă în buzunarul hainei.

Un hârșâit ușor venit de deasupra îl avertiză că și cel de-al doilea skimmer aterizase. Cei din skimmer puteau pătrunde

în casă foarte lesne, prin trapa din acoperiș. Matthew coborî în salon, își trase un fotoliu chiar în fața scării interioare și rămase în întuneric, cu arma în mână, în așteptarea musafirilor nepoftiți.

Auzi un *tic-tic-tic*. Pe treptele scării în spirală apărură picioarele unui bărbat. Omul ținea în mână un detector în infraroșu, care putea identifica urma ușoară de căldură lăsată de Matthew oriunde mergea sau se așeza. Al doilea bărbat avea un pistol masiv.

Matthew aprinse brusc luminile. Cei doi înlemniră.

— Ultimul lucru de care credeam că trebuie să-mi fac griji pe un vârf de munte sunt spărgătorii, zise Matthew, îndreptându-și pistolul spre cel din față.

— O clipă, amice. Noi nu suntem spărgători, spuse cel înarmat.

— Nu vă cunosc și-ați intrat în casa mea neinvitați. Cum aș putea să vă spun altfel ?

— Ne aflăm aici în misiune.

— Sunteți polițiști ?

— Nu chiar.

Matthew își trecu pistolul pe tragere rapidă.

— Atunci am să vă prăjesc puțin și-am să vă dau cadavrele de-a rostogolul până la poalele muntelui, zise el.

— Nu, așteaptă, spuse cel cu detectorul. Nu suntem de la poliție, dar reprezentăm partidul de guvernământ.

— Care partid de guvernământ ?

Cei doi schimbară priviri între ei.

— Partidul Binefacerii Universale.

— Nu fac parte din partidul ăsta. Eu sunt un astronaut independent.

— Știm asta. Ești Matthew Lawton, helioplonjorul. Crede-mă, maestre Lawton, dacă n-ar fi vorba de o problemă de interes universal, nu ne-am afla aici.

— Explicați.

— O infractoare foarte periculoasă — o criminală — se află chiar în zona asta. Suntem aproape siguri că a locuit în casa de lângă dumneata.

— Vă referiți la Sasha Mackensen ?

Cei doi se priviră din nou semnificativ.

— Doamna Mackensen este căutată pentru a fi anchetată în legătură cu moartea soțului ei, David Mackensen, secretarul organizației de Partid din Atlantic District, zise cel cu detectorul.

— Tipul a făcut-o criminală, spuse Matthew, arătând cu pistolul spre cel înarmat. Dacă e criminală, de ce nu a venit poliția aici ?

— Partidul preferă să-și rezolve singur problemele, maestre Lawton. Intenția noastră este s-o predăm pe doamna Mackensen poliției de îndată ce-o găsim.

— Minți. O căutați numai pentru că vreți să vă răfuiți singuri cu ea.

Cel cu detectorul coborî scara și făcu o jumătate de pas spre Matthew.

— Dacă știi unde se află, te sfătuiesc să ne spui și nouă, zise el.

Matthew sări în picioare.

— Nu-i treaba voastră ! Ori chemați poliția, ori vă căraţi dracului de-aici !

Cel înarmat se uită la pistolul cu plasmă din mâna lui Matthew.

— Arma aia e interzisă pe Pământ, spuse el. Ai putea fi arestat pentru asta.

— Cred că până la urmă am să vă pârlesc puțin. Vă îndrept skimmerul cu botul în munte și cine-o să poată deosebi arsurile cauzate de plasmă de cele produse de explozie ?

Cel înarmat făcu un pas înapoi.

— Știi ceva, Cliff, eu cred că maestrul Lawton știe mai multe despre doamna Mackensen decât vrea să ne spună nouă. Eu cred că femeia e chiar aici, în casa asta. Poate că în patul lui.

Remarca malițioasă îl făcu pe Matthew să-și piardă cumpătul. Întinse brațul și trase. Încărcătura făcu să sfârâie coapsa celui cu detectorul. Omul scoase un țipăt ascuțit și se prăbuși, ducându-și mâinile la rană. Plasma doar îi atinsese carnea, producând o arsură fumegândă, lungă de zece centimetri, înainte de a-și consuma energia pe peretele din piatră și sticlă din spatele lui.

— Dumnezeii ! exclamă cel înarmat și se repezi la însoțitorul lui, încercând să-l ridice în picioare. Ești nebun de legat !

— Sunt helioplonjor, ai uitat ? Noi suntem toți nebuni de legat.

În ciuda tulburării, Matthew reuși să-și stăpânească și mâna și vocea.

— Ieșiți de-aici și să nu vă mai văd.

— O găsim noi. O găsim noi și-i punem noi pielea pe băț !

Cei doi urcară în grabă scara. Peste un minut, Matthew le văzu skimmerul zburând razant cu muntele, în plină viteză.

Matthew aruncă arma cât colo. Nu mai împuşcase pe nimeni până atunci şi i se făcea rău la gândul că i-ar fi ucis pe amândoi pornind numai de la o remarcă obscenă.

Decodă uşa camerei de regenerare. Dance stătea ghemuită sub „sicriul" din plexi.

— Poţi ieşi, au plecat.

Dance se ridică în picioare dar nu-şi putu stăpâni tremurul.

— Gata. Am scăpat de ei.

— Am simţit o descărcare electrică îngrozitoare. Cât pe-aci să leşin. Ce s-a întâmplat ?

Matthew o luă în braţe.

— Nimic deosebit. Am tras un foc, doar ca să-i sperii Am uitat c-ai să-l simţi şi tu.

— Cine erau ?

— Agenţi de-ai Partidului. Taylor ţine neaparat să pună mâna pe tine.

— Oare ce să fac ?

— Să pleci de aici. Cel mai bine ar fi să părăseşti Pământul — să mergi undeva, pe Marte, pe Luna, pe Sky Islands. Concordatul limitează la maximum activităţile Partidului Binefăcător în afara Pământului.

Îşi trecu degetele prin părul ei lucios.

— Ai să mă ajuţi să scap de aici ?

Matthew îşi lăsă braţele să cadă şi îşi amintí cu cine vorbea.

— Am să te duc de-aici chiar eu.

Dance îl urmări pe Matthew în tăcere, în timp ce acesta îşi făcea bagajele. Pilotul nu mai spusese nimic de mult timp.

— La ce te gândeşti ? întrebă ea.

Matthew se opri din împachetat.

— La înfăţişarea ta. O poţi schimba ?

— Cu foarte mare greutate şi după o lungă perioadă de izolare. Învelişul ăsta uman nu e o haină, Matthew. Nu-l pot schimba peste noapte. Tehnicile pe care le-am învăţat de la hHoma schimbă straturile superficiale de piele potrivit codului genetic ales de mine. Părul şi faţa sunt din ţesut viu. Nu pot să le lepăd când vreau eu. Dar de ce vrei asta ? Aşa nu ies mai puţin în evidenţă ?

— Ba da, dar mă gândesc câte obstacole ne poate pune în cale Partidul. Va fi cu ochii pe nava mea la Cape Canaveral și pe toate zborurile orbitale comerciale, sperând să dea de tine.

Matthew închise fermoarele genții de voiaj.

— Și, adăugă el, cu o voce mult mai scăzută, uit mereu ce ești cu adevărat. Mă simt frustrat că sunt atât de aproape de tine și că nu putem să... fim mai apropiați decât suntem acum.

— Niciodată n-am înțeles acest impuls sexual. Cum poți atinge un nivel înalt de civilizație când trupul celuilalt te obsedează atât de mult ? Eu cred că felul nostru de a fi e mult mai bun, rezolvând problema reproducerii înainte de perioada maturității.

Matthew renunță să o contrazică. Trecu la un alt subiect, la fel de delicat.

— Dance, cât de des te alimentezi ? Știi, m-am tot gândit la asta, au trecut câteva zile bune de când cu Cass Brooks.

— E adevărat, mi-e foame. De obicei, frecvența cu care mă alimentez depinde de ritmul în care îmi consum energia. Înainte de venirea lui Cass eram desperată. De la moartea lui David și până la petrecerea ta nu mă mai alimentasem.

— Când ai încercat să te conectezi la cablul cu laser, ai făcut-o numai fiindcă erai înnebunită de foame sau chiar poți să asimilezi forme diferite de energie ?

Dance strâmbă din nas într-un mod foarte omenesc.

— Așa cum spui, nu mai știam ce să fac de foame. Lumină coerentă nu pot utiliza. Trebuie să mă hrănesc cu energie biologică. Și-n plus, energia umană mă atrage atât de mult încât mi-ar veni foarte greu să accept altceva.

— Asta-i rău. Credeam că ai putea învăța să-ți formezi gustul pentru sursele artificiale. Dacă mergem împreună, s-ar putea să treci prin niște momente foarte grele. Va fi periculos să-ți găsești, hm, donatori, atât timp cât încercăm să trecem cât mai neobservați. Te-aș ajuta eu, dar cred că n-am un gust prea plăcut.

— Apreciez oferta, Matthew.

Matthew își atârnă o geantă pe umăr și o luă pe cealaltă sub braț.

— Acum am să iau legătura cu Lenoir. Skimmerul meu va fi aici într-o jumătate de oră.

— Unde mergem ?

— La Stația Albermarle.

CAPITOLUL 18

Matthew bântui sediul corporației Triangle Photech timp de o săptămână, apărând la cele mai neașteptate ore pentru a vedea cum înaintează lucrul la noua lui navă. Ajunse la concluzia că-i place numele modelului și, drept urmare, se hotărî să-și boteze nava *Aztec*. Louis McDermott insista mereu să fie în preajma lui Matthew și fu cât pe-aci să se îmbolnăvească de nervi. 210 megaloți atrăgeau o mulțime de favoruri la Photech.

Lucrările la *Aztec* înaintau în ritm rapid iar Matthew se simțea din ce în ce mai atras de Sian Donnelly. Încă de la prima lui vizită își exprimase dorința ca Sian să-l însoțească peste tot și, curând, McDermott nu mai apăru decât alături de ea. Sian, mai puțin copleșită de bogăția lui Matthew, afișa un zâmbet înțelegător de câte ori McDermott o scotea din birou spunându-i : „A sosit maestrul Lawton !"

Matthew și Sian cinară de două ori în Orange. Restaurantele erau mici și întunecate, mâncarea scumpă și de calitate îndoielnică, cu toate acestea Matthew se distră copios. Sian punea totul sub semnul întrebării. Era o provocare continuă, în așa măsură încât Matthew avea sentimentul că stă pe banca acuzării — haide, Lawton, cum de ești așa de bun ?

Aceste sentimente, atracția și entuziasmul, îl induseră în eroare. Până la sfârșitul săptămânii Matthew era convins că o iubește pe Sian Donnelly.

A treia oară luară cina la Hotelul Raleigh. La salată, Sian își începu atacul.

— Ce părere ai despre viața în aer liber ? întrebă ea.

— Nici prea-prea, nici foarte-foarte. N-am nici un fel de experiență în privința asta.

— Și n-ai vrea să ai ? Să ieși puțin în natură ?

Matthew o privi inexpresiv.

— Am o cabană, la vreo sută de kilometri de-aici, spre nord-est, continuă Sian. E foarte izolată, pe malul unui lac mare. Ce-ai zice să petreci câteva zile acolo ?

— Cu tine ?

— Bineînțeles, prostuțule. N-ar avea nici un rost să mergi acolo singur.

Matthew zâmbi și ridică paharul.

— De acord, zise el.

Zborul spre lac rămase multă vreme în amintirea lui Matthew. Skimmerul lui Sian nu avea stabilizator ; în consecință, vehiculul plonja, plana și se clătina ca o frunză prinsă într-un vârtej de toamnă. Matthew se ținea strâns de brațele scaunului și mormăia răspunsuri monosilabice la comentariile degajate ale lui Sian.

După normele contemporane, refugiul lui Sian era primitiv. Nu exista nici măcar un teleaudion în cele trei camere ale cabanei. Nici un cub holoidal, nici un cuptor cu microunde — doar un aragaz demodat și un musicon Nansuto foarte puternic.

— Frumos, n-am ce zice, spuse Matthew, trântindu-și bagajul de podea.

Sian se apropie de canapeaua enormă și luă pernele de pe ea.

— Canapeaua asta se desface, zise ea. Ai să dormi bine aici.

Matthew văzu un pat de două persoane în camera alăturată.

— Patul ăla e-al tău ?

— Numai al meu, răspunse Sian, cu o față lipsită de expresie.

Matthew își țuguie buzele și nu spuse nimic.

Când terminară de despachetat, soarele era la apus. Sian aruncă o privire pe fereastra bucătăriei și spuse :

— Aaa ! Hai să mergem la debarcader. Pe apă apusurile de soare sunt extraordinare.

Îl conduse pe o potecă îngustă, până la marginea lacului. Un mic debarcader stătea parcă înfipt în apă. Lângă el se afla un hangar dărăpănat.

Sian se îndreptă, sprintenă, spre capătul debarcaderului. Matthew o urmă, fără să se grăbească. Soarele, cu dimensiunile exagerate de straturile de aer și praf, părea de două ori

mai mare și rumen ca un măr. Razele lui sângerii brăzdau apa, lacul strălucind de un foc stelar îndepărtat.

Sian își îndesă mâinile în buzunare și privi lung spre soare. Matthew se opri lângă ea.

— Frumos, nu-i așa ? întrebă ea.

— Hmm, da, zise Matthew, gândindu-se la ea, nu la priveliște.

— Cum e când atingi soarele ?

— Cald. Foarte, foarte cald.

— Vorbesc serios.

Matthew își trecu brațul pe după spatele lui Sian și își lăsă mâna să se odihnească pe șoldul ei.

— Și eu vorbesc serios, e cel mai captivant lucru pe care-l poate face cineva.

— *Cel mai* captivant ?

— Nimic nu se poate compara cu el.

— Tare-aș vrea să-l ating și eu, cândva.

— Helioplonjorii nu iau pasageri.

— Se spune că te schimbă. Se spune că helioplonjorii primesc milioane pentru asta dar, cei mai mulți dintre ei, ar face-o și pe gratis.

— E adevărat. Banii își pierd semnificația când toată energia aceea pune stăpânire pe tine.

— Iar când contul din bancă ți-a sărit de 500 de megaloți nici nu mai merită să numeri, nu ?

Matthew o privi bănuitor. În lumina amurgului, profilul ei aducea cu o gingașă statuie din aramă.

— Hai să ne întoarcem la cabană și să facem dragoste, zise el.

Sian izbucni în râs, hohotul ei rostogolindu-se pe fața liniștită a lacului.

— Oho, dar suntem direcți, nu glumă ! exclamă ea. Ăsta-i textul tău obișnuit sau, în cazul meu, l-ai mai periat nițel ?

Matthew se simțea stingher. De mult nu mai făcuse o asemenea gafă.

— Am gândit și eu cu voce tare, zise el, morocănos.

— Ei, n-are a face, spuse Sian, luându-l de braț. Mi-e o foame de nu te văd. În seara asta am să gătesc eu ceva. Ai auzit vreodată de celebrele spaghetti irlandeze Donnelly ?

— Nu. Ce-anume le face irlandeze ?

— Bucătarul. Numai bucătarul.

Matthew dormi rău pe canapea și se trezi țeapăn. Sian se mișca dezinvolt prin bucătăria minusculă, ciocnind mereu oalele și cratițele. Îl salută veselă pe Matthew, în timp ce acesta se îndrepta greoi spre baie. Pilotul descoperi cu groază o toaletă antică, o chiuvetă și o cadă cu robinete. Accesoriile erau piese de muzeu.

— Cât de veche e casa asta ? întrebă Matthew, așezându-se la masa din bucătărie.

— Habar n-am. Cred că a fost construită cu cincizeci de ani înainte de Primul Concordat.

— S-a păstrat foarte bine.

— Vechii locuitori înălțau case trainice.

După micul dejun, se duseră la hangar. Înăuntru se afla un slup * din fibre de sticlă, lung de patru metri, cu catargul neridicat. Numele slupului, pictat la pupa, era *Amigo*.

— Știi să manevrezi un velier ?

— Nu.

— Vrei să încerci ?

Pe Matthew îl luă cu frig de la stomac, în ciuda omletei calde a lui Sian.

— Parcă n-aș vrea, răspunse el.

— Zău, de ce ?

— Pare a fi periculos.

Sian izbucni în hohote de râs.

— Ce naiba e așa de amuzant ?

— Tu, răspunse Sian, cu respirația tăiată. Un om care trece prin cel mai teribil infern din spațiul cosmic să se teamă de un velier !

— Dar tu poți să-l manevrezi ? întrebă Matthew, zbârlindu-se.

Sian dădu din cap, incapabilă să rostească vreun cuvânt din cauza râsului.

O.K., Sinbad, să-i dăm drumul ! spuse el.

Scoaseră velierul din hangar și, trăgând o parâmă de la prova, o legară de o scoabă din tavan.

— Acum trebuie să înălțăm catargul, zise Sian.

Catargul era o prăjină impresionantă, șase metri de aluminiu și oțel. Matthew se propti bine pe picioare și împinse încet prăjina în sus, în timp ce Sian trăgea de parâma înfășurată pe un vinci la prova. Pe măsură ce tensiunea creștea, Matthew controla din ce în ce mai puțin prăjina imensă. Într-un

*) Velier cu catarg (N.T.).

târziu, întinzându-și brațele la maximum, izbuti să atingă prăjina numai cu vârful degetelor. Se aplecă prea mult spre stânga. Slupul se înclină.

— Ușurel ! zise Sian.

Matthew încercă să îndrepte catargul, trecându-și greutatea pe piciorul drept. *Amigo* se balansă spre tribord. Sian vârî mâna în gaura de drenaj și încercă să se echilibreze. Matthew se agăță de singurul lucru aflat la îndemână : catargul. Prăjina pivotă mai întâi la dreapta, apoi la stânga, până când Matthew căzu pe spate în apă.

Sian chicoti. Își duse mâna la gură pentru a-și masca amuzamentul. Matthew țâșni din apa adâncă de trei metri, scuipând și făcându-și brațele morișcă.

— Ajutor ! strigă el.

Sian sări cu picioarele înainte și ajunse lângă el numai din două mișcări.

— Nu intra în panică, Matt. Sunt aici.

Salvarea însă nu se dovedi chiar atât de simplă. Matthew o înfășură pe Sian cu un braț întărit de spaimă și o trase în jos după el. Sian se chinui să se elibereze din strânsoare dar Matthew se prinse, desperat, de cămașa ei cu cealaltă mână.

Se ridicară la suprafață pentru a lua o gură de aer.

— Dă-mi drumul, ce dracu' ! zise Sain, gâfâind.

Se scufundară din nou. Sian nu se putea măsura cu Matthew dar nici nu avea intenția să se înece la nici trei metri de debarcader. Îl lovi tare cu pumnul în burtă. Matthew scoase un icnet și-i dădu drumul. Sian îl prinse cu brațul pe după gât și-l trase prin ușa deschisă a hangarului. Apoi îl lăsă să cadă pe treptele din lemn, pline de mâl, de sub debarcader.

— De ce n-ai spus că nu știi să înoți ? întrebă ea, printre gâfâituri.

— M-am... săturat... să tot... râzi... de mine.

Matthew luă în brațe un pilon și începu să tușească, dând afară toată apa din plămâni. Sian îl ajută să se așeze pe debarcader.

— Cel care trăiește pe Luna sau în spațiul cosmic nu prea are acces la piscine, zise el, de-abia trăgându-și răsuflarea.

Obosită, Sian dădu din cap aprobator. Apoi o bufnitură din apropiere o făcu să se întoarcă. Velierul se legăna în vânt, izbindu-se de capătul debarcaderului. Udă până la piele, Sian se grăbi să priponească velierul la pupa.

Întorcându-se, îl văzu pe Matthew întins pe o parte, fără vlagă, cu fața întoarsă.

— Matt ? Matt, ce-i cu tine ?

Matthew nu răspunse. Sian se repezi la el și îngenunchie lângă trupul nemișcat.

— Ha ! strigă el, răsucindu-se iute pe spate și apucând-o de mâini.

O trase spre el și o sărută. Gura lui Matthew avea gust de apă de lac și de cafea neagră. O simți pe Sian cum se împotrivește. Îi dădu drumul. Sian căzu pe spate.

— Ticălosule ! Știi ce mult m-ai speriat ?

— Când ? Când m-am prefăcut c-am leșinat sau când te-am sărutat ?

— Și-atunci, și-acum.

Îi îndepărtă câțiva zulufi uzi de pe față și o sărută din nou. De data aceasta Sian nu mai opuse nici o rezistență, dimpotrivă, se străduí să-i răspundă cât mai bine. Hainele lor umede se scoteau al naibii de greu dar, până la urmă, scăpară de ele. Sian și Matthew făcură dragoste pe scândurile roase de apă de două ori și încă o dată. Vechiul hangar răsună de strigătele lor.

Sian își bălăcea picioarele în lacul rece, mâlos. Matthey, întins pe spate, privea cum mărgelele de apă îi picurau din păr și se rostogoleau din ce în ce mai repede pe spinarea ei suplă.

— Întrebare, zise el.

— Hmm ?

— De ce am așteptat atât de mult ?

— Cum adică ?

— A fost bine, nu-i așa ?

— Da, foarte.

— Am fi putut-o face mai de mult.

— Eu n-am vrut decât acum două ore, spuse Sian, cu simplitate.

— Credeam că ne-am plăcut din prima zi în care am venit la Photech.

— Așa e. Ești foarte atrăgător, Matt, dar mă conduc și eu după niște norme. Eu nu mă irosesc cu bărbați aroganți, egoiști. La început, aveam sentimentul că, după tine, n-aveai decât să pocnești din degetele tale bronzate și hainele mele mi-ar fi căzut automat la picioare.

Îl atinsese la punctul sensibil. Matthew făcuse atâta caz de reputația helioplonjorilor încât acum nu mai simțea decât

dispreț pentru partenerele lui de pat. Chiar și acum, după două ore extraordinare, simțea nevoia ciudată de a fi lăudat. Întrebă, destul de neîncrezător, dacă și lui Sian îi plăcuse la fel de mult.

— Nu, spuse ea, calm. N-a fost neapărat o distracție. 'A fost mai mult... sugestiv, dacă nu cumva cuvântul e nepotrivit. Ceea ce se spune despre helioplonjori e adevărat, nu-i așa ?

Matthew răspunse printr-un „Da“ răgușit.

— Atunci, ai motiv să fii arogant. Dar ar fi mai bine să nu uiți că darul ăsta este întâmplător. Îmi pare rău, dar nu te-ai născut cu el, prietene.

O altă picătură se ondulă de-a lungul spinării ei. Matthew o opri cu vârful limbii. Sian se înfioră.

— Nu știu dacă am să te iubesc sau am să te urăsc, spuse ea. Oricum, va fi o experiență.

Se întoarse cu fața spre el dar, înainte ca Matthew s-o îmbrățișeze, Sian îi puse o mână pe piept.

— Tu cum crezi că va fi ?

Chipul lui Matthew se întunecă pentru o clipă. Cu o zi înainte ar fi fost sigur de răspuns.

— Nu știu, zise el, sincer.

Sian își retrase mâna.

CAPITOLUL 19

Skimmerul Ontario Dynamics ateriză cu precizie pe acoperișul casei lui Matthew. Helioplonjorul se văzu nevoit să recunoască măiestria unui pilot care putea să aterizeze atât de exact pe un vânt atât de puternic. Rafalele măturau acoperișul cu atâta intensitate încât Dance trebui să se agațe de brațul lui pentru a-și păstra echilibrul.

Ușa skimmerului se deschise. Scaunul pilotului era gol.

Matthew își aruncă bagajul pe locul din spate și o ajută pe Dance să se urce în vehicul. Apoi se strecură în scaunul pilotului și spuse :

— Frumoasă aterizare, Leonardo.

— Vă mulțumesc, domnule Lawton, răspunse audionul. Condițiile de zbor au fost extrem de dificile.

— Prezența unui audion într-un vehicul atât de mic e un fapt obișnuit ? întrebă Dance.

— Toate vehiculele au un anumit grad de stabilizare computerizată, zise Matthew, în timp ce activa repulsoarele. Leonardo a fost instalat special, la comanda mea. E un avantaj foarte mare. Ar putea duce skimmerul ăsta până la Shiva, nu-i așa, Leonardo ?

— Foarte ușor, domnule Lawton.

— De ce-i spui Leonardo ?

— Am fost botezat după pictorul italian Leonardo da Vinci, care a trăit între anii 596 și 529 P.C., răspunse Leonardo.

— P.C. ? întrebă Dance.

— Pre-Concordat, spuse Matthew, în același timp cu Leonardo.

Matthew apucă mansa în formă de Z cu mâna dreaptă și își puse mâna stângă pe reglorul de viteză.

— Am pornit, zise el.

Skimmerul se înălță zece metri și se răsuci spre dreapta. Apoi Matthew îl lăsă să plutească până la casa lui Dance. Acolo îl stabiliză și-l făcu să aterizeze ușor pe acoperiș. Dance coborî ca să-și aducă puținele lucruri la care ținea. Se întoarse cu prețioasele elpiuri și cu pick-up-ul.

Skimmerul decolă cu mare viteză. Prin cubul retrovizor ce-i doi își văzură casele micșorându-se în depărtare. Pentru Matthew, acesta era un moment încărcat de emoție. În funcție de împrejurări, exista imposibilitatea întoarcerii la Buncombe Horse Range Ridge. Se gândi la Sian și la plecarea ei tăcută din viața lui. Nu rămăsese nimic de spus. Sian, ca și casa, se dovedea nerecuperabilă.

— Direcție perturbată, îl avertiză Leonardo.

Matthew reveni brusc la realitate. Corectă poziția skimmerului și mângâie reglorul, mărind viteza. La 8.200 m nu prea aveai de ce să te temi de o coliziune. Puse vehiculul pe direcția Albermarle și-l lăsă pe Leonardo să preia comanda. Skimmerul își continuă zborul lin.

Matthew nu se relaxă. Îl obseda o idee care-i venise cu o noapte înainte.

În caz că supraviețuia, Dance (Dance! oare de ce uita mereu ce este această *ființă ?)* avea nevoie de o sursă de alimentare sigură și demnă de încredere. Abordarea unor bărbați necunoscuți era prea riscantă. Cumpărarea energiei biologice părea irealizabilă (ce preț putea avea ?).

Exista vreun înlocuitor sintetic pentru energia vitală umană ? Dance încercase să taie un cablu cu laser... lumina coerentă...

Mai exista și Darul.

— Dance ? zise el.

— Da, Matthew ?

— Știu cum să scapi de Taylor și să ieși și-n avantaj.

— Cum, Matthew ?

— Plonjând în soare.

Îi spuse că piloții independenți nu se aflau decât sub autoritatea Concordatului ; câți bani se puteau câștiga în meseria lui, cum breasla helioplonjorilor își proteja membrii de orice intrus. Apoi Matthew își dezvălui *coup de main.*

— Entitatea asta care te împiedică să te alimentezi de la mine și pe care eu o numesc Dar. Lucrând alături de mine, în soare, vei căpăta și tu acest Dar. Dacă teoria mea este corectă, fiecare plonjon va fi un adevărat banchet pentru tine.

Soarele dă viață întregului sistem solar și tu te vei putea hrăni cu el direct de la sursă.

— Și dacă eu nu pot asimila energia asta ? M-aș afla într-o colonie de oameni ca și tine, a căror energie vitală mi-ar fi inutilă. Aș muri de foame, Matthew. În mijlocul unei stații pline de ființe, în însuși epicentrul vieții, eu aș muri de foame.

— Ce altă soluție ai ? Să cutreieri Luna, așteptând să-ți cadă pradă câțiva muncitori naivi ? Sau Marte, printre fermierii de-acolo ? Mi-nchipui ce gust bun au !

— Tu n-ai cunoscut nevoia, Matthew, senzația de gol. N-am avut idee ce înseamnă foamea până la sosirea navelor hHoma. De la acele îngrozitoare perioade de somn din spațiul cosmic, am trăit mereu cu teama de foame. Este cel mai rău lucru, Matthew, și voi face orice ca să-l evit.

— Eu îți ofer o șansă de a nu-ți mai fi foame niciodată.

— Oferta ta este lăudabilă dar își are originea în înțelegerea greșită a conceptului de tovărășie. Nu pot rămâne cu tine dacă aceasta înseamnă moartea mea.

Matthew își împinse scaunul înapoi și se întoarse spre Dance. Își desfăcu, dintr-o smucitură, cămașa la gât.

— Vom afla chiar acum dacă suporți Darul, zise el, cu asprime.

— Doar știi că nu suport.

— Prostii. Oamenii mănâncă lucruri care sunt dezagreabile și periculoase. Să vedem ce-ți suportă stomacul.

Matthew îi prinse mâna stângă și i-o trase spre pieptul lui.

— Nu, te rog !

Dance era mult prea fragilă pentru a putea scăpa din strânsoarea lui. Matthew îi lipi degetele de inima lui. Dance se împotrivi fără folos. Rezistența ei îl excită pe Matthew. O trase de pe scaun și o apucă de încheietura celeilalte mâini.

Mâna ei dreaptă îi atinse ușor sternul. Când degetele făcură contactul cu pielea de deasupra plexului solar, dinspre centrul nervos începu să se propage, în cercuri concentrice, o senzație de mâncărime. Senzația i se cățără încet în trup. Inima îi bătu aritmic câteva secunde, apoi se adaptă unui ciclu nou — cel al lui Dance.

Reacția la alimentarea lui Dance i se strecură în gât. Și-o imagină ca pe un șarpe, alcătuit din plasmă albă, fierbinte, căutând să-i pătrundă în creier. Își găsi drumul și capul i se deschise ca un trandafir care înflorește.

Dance se trăgea înapoi, scoțând șuierături gâtuite. Oricât încerca să scape, Matthew se opunea cu îndârjire. Dance tremura atât de tare încât audionul își spori stabilitatea cu trei procente, echivalentul zborului printr-o furtună violentă.

Vederea lui Matthew se limpezi, suficient pentru a deslușl chipul lui Dance. Ca și atunci când fusese cu Brooks, ochii ei umani îi ieșiseră din orbite, sub presiunea propriilor ochi, de un alb cadaveric și vrâstați cu albastru care, sub privirea lui Matthew, se schimbau treptat în negru.

— M-am săturat, scânci Dance. Dă-mi drumul, Matthew, te rog.

Matthew se conformă. Întreruperea contactului îi dereglă din nou bătăile inimii. Înțepeni de durere, în timp ce corpul încerca să-și recapete controlul. Dance se prăbuși pe scaunul ei.

Zgomotul înfundat din urechile lui Matthew încetă. Pilotul își șterse sudoarea de pe față și spuse :

— Nu știam că-i așa de chinuitor.

Dance își împinse cu grijă ochii înapoi, în orbite.

— Dar și tu te pricepi să chinui. Deși chinul ăsta mă face să întrevăd și un avantaj. În condiții mai suportabile, cred că m-aș putea alimenta cu această energie solară. Dar în nici un caz de la tine. Reacțiile tale sunt prea dure. Și dureroase.

Matthew încercase și el durerea. O cunoștea și totuși, într-un fel, era o durere plăcută.

Își trase spătarul scaunului spre el și rămase cu privirea ațintită înainte. Aerometrul indica 620 km până la destinație.

Munții se preschimbau treptat în dealuri, dealurile se înclinau, făcând loc câmpiilor acoperite de păduri. Brusc, pădurile dispărură, fiind înlocuite de întinderi de pământ împestrițate de pini pitici și vrâstate de dune de nisip. Pârâiașe și râuri în toată legea se întreteseau pe câmpia de coastă, îndreptându-se, toate, spre mare. O ceață ușoară, caldă și umedă, plutea în aer, umbrind cerul și îngreunând vizibilitatea.

Matthew începu să cheme Stația Albermarle de la 75 km. Turnul de control al stației rămase surprins să primească un apel de la o persoană particulară, dar Matthew menționă o sumă destul de mare pentru a netezi orice asperitate în negocierile lor.

Stația Albermarle era o insulă artificială, cu un diametru de 2 km, ancorată în Strâmtoarea Albermarle, la 11 km sud de Wade Point. Stația servea drept bază de expediere a produselor alimentare din Atlantic District (cum ar fi krill-ul, alimentul principal pe planeta Marte) pe orbita terestră. Șalandele străbăteau marea de la sud la est, transportoarele își purtau încărcătura la mari înălțimi pentru a o transfera navelor aflate în așteptare. Utilizarea rampei de încărcare de pe insulă scutea zonele populate ale regiunii East Atlantic de zgomotul și aglomerația unui port spațial foarte solicitat. Stația era stabilă, solidă și ferită de mare printr-o centură de diguri înalte.

Matthew ateriză la rampa de est Nr. 3. Soarele strălucea cu putere, marea își întețea briza răcoroasă când Matthew și Dance coborâră din skimmer. Imediat fură abordați de o femeie pe al cărei ecuson stătea scris *Dir. Adj. al Stației.*

— Dumneata ești Lawton ? întrebă ea. Dupree, director executiv. Am primit mesajul dumitale. De ce-ai venit la noi ? Ăsta nu-i port de pasageri.

— E o poveste lungă, maestre Dupree. Ca să nu vă răpesc din timp, am să vă spun doar că anumite persoane nu vor ca eu și prietena mea să părăsim Pământul.

— Soțul, tatăl sau fratele ? întrebă Dupree, zâmbind larg.

Matthew ridică din umeri, evaziv, și Dupnee izbucni în râs.

— Unde-ați vrea să mergeți ?

— Numai să ne plasăm pe orbită. O dată ajunși acolo, vom găsi o navă care să ne ducă mai departe.

Dupree consultă un memocip aflat la încheietura mâinii.

— OK, vă puteți îmbarca pe transportorul *Neuse*, care decolează peste optsprezece minute. Ăsta-i tot bagajul vostru ?

Dance și Matthew dădură aprobator din cap.

— Luați-l cu voi. Asta nu-i tocmai navă de împărați.

Neuse era unul dintre cele mai mari transportoare văzute de Matthew, depășind ușor capacitatea de 80.000 de tone. Încărcătura lui era formată din 10.000 de lăzi de krill deshidratat. Aceasta nu era prima încărcătură de pește din cariera lui *Neuse ;* transportorul era murdar peste tot, interiorul duhnea a pește putrezit. Matthew și Dance își croiră drum spre compartimentul destinat pasagerilor, o cutie din plexi, 12 m pe 3. Se așezară pe niște scaune tari, din plastic, și priviră cum sunt îngrămădite ultimele lăzi de krill în cala navei.

„Atenţiune, mai sunt şase minute până la decolare," se auzi dintr-un difuzor. „Şase minute."

— Încotro mergem ? întrebă Dance.

— Spre Luna. În oraşul în care am trăit un timp, Tycho Basin.

„Patru minute," răsună difuzorul.

De jos se auzi un zăngănit. Se închideau uşile uriaşe ale transportorului. Toate erau etanşate, cu excepţia bocaportului de la babord, prin care intrase un grup de oameni. Gesticulau şi arătau spre cabina pasagerilor.

Un membru al echipajului îşi făcu apariţia la uşa cabinei.

— Lawton, te caută nişte oameni, pe tine şi pe femeia care-i cu tine.

— Faceţi-le vânt şi porniţi odată. M-am angajat să vă dau o groază de bani pentru călătoria asta, dar n-o să vedeţi nici un sfanţ dacă nu vă urniţi din loc.

Partida de urlete se termină printr-un schimb de pumni. Agenţii Partidului (doar trei dintre ei) fură burduşiţi bine şi aruncaţi din navă. Ultimul bocaport se închise şi el.

„40 de secunde până la decolare," anunţă difuzorul.

— Pune-ţi centura de siguranţă, spuse Matthew. N-o să ne fie prea bine.

Operatorii transportoarelor nu-şi risipesc banii pe sofisticării precum servostabilizatoare şi scaune antigravitaţionale pentru pasageri. *Neuse* se desprinse de Staţia Albermarle cu graţia unei avalanşe. Îşi mări viteza între două poticneli, lăsându-i pe cei doi nefericiţi pasageri aproape fără suflare. Forţele gravitaţionale se amplificară rapid, apoi se diminuară. *Neuse* se înscrise pe orbită în şapte minute şi douăsprezece secunde.

— Pfui, ce zgâlţâială ! exclamă Matthew.

Îşi scoase centura de siguranţă şi începu să plutească. Nici un fel de gravitaţie artificială. Tipic transportoarelor.

— De unde a ştiut Partidul că vom pleca de la Albermarle ? întrebă Dance.

— Habar n-am ; poate că ne-au urmărit. Sau poate că au trimis agenţi în fiecare port spaţial de pe coasta Atlanticului. Cine ştie ? Oricum, am plecat şi n-au cum să ne mai prindă.

Neuse înconjură Pământul de patru ori înainte de a face joncţiunea cu cargobotul marţian *Johnny Unitas*. Nava marţiană semăna cu o cutie imensă, alcătuită aproape numai din

compartimente de marfă, motoare și o cameră de control. *Neuse* ar fi putut parca foarte ușor într-unul din compartimentele lui *Johnny Unitas*.

Mutarea încărcăturii nu era o problemă în condiții de gravitație nulă. Manipulanții ridicau lăzile de mii de kilograme și păşeau veseli prin tunelul de transfer spre *Unitas*.

Dance păși grațioasă pe vârfuri, sprijinindu-se cu degetele de tavan și împingându-se în jos. Matthew o urmă îndeaproape. În fața camerei de presurizare fură opriți de un membru al echipajului marțian.

— Voi cine sunteți ?

— Eu sunt Jekyll iar ea e Hyde. Trebuie să ajungem repede pe Luna, dacă din întâmplare mergeți acolo și aveți loc și pentru noi, zise Matthew.

— Pentru pasageri n-avem nici un fel de amenajări. Nici un fel de confort, nimic.

— Lăsați-ne să stăm undeva, în picioare, ne mulțumim cu orice, spuse Dance.

Marțianul dădu din umeri.

— Mie mi-e indiferent. Am să vorbesc cu administratorul ; lui trebuie să-i plătiți.

Neuse se desprinse de cargobot și plonjă din nou în atmosferă. *Unitas* își activă gravitația artificială și se pregăti să părăsească orbita terestră.

Marțianul nu glumise deloc când spusese „nici un fel de confort.“ Matthew și Dance se strecurară cu greu printre cutiile uriașe de biomasă, mediul lichid de creștere a bacteriilor folosit la fermele de pe Luna. *Unitas* se îndreptă încet spre satelitul Pământului, utilizând numai un motor. Ajunseră acolo peste două zile.

Matthew plăti administratorului apoi, alături de Dance, coborî pe Luna într-un gig, împreună cu pilotul navei. Gigul asoliză la Fra Mauro. De îndată ce se deschise tambuchiul exterior, fură asaltați de o mulțime de lunarieni, cu toții cerând de lucru în gura mare pentru următoarea cursă a cargobotului. Pilotul lui *Johnny Unitas* reduse la tăcere mulțimea agitată cu o singură privire încruntată, disprețuitoare. Lunarienii se traseră deoparte ca arși când pilotul și pasagerii lui coborâră din gig, refăcându-și imediat rândurile la apariția membrilor echipajului.

— Condițiile sunt chiar atât de vitrege aici ? Așa se-ntâmplă de fiecare dată când sosește o navă ? întrebă Dance.

— Lucrurile nu stau chiar atât de prost. La 50 km de

aici fabricile de cipuri pentru audioane se dau de ceasul morții după muncitori. Ăștia-s niște lăcuste înveterate.

Dance privi nedumerită. Matthew se grăbi să-i explice.

— Cutreieră Luna de colo-colo, căutând de lucru. După ce sunt angajați, la primul salariu se lasă de treabă și trăiesc din banii ăștia până când îi termină, apoi încearcă din nou să-și găsească un angajament.

Fra Mauro era un loc destul de primitiv, cu tuneluri tăiate în stâncă și benzi de circulație din plexi pline de praf. Pilotul lui *Únitas* se despărți de Dance și Matthew la birourile companiei Stay-Aloft, Inc. Cei doi păsiră pe banda din mijloc, care avea să-i ducă la capătul liniei.

În timpul mersului, Dance îi cercetă cu atenție pe coloniștii trufași, aristocratici, pe „seleniți," cum preferau ei să li se spună. Câteva sute de ani petrecuți pe Luna le afectase fizionomia într-un mod foarte distinct. Seleniții aveau aproape toți doi metri înălțime. Pielea lor era de un cafeniu-roșcat foarte intens, destul de asemănătoare cu cea a unui helioplonjor, și aveau capul și mâinile mai mari decât ale unui pământean. Seleniții îi priveau pe astronauții de felul lui Matthew cu condescendență, dar își rezervau adevăratul dispreț pentru clasele inferioare ale lumii lor, colbuiții.

Tunelul se sfârși. Matthew și Dance ieșiră din așezarea sublunară și nimeriră într-un soare orbitor. Litere holoidale străluceau deasupra, anunțând *Tranquility, 2.490 km; Tycho Basin, 1.826 km; Aristarchus via Tycho, 5.478 km.*

— Ia-o la stânga, spuse Matthew.

Banda îi duse până la o platformă întinsă. Următorul autobuz sosea de-abia peste treizeci de minute. Deja se formase o coadă destul de lungă. Majoritatea ființelor care o alcătuiau erau pământeni ce se întorceau la Tycho. Printre ei și câțiva extratereștri: vreo șase freyani, doi anubani, un perunian imens, verde, acoperit de solzi și cu mâinile țepoase, și un ameboid, singur în cuva lui. Cu toții așteptau răbdători, umplând peronul cu murmurele lor.

La zece minute după venirea lui Matthew și a lui Dance, aerul fu sfâșiat de un țipăt ascuțit. Matthew se întoarse iute, tocmai la timp pentru a vedea o ceată de lunarieni care ieșeau din tunelul Fra Mauro cu mare zarvă.

— Colbuiții! strigă cineva.

Cei aflați în așteptarea autobuzului se strânseră între ei, în timp ce douăzeci de tineri fioroși invadau peronul. Împărțind ghionturi în stânga și-n dreapta, lovindu-i în piept cu

vergele din metal pe cei care păreau înclinați să opună rezistență, tinerii colbuiți își izolară rapid victimele, pe extratereștri.

— N-aveți ce căuta aici, zise un colbuit cu fața pictată. Mirosiți urât, vorbiți și mai urât și luați slujbele unor oameni adevărați!

— Eu nu sunt decât turist, obiectă un freyan, blajin.

Colbuitul cu fața pictată își roti larg vergeaua din metal și o repezi în capul freyanului. Ființa cu pielea albăstruie se prăbuși fără nici un zgomot. Cei din jur protestară, plini de furie. Colbuitul ridică vergeaua, amenințând o femeie din emisfera de est.

— Nici după pământeni nu ne prea dăm în vânt, spuse el. Așa că trage fermoarul, altfel o încasezi și tu!

Patru colbuiți se amuzau chinuindu-l pe ameboid. Învârteau cuva în care se afla creatura coloidală și se făceau că-i sparg pereții din plexi.

— De ce-i urăsc pe extratereștri oamenii ăștia? întrebă Dance.

— Fiindcă sunt niște ticăloși, răspunse Matthew. Ferește-te.

Se apropie de grupul care îl hărțuia pe ameboid.

— Încetați, zise el.

Colbuiții îi râseră în față. Știau ce era Matthew și-i purtau un respect plin de ranchiună, dar nu aveau de gând să dea înapoi în fața atâtor victime aproape sigure.

Față Pictată îl împunse în spate cu vergeaua.

— Nu te băga, zburătorule. Ce treabă ai tu cu vegetalele astea?

Matthew se întoarse încet.

— Nu se știe niciodată. Câțiva dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt fructe în toată regula.

Față pictată se strâmbă a râs și Matthew o schimonosi și mai mult cu un pumn bine plasat.

Colbuiții urlară de plăcere și-l înconjurară pe Matthew. Helioplonjorul se feri de doi, îl lovi pe al treilea în vintre și se lipi cu spatele de zid. O vergea groasă ricoșă din beton la câțiva milimetri de urechea lui. Matthew scoase pistolul cu plasmă. Colbuiții se opriră ca paralizați.

— E *înarmat*, spuse unul, respectuos.

— Pe Luna, adăugă un altul.

— Ne-ar putea ucide, zise al treilea.

Față Pictată se ridică și începu să-și frece bărbia.

— Cum te cheamă, zburătorule ? întrebă el.

— Matthew Lawton.

— Helioplonjorul ?

— Mda, atunci când nu-i prăjesc pe zurbagii.

Colbuiții se traseră înapoi, hipnotizați de pistolul cu plasmă și copleșiți că se află în fața unui helioplonjor celebru. În doar câteva clipe, tot grupul se afla la intrarea în tunel.

— Hei, zburătorule ; e-adevărat ce se spune despre tine ? întrebă Față Pictată.

— Fiecare cuvințel.

— Roiul, făcu Față Pictată, înclinând respectuos din cap.

Ceilalți colbuiți strigară și ei „Roiul" și dispărură în tăcere. În câteva secunde nu mai rămase nici urmă de ei.

Dance se apropie agale de locul în care se afla Matthew.

— Dar știu că i-ai impresionat, zise ea.

— Pe tine nu te impresionez ? întrebă el.

— Ba bine că nu. Din ce în ce mai mult.

Matthew simți o lovitură în spate.

— Ce mai e și asta ? spuse Matthew, întorcându-se brusc.

Era ameboidul.

— Mulțumesc pentru ajutorul acordat, maestre. Numele meu e Clive Carl Candro. Sunt sluga dumneavoastră.

Dance avea o căutătură ciudată.

— Ăsta e viu ? întrebă ea.

— Sigur că sunt. Și, dacă-mi permiteți, dumneavoastră ce sunteți ? Semănați cu o femelă humanoidă dar datele fizionomice sunt, pe de-a-ntregul extraterestre, zise Clive Carl Candro.

— Ce-anume este, n-are importanță, spuse Matthew. Ți-ai oferit serviciile. Ce poți face ?

— Cred că vă pot oferi niște informații, răspunse ameboidul. Partidul Binefăcător are o mulțime de agenți pe Luna care vă caută peste tot, maestre Lawton.

Matthew se arătă surprins.

— De unde știi toate astea ?

— Lucrez la Centrul de Comunicații din Tranquility. Eu însumi am asigurat legătura telefonică. Dumneavoastră și însoțitoarea dumneavoastră sunteți pe lista neagră.

— Cât de neagră ? întrebă Dance.

Ameboidul pivotă nervos pe șasiul lui motorizat.

— Dacă sunteți doamna Mackensen, atunci pe dumneavoastră vă vor. O persoană foarte sus pusă de pe Pământ dorește să vă aducă înapoi. Agenții sunt gata să-l ucidă pe maestrul Lawton dacă se va opune capturării dumneavoastră.

— Ce ne facem, Matthew ? întrebă Dance.

Matthew își privi pistolul, care încă îi mai atârna în mână.

— Hai, zise el, fioros. Avem treabă în Tycho Basin.

CAPITOLUL 20

Ziua în care Matthew a transbordat naveta *Aztec* pe Ice-cube a fost plină de emoții. Helioplonjorii auziseră lucruri extraordinare despre noua navă produsă de Photech și acum erau strânși ciorchine în fața hublourilor din salon pentru a vedea cum își ancorează Matthew celebra achiziție. Dimensiunile *Aztec*-ului îngreunau mult ancorarea ; nava trebuia legată de pilonul destinat cargoboturilor. Matthew își aminti că tot aici ancorase și *Collins*, cu mult timp în urmă.

Ca să nu mai răspundă de nenumărate ori la aceleași o sută de întrebări, Matthew solicitase Photech-ul să pregătească un cip despre *Aztec*. Proiectat pe cubul holoidal de doi metri din salon, cipul oferi toate informațiile pe care și le putea dori cineva despre noua navă. Matthew se duse la atelierul principal pentru a vorbi cu Arne Dawlish, în timp ce toți ceilalți urmăreau cipul cu mare interes.

— Hei, Arn, strigă el în imensitatea încăperii. Vreau să-mi verifici nava. Ai timp ?

— Contează dacă n-am ?

— Nu.

— Atunci, să mergem.

Mecanicul șef se apropie de *Aztec* cu ochii holbați de uimire.

— Frumoasă, frumoasă, spuse el, trecându-și mâna peste învelișul lucios. Conductivitatea ?

— Pe cât o poate apropia de zero tehnologia umană. Am tras cu pistolul în bordul de atac de la 150 cm și plasma a ricoșat. Nici urmă de zgârietură.

— Hm, pun pariu că Serviciul e la curent cu toate performanțele materialului, zise Arne, vârându-se sub vârful aripii.

— E trecut la dromonii din noua clasă W.

Cu vocea înăbușită de volumul navei, Arne înjură plin de încântare.

— Ce fel de celule sunt astea ? întrebă el. Așa ceva n-am mai văzut !

— Celule trimodale, din seleniu. Sunt concepute pentru a absorbi o bandă mai largă de spectre, înlesnind o încărcătură de 100%.

— De parcă ai avea nevoie de ajutor pentru asta.

— Toți au nevoie de ajutor acolo, Arne.

Matthew și mecanicul se întâlniră lângă tuburile de expirație ale motoarelor.

— Exact motoarele cu reacție cu energie sporită pe care ți le-ai dorit dintotdeauna, spuse Matthew.

Arne privi atent prin orificiile de ventilare din exterior.

— Totul pe bază de cipuri, remarcă el. Unde sunt amplasate pompele și turbinele ?

— Imi pare rău că te dezamăgesc, dar nava nu are nici pompe, nici turbine.

— Și-atunci cum naiba circulă combustibilul și agentul răcitor ?

Matthew scoase un cip din buzunar și-l introduse într-un monitor minuscul pe care-l purta la încheietura mâinii. În aerul de deasupra brațului apăru o schemă a motorului.

— Vezi, schimbătoarele de căldură sunt încastrate în învelișul navei. Când se încălzesc, extrag fluidele din rezervoare printr-o acțiune capilară de convecție.

— Ce se întâmplă când schimbătoarele se răcesc ?

— O baterie încastrată în efuzor intră automat în funcțiune, răspunse Matthew și recuperă cipul.

Arne se arătă convins.

— E o minunăție, Matt. Cu mândrețea asta de navă, până și eu aș putea deveni helioplonjor.

— Chiar așa ?

Fața brăzdată de cute a mecanicului se destinse. Arne era, de departe, cel mai în vârstă de pe Icecube. Îi cunoscuse personal pe Dunphy, Momar și pe alți helioplonjori celebri. Autoritatea lui paternă era acceptată și admirată.

— Cât de departe vrei să ajungi ? întrebă el.

— Nu mai departe decât e necesar.

Arne își încrucișă brațele.

— Oi fi eu un bătrân neputincios, dar prost nu sunt. Spune-mi, Matt, ce vrei să demonstrezi ? Cât de indestructibil ești ?

Și omul, și mașina au niște limite, care nu pot fi depășite. Și mai e ceva. Se tot vorbește despre tine. Și se vorbește de rău.

— Lasă-i să trăncănească. Nu mă deranjează.

— Mă-ntreb cât adevăr e în toate astea. Unii spun că vrei să treci prin stratul de convecție. Alții că vrei să găsești Zonele Reci. Vreo câțiva cred că te-ai țicnit de tot de când s-a pierdut Gem și că încă o mai cauți.

Matthew îl înșfăcă de guler. În ochi i se aprinse o lumină sălbatică, primejdioasă.

— Chiar vrei ca să mă doară, Matt ? întrebă Arne, calm.

Matthew își lăsă mâinile să cadă și își ceru iertare.

— Vrei să știi ce fac ? Vrei să știi adevărul ? Dacă ți-l spun, ai să crezi că sunt nebun.

— Nu pot să spun nimic până nu-l aud.

— Caut izvorul Darului.

Arne își privi încălțările.

— Nu-i acolo, zise el.

— Și tu crezi în existența lui ?

— Da, la naiba, cred în ceea ce văd și-n ceea ce simt, întocmai ca și tine !

— Atunci ce vrei să spui prin „nu-i acolo" ?

— Nu ai ce găsi. Anumite lungimi de undă din spectrul solar conțin acest Dar. Asta-i tot.

— Și dacă-ți spun că am pierdut *Bedouin*-ul din cauza influenței unui câmp de energie necunoscut ? Era viu, Arne. Făcea manevre în fotosferă pentru a mă evita, dar până la urmă l-am prins și am trecut direct prin el !

— Și asta nu-ți spune nimic ? Era cât pe-aci să arzi de viu.

— Îmi spune că eram pe urmele unei prade bogate și că trebuie să mă folosesc de cea mai bună navă posibilă dacă vreau să m-aleg cu ceva.

— Și ce-ai să faci dac-ai să prinzi Darul ? Ai să-l vinzi transastralilor ? Câți bani mai vrei să aduni ?

— N-o fac pentru bani. O fac pentru... a ști. Trebuie să știu. Vreau să înțeleg ce-anume știau Gem și Rainbow înainte de a muri.

— „Și Arborele Vieții era păzit de un înger cu-o sabie de foc", zise Arne, cu privirea pierdută.

— Poftim ?

— Nimic. Mi-am adus aminte de un lucru citit cândva.

Matthew netezi cu grijă costumul lui Arne și-l strânse de umăr.

— Nu-ți face griji, bătrâne. Vânătoarea face parte din joc. S-ar putea să nu prind Darul niciodată, dar trebuie să încerc. Nu mi-e frică să încerc.

— Dac-aș fi în locul tău, Matthew, băiatule, mi-ar fi frică să reușesc.

Pentru Matthew, primul zbor cu *Aztec* reprezenta al douăzeci și nouălea plonjon. Părăsi Icecube-ul urmat de un alai de piloți și angajați ai stației, pe care curiozitatea îi îndemnase să-l însoțească o bucată de drum în navele de intervenție. *Aztec* trecu pe lângă *Rabbit Punch*, nava lui Mitch Vine, care se întorcea la stație. Umbra uriașă a navei Photech acoperi *Rabbit*-ul. Vine acceleră pentru a scăpa de ea și apoi întrebă furios cine era afurisitul de pilot. Turnul de control de pe Icecube îl informă și Vine nu mai scoase o vorbă.

Matthew descoperi că *Aztec* putea fi manevrat ușor, în ciuda dimensiunilor. Photech încorporase amplificatoare de forță în mecanismul de ghidare, drept care era suficientă o simplă mișcare din încheietura mâinii pentru a face nava să vireze în direcția dorită. Rostogoli nava de câteva ori, o opri și inversă direcția. Foarte lin. Foarte, foarte lin.

Nava cea mai apropiată își încetini viteza la vederea umbrei lăsate de planeta Mercur. *Aztec* își continuă drumul. Matthew nu mai folosea de mult transportorul de foc care, bănuia el, avea un efect amortizor mai mare chiar decât coroana solară.

Arne Dawlish și Len Rackham menținură *Icecube 15* în limitele penumbrei. Rackham urmări cum *Aztec* se pierde în depărtare. Aproape că plesnea de mândrie.

— Uite cum zboară viitorul meseriei noastre, exclamă el.

— Dacă ăsta-i viitorul, replică Arne, aș prefera să-mi dai înapoi trecutul.

Len nu înțelese remarca lui Dawlish. Înțelese și mai puțin când Arne își părăsi postul avantajos de mecanic șef și se transferă pe Venus-Vostok.

Matthew era plecat de aproape cincizeci de ore. Personalul de pe Icecube încerca să-și atenueze starea de nervozitate făcând glume pe seama întârzierii lui Lawton, spunând că pilotul își prelungea cam mult vacanța solară în noua lui navă. Glumele încetară după patruzeci și opt de ore. Apoi un helio-

plonjor (Dezzy Harper : 300 de miliarde de megawați), care tocmai se întorcea, zări nava lui Matthew.

Aztec se apropia încet, îndreptându-se spre pilonul șase. Exteriorul nu prezenta nici un semn vizibil de deteriorare. În timp ce se apropia, suprafața albă, lucioasă a navei reflecta luminile de navigație de pe Icecube cu maximă fidelitate.

Len Rackham îl chemă pe Matthew de câteva ori prin radio. Primi răspuns de abia după ce *Aztec* se află la 1.500 m de pilonul de andocare.

— N-am pățit nimic, spuse Matthew, lapidar. Anunță-l pe Arne și cheamă o echipă de mecanici în costume anti-R.

— Arne ne-a părăsit, Matt. A plecat spre Venus acum treizeci de ore, spune Len.

— Aha, șuieră Matthew. Atunci pregătește echipa de mecanici.

Aztec se strecură în noul sistem de ancoraj fără efort. Clemele magnetice obișnuite nu aveau aderență la învelișul din siliciu și rășină, drept care nava fu apucată de gheare speciale, „moi."

Imediat, căruciorul de andocare duse nava în atelier. Matthew deschise cupola și derulă scara până la podea. În față îi apărură șase mecanici, mișcându-se stângaci în costumele lor grele, antiradiații. Unul trăgea după el un furtun de decontaminare, altul un detector-R. Se strânseră în jurul lui Matthew și-i verificară costumul, în căutarea particulelor ucigătoare.

— Normal, zise Kressberg, cel cu detectorul. Numai radiație de fond.

Matthew schiță un zâmbet strâmb, neobișnuit. Scuturâ mâna bine protejată a lui Kressberg.

Când se anunță că nu exista nici un pericol, Len Rackham intră val-vârtej.

— Dumnezeule mare, Matthew ! Unde-ai fost ? întrebă el.

— Înăuntru.

— În soare ? Cum de-ai putut sta atâta timp ?

— Am reușit.

— Unde ai reușit ?

— La stratul de convecție.

Mecanicii rămaseră cu gura căscată.

— Imposibil ! exclamă Kressberg.

— Am reușit. Mai mult, am descoperit și pungi acolo, în suprafața de separație dintre fotosferă și stratul de convecție. Pungi reci, prinse ca într-o capcană, precum băsicile de aer sub înveliș de gheață.

Cineva izbucni în râs și spuse :

— Povești de adormit copiii.

— Nu mă credeți ? întrebă Matthew, cu același zâmbet strâmb. Am stat douăzeci și patru de ore într-o astfel de pungă. Am vrut să văd cât de stabile sunt. Și sunt destul de stabile ! A mea era perfect ovoidală, lungă de 1.600 km, lată de 450 km și groasă de 200 km.

— Din ce era făcută punga asta rece ? Cum putea rezista la o căldură și o presiune atât de mari ? întrebă Len.

— Nu pot spune că știu după ce legi ale fizicii se guvernează — sau, mai degrabă, legi ale parafizicii — dar știu că sunt acolo. Era rece, Len, doar câteva mii de grade Kelvin. Punga era un câmp de energie. Foarte concentrat, mai concentrat decât mă așteptam. Mai concentrat decât razele cosmice. Se afla în stare de echilibru. Într-un fel sau altul, reușise să rămână stabil în mijlocul soarelui.

Matthew își puse mâinile pe umerii directorului stației.

— Am descoperit Darul, Len. Și l-am adus cu mine.

Doi dintre mecanici se traseră înapoi și părăsiră atelierul în fugă. Rackham se sili să zâmbească și spuse :

— Asta-i ceva extraordinar. Matt. Cum de-ai reușit ?

— Doar prin faptul că am fost acolo. Am încercat să atrag energia în colectoare, dar aceasta pur și simplu se scurgea înapoi, prin pereții celulelor. Există un singur conteiner capabil să rețină această energie. Corpul uman.

— Nu arăți deloc mai rău ca la plecare.

— Nu. De fapt, acum sunt probabil mult mai viu decât am fost vreodată. Știi, am greșit cu toții în privința Darului. Nu numai că mărește potența sexuală ; întărește fiecare funcție a corpului uman.

Matthew se întoarse cu fața spre *Aztec* și își încrucișă brațele.

— Rainbow a încercat să-mi explice lucrul ăsta. A căutat mulți ani să-i afle secretul. Nava ei veche, cu un blindaj rudimentar, a fost o pradă ușoară pentru radiațiile nemiloase și astfel Rainbow a făcut patru tipuri de cancer. Dar n-a murit ! Darul a ținut-o în viață. Tumorile au crescut, împiedicând-o să mai zboare. S-a ferit de moarte luând Darul de la alții — mai ales de la Gem — până când au lăsat-o puterile și a ajuns prea diformă. Treptat, și-a pierdut suprasarcina de energie. Soarele pătrunde prea puțin în Icecube. O dată cu Darul, a dispărut și capacitatea ei de a rezista. Până la urmă, cancerul a câștigat.

În timp ce Matthew dezvolta acest raţionament, Len Rackham îşi activă calm cipul radio intrastaţial. Şopti cinci cuvinte. Matthew nu-l auzi.

— Gem căuta şi ea, dar nu unde trebuia. Când i-am spus că mă apropii din ce în ce mai mult de stratul de convecţie, a încercat să mi-o ia înainte. Nava ei, *Topaz*, era veche. Forţa mareelor trebuie s-o fi făcut fărâme înainte ca Gem să găsească pungile reci.

Nu mai pomenise de Gem de la conflictul cu Vine. Imaginea chipului ei îi reveni în minte şi atunci începu să plângă. Erau primele lui lacrimi pentru Gem.

Apărură doi infirmieri. Len le făcu semn să rămână pe loc. Cei doi umplură două dermo-dispensoare cu Crux şi aşteptară semnalul directorului.

— Simt puterea în mine, dar nu ştiu ce să fac cu ea. E ca şi cum ai avea prea mulţi bani ; ţi se par un lucru extraordinar când îi aduni, apoi te întrebi ce să faci cu ei. Credeam că Darul mă va schimba, mă va face să gândesc altfel. Dar tot ceea ce simt e că... sunt viu. Foarte, foarte viu.

Rackham dădu scurt din cap. Infirmierii se apropiară în fugă de Matthew. Helioplonjorul auzi tălpile din plastic lovind podeaua şi se întoarse spre ei. Primul infirmier încercă să-i înfigă dermo-dispensorul în braţ. Matthew îi blocă atacul. Infirmierul alunecă şi înfipse dispensorul cu Crux în stomacul lui Matthew. Pilotul simţi împunsătura şi ridică mâna ca să-l lovească pe infirmier peste faţă. Se opri când îl văzu că se face mic de frică. Celălalt infirmier făcu doi paşi înapoi.

Matţhew îşi smulse dispensorul gol din stomac.

— De ce, Len ? întrebă el.

— Ai suferit un şoc nervos, Matt. Ştii ce-ai spus până acum ? Tot felul de istorii despre zone reci, energie vitală, prelungirea vieţii — numai absurdităţi. Ai nevoie de ajutor. Ai nevoie de odihnă, şi de asta o să ne îngrijim noi.

Infirmierul îi injectase 5 cm^3 de Crux. Matthew simţea furnicături în extremităţi dar amorţeala drogului nu puse stăpânire pe el, nici chiar după câteva minute. Infirmierul îşi recuperă dispensorul gol.

— I-am dat o doză întreagă şi încă mai stă în picioare, spuse el, copleşit de uimire.

Rackham se uită în ochii lui Matthew.

— Te droghezi cumva ? întrebă el. Cu Sting ?

— E Darul, spuse Matthew şi se clătină uşor, dar nu-şi pierdu echilibrul. Crezi c-am înnebunit, Lan ?

— N-ai înnebunit. Eşti doar la capătul puterilor. Câte trimestre sunt de când plonjezi, unsprezece ? Ai petrecut prea mult timp în soare.

Matthew luă dispensorul din mâna celuilalt infirmier. Dispensorul conţinea tot 5 cm^3 de Crux.

— Cred că trebuie să-l iau şi pe ăsta, zise el.

— Nu ! exclamă infirmierul. O să mori !

— Puţin probabil. Nu uita că acum am Darul.

Matthew îşi înfipse dispensorul în antebraţ. Drogul îi pătrunse imediat în muşchi.

Pilotul scăpă dispensorul din mână. Infirmierii îl prinseră pe după braţe şi-l întinseră uşor pe podea.

— Asta nu face decât să-ţi demonstreze..., mormăi Matthew.

— Ce ? întrebă Rackham, dar Matthew îşi pierduse cunoştinţa. Duceţi-l la clinică. Decontaminaţi-l de sus şi până jos.

— Detectoarele nu indică nici un fel de radioactivitate la maestrul Lawton, obiectă Kressberg.

— Faceţi cum v-am spus. N-aţi văzut ? A luat cinci mililitri de Crux şi nici măcar n-a căscat. Ceva îl ţinea în picioare. Orice ar fi, vreau să i-l scoateţi din el. Înţeles ?

Infirmierii încuviinţară din cap şi-l scoaseră pe Matthew din atelier. Kressberg şi mecanicii se apucară de treabă, demontând *Aztec*-ul.

Len Rackham rămase pe loc, privind lung carcasa albă, strălucitoare a navei. Prin ce trecuseră oare, ea şi pilotul ei ? Aflase adevărul de la Matthew, dar nu-l putea înţelege.

CAPITOLUL 21

Autobuzul de Tycho Basin rula rapid pe șoseaua tubulară acoperită de plexi. Singurul zgomot produs de deplasarea lui era huruitul roților și plesnetul plăcii de admisiune, sub motor, pe banda de energie ce trecea prin mijlocul șoselei. Locurile erau toate ocupate, ca de obicei, iar Matthew rămăsese în picioare pentru a-i da posibilitatea lui Dance să stea jos.

— Pot să stau și eu în picioare, zise ea.

— Lasă, rămâi acolo, răspunse el.

Matthew nu era galant în sensul arhaic al cuvântului. Dacă agenții Partidului se aflau prin preajmă, dorința lui era să fie cu ochii în patru și stăpân pe picioare pentru orice eventualitate.

Își atinse pistolul cu plasmă din buzunar. Vestea despre astronautul înarmat avea să se împrăștie cu repeziciune. Nu exista o interdicție mai severă pe Luna decât legea împotriva portului de armă. Cel care era surprins cu o armă asupra sa risca o condamnare pe viață la uzina de gaz de pe Bast.

Bisectară Mare Nubium cu o viteză constantă de 110 km/h. Câteva vehicule particulare trecură pe lângă ei, îndreptându-se spre sud, spre Tycho sau Pitatus. Mai mult ca sigur că erau pământeni, lunarienii erau prea săraci pentru a deține automobile. În consecință, umpleau autobuzele până la refuz. Numai seleniții foloseau skinimere.

Autobuzul făcu o oprire scurtă la periferia orașului Guericke. Jumătate din călători coborâră, fiind imediat înlocuiți de alții. Majoritatea celor urcați la Guericke erau muncitori în industria farmaceutică, aflați în drum spre noua fabrică din Selenica. Sferele și turnurile fabricii străluceau întunecat prin cupola craterului. Tot tatăl lui Matthew o construise și pe aceasta.

Autobuzul părăsi stația Guericke, prinzând viteză pe măsură ce volantul motorului își întețea turația. Presiunea călătorilor era așa de mare încât Matthew de-abia reușea să-și țină echilibrul, în timp ce autobuzul se legăna amenințător, luând pieptiș pantele. La una din curbe, o femeie îmbrăcată în alb se vârî între Matthew și Dance.

Un obiect greu și lucios își făcu loc între coastele lui Matthew.

— Nici o mișcare, domnule Lawton, zise femeia în alb.

— Partidul, spuse Dance.

Matthew nu avea nevoie de explicații.

— Ce vrei ? întrebă el și mâna i se îndreptă spre buzunar.

— Mi-ar fi foarte ușor să te ucid, spuse agentul Partidului. Injectorul ăsta conține zece miligrame de Sarin și, dacă-l strâng puțin, vei fi mort înainte de a putea să-ți scoți pistolul.

— Ușurel, zise Matthew, străduindu-se să-și păstreze calmul. N-are nici un rost să producem panică aici.

— A, sunt de acord, spuse femeia. N-o vreau decât pe însoțitoarea dumitale, pe doamna Mackensen.

— Spune-i doamnei Taylor că poate dispune cum vrea de proprietatea lui David, zise Dance. Eu renunț la ea. De fapt, n-am vrut-o niciodată.

— Taylor ? Ce amestec are Președintele de District în toate astea ? întrebă agentul. Eu lucrez pentru Filiala Cooperației Eu primesc ordinele din Atlanta.

Matthew înjură în gând. Filiala Cooperației era biroul de contrainformații al Partidului Binefăcător. Se știa foarte puțin despre el, doar că atențiile lui erau extrem de neplăcute.

— Dacă nu pentru Taylor, atunci pentru cine o vrei pe Sasha ? întrebă el.

— Ai să afli la timpul cuvenit, dacă mă hotărăsc să-ți spun.

Pitatus, stația terminus, se contura în fața lor.

— Coborâm aici. Voi sta tot timpul cu injectorul îndreptat asupra dumitale sau a doamnei Mackensen. Nu încerca să faci vreo prostie.

Graba de a coborî a călătorilor nu era chiar atât de mare încât Matthew și Dance să poată scăpa de agentul Partidului. Femeia rămase în spatele lui Matthew până când ajunseră pe peron.

— Aveți bagaje ? întrebă ea.

— Le-am trimis înainte, cu expresul, răspunse Matthew.

— Hai, prin tunel, spuse agentul. Mișcați-vă.

Pitatus are o mare enclavă extraterestră. Agentul Cooperației și captivii nimeriră într-un cârd de anubani care tocmai sosiseră de la Deslandres. Matthew îl călcă într-adins pe picioare pe unul dintre masculi.

— Scuză-mă, zise el, aplecându-se să ajute creatura să se ridice pe cele patru picioare.

— Nu face nimic, domnule, spuse anubanul.

Matthew se uită pe sub braț la agentul aflat în așteptare. Un licăr abia perceptibil trăda prezența injectorului ascuns în palma mâinii drepte.

— V-am rănit cumva ? îl întrebă el pe anuban.

— Nu, domnule. Vă mulțumesc pentru întrebare.

O clipă numai, agentul își mută privirea în altă parte. Îndeajuns pentru Matthew. Pilotul o îmbrânci pe Dance și înșfacă mâna femeii. Dance căzu pe trotuar, împrăștiindu-i pe anubani. Agentul încercă să-i aplice o lovitură în gât lui Matthew, dar pilotul se întoarse cu spatele și prinse cu amândouă mâinile injectorul mortal. Femeia îl lovi de câteva ori în spate cu mâna rămasă liberă. Matthew îi răsuci încheietura. Puterea dispăru din degetele femeii și injectorul căzu pe jos.

Dance întinse mâna după el.

— Aruncă-l ! strigă Matthew.

Dance dădu să-l arunce sub autobuzul de Gauricus, dar un bărbat îmbrăcat într-un costum foarte elegant apăru ca din senin și o prinse de gât și de mijloc.

Femeia agent își repezi un picior în vintrele lui Matthew, făcându-l să se îndoaie. Îl mai lovi o dată în coaste, lăsându-l fără aer. Matthew își lipi genunchii de frunte, într-un ghem defensiv. Femeia se pregăti să-l lovească din nou, de data aceasta în cap, când de ei se apropie în goană un grup de polițiști din Pitatus. Agentul Cooperației o luă la fugă, pe urmele bărbatului care o trăgea după el pe Dance, incapabilă să se opună.

Un polițist lunarian îl ajută pe Matthew să se ridice de jos.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă el. Sunteți teafăr ?

— Sunt, sunt, spuse Matthew, tușind, și pumnul i se umplu de sânge.

— Aveți nevoie de un medic. Cred că v-ați rupt o coastă.

— Supraviețuiesc eu, nici o grijă. Ați văzut cumva doi pământeni, un bărbat și o femeie, părăsind stația ?

— Nu. Ei sunt cei care v-au aranjat ? Vreţi să-i punem sub urmărire ?

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Matthew era să apară în faţa unui magistrat lunarian şi să explice situaţia Sashei Mackensen.

— Nu, nu, spuse el. A fost vina mea. Îmbulzeala era aşa de mare că am căzut jos. Cineva m-a călcat fără să vrea. Acum nu vreau decât să-mi găsesc prietenii.

Lunarianul privi sceptic dar ştia foarte bine că viaţa avea să-i fie mai puţin complicată dacă accepta spusele lui Matthew.

Matthew mai avea o singură întrebare.

— Unde-i cel mai apropiat port spaţial ?

Poliţistul arătă un semn holoidal care strălucea deasupra : GAURICUS. Matthew îi mulţumi şi se îndepărtă.

Coasta îi pulsa fără milă şi fiecare respiraţie era ca un cuţit înfipt în piept. Cumpără câteva calmante ieftine de la un automat. Înghiţindu-le unul după altul, se aşeză la coadă, în aşteptarea autobuzului de Gauricus. Dacă agenţii Cooperaţiei aveau de gând s-o ducă pe Dance înapoi pe Pământ, într-acolo se îndreptau şi ei. Şi acolo avea să le taie calea.

Autobuzul se umplu înainte ca Matthew să apuce să urce. Ca să nu mai aştepte autobuzul următor, strecură operatorului un decalot şi se aşeză pe scara de la picioarele lui.

Autobuzul se deplasa cu viteză mare pe şoseaua Pitatus. De fiecare dată când treceau pe lângă un vehicul particular, Matthew se ridica în picioare şi-i privea atent pe pasageri. La douăzeci de minute după ce părăsiseră staţia, autobuzul ajunse lângă o Tarantellă de un verde închis, o maşină foarte puternică, înzestrată cu opt roţi. Matthew văzu un fulger alb pe parbriz. Şoferul întoarse capul şi ochii li se întâlniră. Era femeia, agentul Cooperaţiei.

Tarantella ţâşni înainte, trecând în faţa autobuzului. Operatorul apăsă pe frâne şi înjură obrăznicia pământenilor.

— Următoarea şosea încotro duce ? întrebă Matthew.

— Spre Gauricus.

— Şi unde se află portul spaţial ?

— La est de oraş, pe platou.

Cincisprezece minute mai târziu, operatorul opri autobuzul şi-l lăsă să coboare pe Matthew. Pilotul avea temperatură şi era nervos, consecinţă a prea multor calmante. Dar coasta nu-l mai durea, cel puţin pe moment.

Principala ramură industrială dezvoltată în Gauricus era extracția și rafinarea magneziului iar aerul de sub cupola craterului era un amestec de substanțe chimice și de ozon. Trenuri nesfârșite, pline cu lingouri din metal alb, se îndreptau huruind spre portul spațial. În ciuda plăcuțelor avertizoare (INTERZIS ACCESUL PERSOANELOR PARTICULARE !), Matthew sări într-un vagon cu magneziu pentru a ajunge pe platou.

Panta era abruptă. Urcând-o la est de crater, Matthew văzu întregul oraș. Șaizeci de mii de ființe trăiau sub acoperișul orașului Gauricus. Blocurile turn erau înalte de 1.200 m, aproape atingând cupola. Jumătatea de sus a acestor megastructuri era nelocuibilă ; în apropierea cupolei aerul era prea rarefiat.

Trenul ajunse pe platou. Portul spațial se întindea peste tot, ca un adevărat evantai. Cargoboturi imense, ca niște ciuperci, ticsite cu magneziu, ședeau ghemuite pe solul lunar, gata să-și poarte încărcătura spre Pământ, Marte sau planete din afara sistemului solar.

În partea de sud a portului se aflau transportoarele. Matthew sări din tren. Transportoarele nu aveau nici un fel de însemne. Puteau aparține oricui, puteau merge oriunde. Se uită după Tarantellă. Nu puteau fi două mașini la fel în acel loc.

Se strecură cu precauție printre cisternele de combustibil și manipulanții care se mișcau agale. O mână îi rămase în buzunar, într-un contact reconfortant cu pistolul. După ce trecu de câteva transportoare, Matthew zări Tarantella verde parcată la zece metri de o navă cenușie, de închiriat, în formă de cub. Nu văzu nici urmă de agenți sau de Dance.

Matthew se furișă în spatele vehiculului. Scoase pistolul. Întinse mâna încet spre butonul de decuplare a portierei. Portiera se derulă fără zgomot sub mașină. Matthew își îndreptă pistolul spre interior.

— Matthew, spuse Dance.

Era liberă, nelegată, pe banchetа din spate. Intins pe genunchii ei, stătea corpul nemișcat al agentului care o răpise.

— Și eu care credeam că ai nevoie de ajutor, zise Matthew. Ce s-a întâmplat ?

Dance își lăsă ochii în jos.

— Mi-a fost foame.

— E mort ?

— Da. Îmi pare rău că i-am luat toată energia, zise ea, lăsând corpul să cadă pe banchetă. Îl chema Ron.

— Şi ce dacă ? Împreună cu nărăvaşa lui amică vroia să te ducă înapoi pe Pământ ca să te disece sau vivisece sau Dumnezeu mai ştie ce. A găsit ce-a căutat, spuse Matthew, amintindu-şi că nu scăpaseră încă. Unde-i femeia ?

— Aranjează plecarea. Lipseşte cam de mult timp.

— Atunci, s-o ştergem. Trebuie să ajungem la Tycho.

Dance coborî din vehicul. De-abia făcură câţiva paşi că şi auziră vocea agentului Cooperaţiei.

— Lawton ! Mackensen ! Rămâneţi pe loc ! strigă ea.

Matthew nu gândi ; reacţionă. Pistolul îi ţâşni din buzunar şi frica sau pastilele apăsară pe trăgaci. Flacăra porni în direcţia din care se auzise vocea femeii. Plasma ricoşă de solul lunar, împroşcând foc în stânga şi-n dreapta. Dance expiră scurt şi căzu în genunchi.

— Nu mai trage ! Suntem înconjuraţi de cisterne cu combustibil ! strigă agentul.

Matthew văzu unde e femeia. Stătea ghemuită, împreună cu trei lunarieni (probabil echipajul navei), în spatele unei piramide de lingouri.

— Dacă rămâneţi acolo, nu trag, strigă Matthew.

Dance îl apucă strâns de picior şi-i aminti ce rău îi face orice descărcare de plasmă.

— Unde-i Ron ? întrebă femeia.

— S-a răcit de tot. Atenţie, plecăm de-aici şi, dacă nu ne lăsaţi, va fi rău de voi.

— Nu se poate, Lawton. Ştii pe cine ai lângă tine ? Amica ta este extraterestră, Lawton. O specie absolut necunoscută.

— Urcă în maşină, îi şopti Matthew lui Dance.

Dance se strecură pe locul de lângă şofer. Matthew dădu ocol maşinii şi se opri lângă portieră. Agentul şi angajaţii săi ieşiră din ascunzătoare.

— Ai auzit ce-am spus ? strigă femeia, dându-şi părul castaniu deschis din ochi, şi îşi flexă degetele de parcă s-ar fi pregătit de luptă. Cooperaţia vrea s-o examineze pe Sasha Mackensen şi-am să ţi-o iau cu sau fără voia ta !

Mâna lui Matthew alunecă spre portieră.

— Atunci singurul lucru care-mi rămâne de făcut este să te ucid, spuse el.

Atinse butonul şi portiera se rulă. Trase un foc în direcţia agentului şi sări în Tarantellă.

Cum oare pornea mașinăria asta ? Mecanismul de direcție arăta ca o furcă, nu ca un volan. Îl apucă strâns. Tabloul de bord se lumină brusc.

— Bravo, făcu Dance. Să-i dăm drumul, Matthew. Se apropie.

Intr-adevăr, se apropiau. Înarmați cu tot felul de unelte boante, lunarienii se apropiau de vehicul din trei direcții. Femeia rămase în urmă, jucându-se cu injectorul plin de toxine.

— Matthew, mișcă mașinăria asta, spuse Dance, nervoasă.

— Încerc, nu vezi că-ncerc ?

Furca se mișca pe toate cele patru axe. O trase spre el, fără nici un efect. O împinse și Tarantella porni, legănându-se. Un lunarian mai lent fu luat în bot de vehicul. Căzu, moale ca o cârpă, în timp ce Matthew ajungea la marginea platoului.

Agentul Cooperației își adună aliații și alergă spre o camionetă încărcată cu lingouri. Matthew îi văzu îngrămădindu-se în mașină, în timp ce Tarantella cobora cu toată viteza.

— Zburăm ca vântul, zise el. Mașina asta minune poate întrece o camionetă chiar și cu viteza întâi.

— Sper din toată inima, Matthew. Femeia aia e necruțătoare. Te omoară dacă ne prinde.

— Știu, spuse Matthew, împingând și mai tare furca.

Tarantella atinse șoseaua. Imagini holoidale indicau drumul spre Tycho Basin. Viteza părea mai importantă decât încălcarea legii, drept care Matthew îndreptă mașina spre tunelul de ieșire din Tycho.

Atenție, apăru pe tabloul de bord. *Deplasarea pe șosea necesită un dispozitiv de ghidare mai înalt.*

— Ei ? i se adresă Matthew mașinii. Unde-i blestematul ăla de buton ?

— Îi văd ! exclamă Dance.

Camioneta se afla la jumătate de kilometru în urma lor.

— Dumnezeule, unde-i dispozitivul de ghidare ?

Dacă ajungeau la tunel fără să schimbe dispozitivul de ghidare, motorul avea să se oprească. Ceea ce însemna sfârșitul.

Tabloul de bord pâlpâi dintr-o duzină de diode multicolore. Matthew privi înnebunit șoseaua, tabloul de bord, camioneta. Două sute de metri până la tunel.

Dance își duse mâna stângă în fața tabloului de bord. O mișcă încet, circular, până când degetul arătător se opri deasupra unei diode verzi. Brusc, o apăsă și verdele se schimbă în albastru.

Mulţumesc, apăru pe indicator. *Dispozitivul de ghidare pe automat.*

— Slavă cerului, exclamă Matthew, strângându-i mâna lui Dance, recunoscător.

Intrară în tunel, pregătindu-se să înfrunte şirul de vehicule ce se îndreptau spre sud. Peste câteva momente apăru şi camioneta, slalomând printre grupurile de maşini mai lente. Distanţa dintre Tarantellă şi camionetă se micşora văzând cu ochii. Matthew împinse furca până la refuz, dar viteza nu depăşi 135 km/h.

— Cred că trebuie să existe pe undeva vreun amortizor, spuse Matthew. Sau poate că tunelul are un regulator de viteză.

Camioneta se apropia din ce în ce mai mult. Dacă nu puteau scăpa cu fuga, trebuiau să recurgă la altceva. Altceva mai radical.

— Ce zici, poţi să conduci drăcia asta ? întrebă Matthew.

— Niciodată n-am... E neaparat nevoie ?

— Este, dacă vrei să trăieşti.

— Dar cum schimbăm locurile ? N-avem cum opri.

— O s-o facem din mers. Pune mâna pe mijlocul furcii şi apasă continuu, zise Matthew, ridicând picioarele şi vârându-le sub el. Acum treci pe sub braţul meu şi aşează-te pe jos.

Dance făcu întocmai.

— Acum pune-ţi mâinile sub ale mele ; aşa. Va trebui să conduci tu. Nu trebuie decât să mergi paralel cu liniile roşii de pe peretele tunelului.

— Am... am să încerc, Matthew.

Matthew îşi luă mâinile de pe furcă şi Tarantella se clătină ca beată. Dance încercă să o redreseze şi simţi cum roţile de pe stânga zgârie bordura din beton.

— Uşurel ! şuieră el.

Dance dădu din cap fără să scoată o vorbă.

Matthew se lăsă pe spate până căzu pe bancheta pe care încă se mai afla Ron. Se trezi că dă nas în nas cu cadavrul. Ochii agentului erau daţi peste cap şi limba îi atârna din gură. Matthew acoperi cu haina faţa mortului.

Camioneta era la doar cincisprezece metri de ei. Şoferul şi femeia stăteau ghemuiţi în cabina minusculă, în timp ce ceilalţi doi lunarieni erau în spate, ţinându-se de marginile camionetei.

Geamul din spate al Tarantellei era, de fapt, o foaie solidă din plexi, înclinată de la acoperiş până la compartimen-

tul motorului. Nu se putea rula. Matthew bătu cu pumnul în toate cele patru colțuri dar montura nu cedă.

— Ține-te bine ! o îndemnă el pe Dance.

Lipi gura pistolului de plexi, își acoperi fața și trase. Capul lui Dance se smuci înapoi. Mașina își încetini viteza. Dance își reveni și împinse furca din nou.

Gaura din geam avea un diametru de treizeci de centimetri. Urmăritorii văzură flacăra și evitară direcția presupusă a plasmei. Matthew flutură pistolul prin gaura din geam pentru a-i avertiza. Îi văzu pe șofer gesticulând și pe femeie clătinând din cap. Nu se dădea bătută.

— Matthew, spuse Dance.

Matthew strânse tija tare pentru a trimite încărcătura cu cel mai mic diametru posibil.

— Matthew ! strigă Dance. Tunelul se curbează. Ce trebuie să fac ?

— Rămâi pe banda interioară, dar nu încetini !

Pe măsură ce șoseaua cobora pe platoul Gauricus, începea un șir de curbe în formă de S care mai îndulcea panta. Înfricoșată, Dance nu-și putea dezlipi privirea de pe drumul în serpentină. Se afundă și mai tare în scaun și strânse furca din toate puterile.

Tarantella luă prima curbă cu 135 km/h. În ciuda eforturilor lui Dance, mașina derapă pe banda din stânga. Matthew se lovi cu capul de cupola mașinii. Înjură furios, chiar dacă aproape că nu simțea durerea din cauza sedativelor. De-abia își reveni din prima izbitură că următoarea curbă îl proiectă în cealaltă parte a mașinii. Privi înțelegător spre ceafa lui Dance. Nu avea nici un rost să strige la ea ; făcea și ea ce putea.

Lunarianul era un șofer mai priceput și recupera terenul tăind virajele largi ale lui Dance. Încă două-trei viraje și camioneta avea să ajungă lângă ei.

Matthew trase cu desperare. Încărcătura distruse acoperișul cabinei, aruncându-l cât colo. Camioneta aproape că se răsturnă, dar șoferul izbuti să-i păstreze controlul. Apoi Matthew îi văzu pe agentul Cooperației și pe șofer luptându-se în cabină. Camioneta se izbi de bordură. Unul dintre lunarienii din spate căzu din mașină. Șoferul îl urmă imediat, ajutat de piciorul femeii. La o viteză atât de mare, lunarienii se făcură terci când atinseră pavajul.

Matthew înghiți în sec și privi de-a lungul țevii late a pistolului. Ochi cu grijă la baza camionetei. Intenția lui era

să scoată motorul din funcțiune. Dar încărcătura lovi șoseaua netedă, ricoșă și nimeri sub camionetă. Dispozitivul de ghidare făcu explozie.

Agentul trase cu toată forța volanul spre stânga. Roțile camionetei părăsiră șoseaua și mașina se dădu peste cap. De patru ori, de șase ori, de opt ori — scoțând scântei de câte ori se izbea de șosea. Fosta camionetă se izbi de peretele din beton al unei curbe și apoi se împrăștie pe șosea.

Tarantella își încetini mersul.

— Nu opri, spuse Matthew.

— N-ar trebui să le dăm ajutor ? întrebă Dance.

— Imposibil să fi supraviețuit vreunul. Dacă oprim, va trebui să răspundem în fața poliției locale. Hai, apăsă pe furcă..

Dance împinse furca înainte. Nu mai scoaseră un cuvânt până când ajunseră la Tycho Basin, două ore mai târziu.

CAPITOLUL 22

Îl spălară și-l întinseră la uscat. Pilotul își recăpătă cunoștința într-o stare jalnică, Darul îi fusese smuls din trup de o avalanșă de medicamente, filtre, spălături și solvenți. Matthew era curat. Matthew era golit de toate.

Nu-i mai aminti lui Rackham de Zonele Reci. De fapt, vorbi foarte puțin cu ceilalți. Pe măsură ce chipurile pe care le știa se pierdeau, fiind înlocuite de cele ale unor helioplonjori din ce în ce mai tineri, porecla i se schimbă. Încetase de a mai fi Bătrânul Sutălasută. Acum era Taciturnul.

Noii helioplonjori, izolați de el printr-un zid al tăcerii, apelau la alți veterani pentru sprijin și sfaturi. Mitch Vine adună în jurul lui o ceată de tineri care, sub influența lui, își schimbară părerea despre Matthew. Lawton era prea cunoscut, prea puternic pentru a fi înfruntat pe față — încă. Dory Factor și Saburo Fuchida, protejații lui Vine, așteptau momentul potrivit. Matthew se afla la marginea prăpastiei și, mai curând sau mai târziu, avea să se prăbușească.

Contul său din bancă atinse proporții monstruoase, Matthew găsind din ce în ce mai greu pe ce să-și cheltuiască banii. Casa lui de pe Pământ era fără cusur ; *Aztec* era fără cusur ; iar Sian nu vroia banii lui Matthew. Vroia să-și câștige singură plăcerile, nu să le datoreze altcuiva. Matthew nu putea fi decât de acord cu această atitudine.

Legătura lor începu să se erodeze. Sian trăia pentru ambiție, ceea ce i se potrivea perfect. Poziția ei la Photech creștea în importanță, împingând-o să-și dorească și mai mult. În timp ce Matthew tânjea după simplitate și liniște, Sian visa la promovări. Conversația se evaporă o dată cu adâncirea prăpastiei dintre sufletele lor.

Şi totuşi, rămaseră foarte ataşaţi. Intâlnirile pe munte erau întotdeauna maratoane emotive, pe care le încheiau făcând dragoste. Nevoia exista în amândoi, dar sufletele lor nu mai erau de mult împreună. Continuarea legăturii îl făcea pe Matthew şi mai nefericit. Sian se temea să-i pună capăt.

Aceasta era situaţia în cel de-al patrulea trimestru al anului 135 al Concordatului. Sosise vremea să plonjeze în soare şi Matthew îşi pregăti *Aztec*-ul pentru cea de-a treizeci şi treia expediţie.

Ciudat, gândi el în timp ce cobora cu liftul din mica lui cabină în salon. Să fiu în locul pe care-l cunosc cel mai bine şi să nu recunosc pe nimeni. Dezzy Harper se prăpădise, la fel şi Fishman, Shapiro, Yates... Arne Dawlish se retrăsese, Len Rackham plecase pe Marte pentru a se face fermier.

Traversă salonul fără să bage în seamă privirile celor ce-şi făceau veacul acolo. La douăzeci şi nouă de ani, Matthew era cu şapte ani mai mare decât cei mai mulţi dintre ei. Greutatea îi scăzuse la şaptezeci şi opt de kilograme. Pielea tare, roşcată, îi învelea corpul ca un costum etanş. Când se uită într-o oglindă, Matthew văzu o replică stranie a lui Jack Sangamon.

Aztec era strălucitor şi gata de plecare. Echipa de mecanici, profesionişti unul şi unul, îl ajută pe Matthew să urce în modul şi închise cupola.

— Numărul 33, zise el în timp ce activa audionul de la bord.

— Poftiţi ? replică maşinăria, nebotezată încă.

— Asta este plonjonul meu cu numărul 33.

— O realizare demnă de invidiat, domnule Lewton. V-aţi propus să atingeţi un anumit număr înainte de a vă retrage ?

— Cine-a pomenit de retragere ?

— Când cineva are atâta succes într-o carieră periculoasă ca a dumneavoastră, cred că ar fi înţelept să se retragă la un moment dat, ca să se bucure de roadele unor eforturi atât de intense.

Matthew se întrebă de unde îşi însuşise maşinăria un astfel de vocabular.

— Ascultă, cine te-a numit consilierul meu în probleme profesionale ?

— Eu nu fac decât să vă ofer sfaturile cele mai bune, domnule Lawton.

— Uite ce-i : mai bine stabileşte o traiectorie la marginea fotosferei şi lasă cariera profesională pe seama mea.

Aztec făcu o incursiune rapidă şi eficientă în fotosferă. Celulele dădeau pe dinafară când audionul raportă o anomalie la scutul nuclear din jurul navei.

— Ce fel de anomalie ? întrebă Matthew.

— Am intrat în contact cu o masă endotermică, aflată la 4.872 km de navă, pe direcţia C-121-77.

— Compoziţia ?

— N-o pot determina în uriaşul număr de date care îmi parvin. Aş zice că este un câmp de energie.

A, da. Matthew verifică densitometrul. Se afla la mii de kilometri depărtare de stratul de convecţie, dar ştia că pungile de energie care reprezentau Darul penetrau uneori zona de frecare şi se ridicau prin fotosferă.

— Ia-te după el, comandă Matthew.

— Nu e necesar, spuse audionul. Este imobil.

Matthew închise sistemul de colectare şi îndreptă *Aztec*-ul spre anomalie. Distanţa se reduse la mai puţin de o mie de kilometri.

— Disting o configuraţie bine definită, anunţă audionul. Masa este cilindrică, cu vârful spre exterior. Câmpul se întinde ca o cometă, până la stratul de convecţie, distanţa maximă pe care o pot detecta instrumentele mele.

— Cât de mare e ?

— Diametrul variază între 870 şi 1.120 km. Intenţionaţi să vă apropiaţi de acest câmp ?

— Nu. Ştiu ce este. Am întrebat din curiozitate.

Curiozitatea îl îndemnă pe Matthew să se apropie de vârful anomaliei. O simulare holoidală înfăţişă câmpul înălţându-se prin fotosferă ca un burlan de coş. Audionul îl caracterizează drept endotermic. Câmpul era cu mii de grade Kelvin mai rece decât gazele din jurul lui.

Aztec se azvârli înainte, apoi coborî. Matthew trase mansa tare spre el. Nava se cutremură sub impactul forţelor contrare şi continuă să plonjeze.

— Ce dracu' se-ntâmplă ? întrebă Matthew.

— Diferenţele de temperatură au creat un puternic curent de convecţie în jurul anomaliei. Această stare este foarte asemănătoare cu convecţia solară aflată...

— Gura. Ştiu ce vrei să spui. Putem să ieşim de-aici ?

— Verific imediat. Nu, domnule Lawton; motoarele nu sunt destul de puternice. Propun să nu opunem rezistență și să conservăm combustibilul.

Foarte simplu. Matthew își lăsă nava în voia ei. Își continuară coborârea, răsucindu-se încet. Pilotul își dădu foarte bine seama când pătrunseră în zona rece fiindcă instrumentele protejate termic se făcură imediat auzite. Căderea navei încetini și Matthew redeveni stăpân pe situație.

— Mișcarea înainte nulă. Mișcarea verticală 0,4/s, raportă audionul.

— Menține viteza.

Matthew cercetă interiorul întunecat al modulului, așteptându-se să vadă semne ale infiltrării de energie. Nu văzu nimic, simți numai, și încă din plin. Fiorul familiar îi răcori fața și picioarele. Fluxul și refluxul i se împreunară în abdomen. Darul revenise.

— Ți-am dus dorul, zise el cu voce tare.

— Ați spus ceva, domnule Lawton ?

— Nimic. Calculează o traiectorie de ieșire prin vârful coșului. Curenții probabil că se învârtesc în jurul câmpului, deci forța este neutră dacă ieșim de-a lungul axei centrale.

Zgomotul motoarelor se auzi răgușit din spatele modului.

— Propulsie verticală, anunță audionul.

Aztec se căță încet de-a lungul axei. Scântei albăstrui se strânseseră în jurul consolelor și al comenzilor. Dansau și alungau întunericul din jur. Matthew izbucni în râs. Scânteile încercară să-i atingă fața, încercând parcă să găsească sursa zgomotului pe care-l scotea. Matthew râse din nou și scânteile se risipiră în toate colțurile modulului.

— Domnule Lawton ! Domnule Lawton ! zise audionul.

— Ce-i ?

— În apropierea navei se află un obiect metalic voluminos.

Simțurile lui Matthew se ascuțiră din nou.

— Unde ? Ce este ?

— Se îndreaptă spre A-20-344. Cât despre ceea ce este, pare a fi o navă spațială.

— Înainte, încet. Dă-mi o imagine.

Cubul se trezi la viață. În exterior nu se vedeau decât focul albăstrui și scânteile de-a lungul învelișului navei. Pe acest fundal fluorescent audionul prezentă imaginea tridimensională a unei epave. A cui ? De cât timp se afla acolo ?

— Poți s-o faci mai clară ? Vreau să văd însemnele de pe corpul navei, spuse Matthew.

— O clipă, domnule Lawton ; voi mări imaginea.

Epava se apropie dintr-un salt. Învelișul navei era perforat de găuri mari. Se afla în Zona Rece de prea multă vreme pentru ca oboseala și corodarea să nu-i devoreze metalul.

— Să ne apropiem, zise Matthew. Fă-mi o panoramare.

Aztec viră pe lângă tribordul epavei. Pe ecran apărură patru conuri de eșapare. Matthew își mușcă buzele până la sânge. Nava era de tipul Harvester.

— Accentuează detaliul, ordonă el.

Audionul se conformă în măsura în care îi permitea interferența masivă. Matthew deslușì bavurele de sudură și orificiile de ventilare. Numărul de înregistrare de pe partea dorsală a navei devenise indescifrabil.

— De cât timp crezi că e aici ? întrebă Matthew.

— Nu am datele necesare unei estimări a gradului de deteriorare. Vă pot spune, totuși, că navele de tip Harvester au început să fie folosite din anul 133 al Concordatului.

— Deci de doi ani standard, șopti Matthew.

Aztec trecu pe lângă pupa navei pierdute. Pe neașteptate, epava își schimbă poziția. Babordul se înclină și nava se dădu încet peste cap.

— Ce se-ntâmplă ? întrebă Matthew.

— Jetul de curent produs de noi a dezechilibrat-o. Acum se rotește și coboară cu o viteză din ce în ce mai mare.

— N-o putem opri ? Aș vrea s-o recuperez.

— Nu avem cablu de remorcă și nici suficientă energie pentru a tracta o altă navă. E pierdută pentru totdeauna. Va coborî așa, în spirală, până când va pătrunde în stratul de convecție.

Matthew își împinse *Aztec*-ul după nava aflată în cădere. Navele din clasa Harvester aveau, de obicei, numele înscris pe o placă la pupa, prinsă de cupolă. Matthew trebuia să știe ce navă este aceasta.

— Ascultă. Vreau să fotografiezi epava, din spatele modulului, de fiecare dată când trece pe lângă noi.

Audionul făcu, în mare viteză, aproape o sută de fotografii holoidale. Apoi Matthew lăsă epava să-și vadă de drumul ei. Nava se afundă din ce în ce mai repede în aurora asurzitoare până când instrumentele n-o mai putură detecta.

În spațiul necuprins, Venus strălucea ca un giuvaer, departe, în întunericul palpabil. Matthew se simțea surprinzător de bine. Darul alerga prin el cu aceeași intensitate, nouăzeci și patru de fotografii ale epavei așteptau să fie studiate. În timp ce se întorcea la Icecube, comandă audionului să le proiecteze pe cub.

Cele mai multe nu înfățișau decât marginile sau burta navei. În cursul unei rotații, aparatul surprinsese însă și cupola. Partea din spate a capacului convex dispăruse, se dezintegrase. Numele nu era vizibil. Cercetă alte șaizeci de cadre, până când ajunse la fotografia cu numărul 61. De-a curmezișul ei se afla placa dreptunghiulară. Numai ultimele două litere erau lizibile : — AZ. Ca în *Topaz*.

După aceea începură coșmarurile.

CAPITOLUL 23

Abandonară Tarantella într-un spațiu de parcare mai jos de Leverrier Circle. Cei doi, obosiți și murdari, luară un conveier până la Lowell Plaza. Matthew coborî și numaidecât se îndoi de durere.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Dance.

— Afurisita asta de coastă, șuieră el, ducându-și mâna la locul de unde venea durerea. Am mare nevoie de un medic.

— Dac-am găsi un loc izolat, te-aș ajuta eu, zise Dance.

Matthew văzu în apropiere un magazin pe care stătea scris Blue Sky Airfilters, Inc. Nereușind să-și revină, pilotul îi făcu semn lui Dance :

— Acolo. Acolo.

Matthew se îndreptă spre magazin cu un mers împleticit. Dance se ținu aproape de el, pentru a-l ajuta în caz că-l lăsau puterile.

Ușa exterioară se deschise în fața lor. Matthew și Dance traversară un hol pustiu, uitându-se după o toaletă. Ajunși înăuntru, Matthew se prăbuși pe podeaua bălțată. Se răsuci pe spate și rămase cu privirea ațintită în tavanul ușor fluorescent.

— Te doare tare ?

— Al dracului de tare.

Dance își folosi degetul arătător ca să găsească nervul ce transmitea impulsul dureros la creier. Atât de sensibilă îi era empatia încât putea selecta prin multiplele straturi de mușchi și piele fibra nervoasă care purta semnalele dureroase.

— Aici e, zise ea, indicând locul de sub mamelonul drept.

Dance îi trase fermoarul cămășii și își strecură mâna rece sub pânză.

— Ce vrei să faci ? întrebă el.

— Să blochez nervul, ca să nu mai simţi nici o durere.

Degetele ei îi coborâră pe piept, ignorând broboanele de sudoare. Dance descoperi nervul şi-l supuse unui şoc. O clipă, Matthew nu-şi mai simţi partea dreaptă de la brâu în sus, apoi totul reveni la normal.

— E minunat, exclamă el. Cât timp va rămâne blocat ?

— Nu ştiu, Matthew. Poate că o zi.

— Vom avea nevoie de bani. Dacă pot găsi un terminal bancar, problema e ca şi rezolvată. Voi avea cu ce să cumpăr de mâncare şi să închiriez un pat pentru la noapte.

Părăsiră clădirea Blue Sky. Dincolo de piaţă găsiră un terminal bancar. Matthew retrase 200 de kiloloţi. Din terminal sări un cip cu suma respectivă.

— În regulă, zise Matthew. Mai întâi mâncarea, apoi odihna. De acord ?

— Şi mie mi-e foame, recunoscu Dance. Dar mă îndoiesc că îmi poţi cumpăra ceva de mâncare.

Matthew se închipui într-un birt lunarian comandând un pui rehidratat pentru el şi un bărbat tânăr pentru Dance. Fără sos, vă rog.

La naiba, trebuie să dorm, gândi el. De când aselenizaseră, se luptase, urmărise şi fusese urmărit, ucisese. Cu sau fără nervul blocat, era epuizat. În ciuda încercărilor prin care trecuseră în ultimele ceasuri, Dance arăta destul de bine. Era obişnuită să trăiască într-o continuă tensiune. Şi aceasta nu era prima dată când se implica în uciderea cuiva.

Luară conveierul până la un hotel pe care-l ştia Matthew şi se instalară acolo. Pilotul se lăsă să cadă încet în pat. O porţie de moo goo gai şi o sticlă de bere Marea Viselor apărură dintr-o nişă. Mâncă. Dance se aşeză pe podea, în faţa lui, şi nu-şi dezlipi ochii de pe el.

— Ce crezi, Filiala Cooperaţiei va continua să ne urmărească ? întrebă ea.

— Nu ştiu. Acum că le-am înlăturat agenţii de-aici, le va fi foarte greu să ne găsească.

Matthew scăpă un beţigaş din mână. Dance îl recuperă şi i-l înapoie.

— Oricum, continuă Matthew, vom fi amândoi în siguranţă când vom ajunge pe Icecube.

— Eu nu sunt foarte convinsă că aceasta e cea mai bună soluţie pentru mine. Eşti absolut sigur că eu pot trăi din Darul ăsta al tău ?

Matthew bău pe îndelete din sticla de bere.

— Nu, nu sunt. De asta trebuie să trecem pe la universitatea din Tranquility. Vreau să verific niște informații. După aceea, vom ști cu siguranță.

Se odihniră câteva ore. Matthew se trezi și o găsi pe Dance dormind pe podeaua acoperită cu plăci de ceramică a băii. Fără a se mai deranja să-și spele sau să-și schimbe hainele, porniră spre Tranquility University.

Dance nu înțelese de ce universitatea nu se afla în Mare Tranquilitatis. Matthew încercă s-o lămurească.

— Tycho este principala enclavă pământeană de pe Lună. Intrucât oamenii au fost primii care au pus piciorul pe Lună, în „Marea Liniștii," pământenii s-au hotărât să cinstească memoria primilor exploratori numindu-și școala după locul de aselenizare.

Un conveier lat îi duse încet până la universitate. Pe drum văzură un cub care transmitea ultimele știri. Crainicul informa, foarte surescitat, despre focurile de armă și accidentul de pe șoseaua spre Tycho. Poliția încă se mai afla în căutarea Tarantellei verzi.

Universitatea era pustie. Era vacanță, în amfiteatre domnea liniștea. Matthew și Dance intrară în Biblioteca Von Braun. Departe, într-un colț al încăperii, ascuns de priviri și urechi iscoditoare, Matthew consultă indexul. Ca să nu atragă atenția fixă computerul numai pe imagine.

Tastă : *Solicit sursa unor referințe.*

CONTINUAȚI apăru pe ecran.

Caută Od, tastă el.

ORTOGRAFIA CORECTĂ ? Matthew confirmă. VERIFIC... OD : OD ; DEFINIȚII. OFFICER OF THE DAY *. ORBITAL DIRECTION **. OVERDOSE ***. OVERDRAFT****. Cursorul sferic se opri.

Alte referințe ? întrebă Matthew.

ALTE REFERINȚE INEXISTENTE : OD, O-D.

— Ce cauți, Matthew ? întrebă Dance.

---

*) Ofițer de serviciu (N.T.)
**) Direcție orbitală (N.T.)
***) Supradoză (N.T.)
****) Supraîncărcare (N.T.)

— Niște informații pe care mi le-a dat o prietenă, cândva. Vreau să văd dacă pot găsi ceva despre Dar în bibliotecă.

Tastă : *Caută Vril.*

VERIFIC... TRIMITERE LA BULWER-LYTTON, EDWARD : FICȚIUNE, ROMANE, TERESTRU, ANUL 2, ERA PRE-CONCORDAT, RASA VIITORULUI.

— Ce-i asta ? întrebă Dance.

— Cred că-i un roman.

Matthew tastă : *Reține „Rasa viitorului."*

EDIȚIE CARTONATĂ RARĂ, EXTREM DE VALOROASĂ. DISPONIBILĂ NUMAI SUB FORMĂ HOLOIDALĂ.

Reține sub formă holoidală.

RETIN...

Ecranul deveni cenușiu. Apoi pe el apăru o carte groasă, legată în piele verde. Matthew comandă întoarcerea paginilor. Cartea se deschise brusc. După două forzațuri, apăru pagina de titlu : *Rasa viitorului ; Falkland, Zizzi și Pausanius Spartanul.* Londra, Routledge, 1878.

— Cât de veche este ? întrebă Dance, foarte calmă.

— 400 de ani terești, cu vreo 10—20 de ani în plus sau în minus.

Părea imposibil ca o lucrare din Epoca Nerăbdării să conțină vreo informație utilă despre Dar.

Matthew începu să citească. Cu glas tare, fiindcă Dance nu știa să citească în engleză, deși înțelegea solariana scrisă foarte bine. Era povestea unor oameni care coborâseră sub scoarța Pământului și descoperiseră o civilizație extraordinară, Vrilya.

— E adevărat ? întrebă Dance. Există ființe care locuiesc sub scoarța planetei tale ?

— Nu, e doar un roman.

— Neadevărat ? Care-i motivul consemnării unei întâmplări neadevărate ?

— Distracția. Oamenilor le place să citească despre lucruri care nu s-au întâmplat sau nu s-ar putea întâmpla niciodată.

În Capitolul VII dădu de un fir. Unul dintre oamenii de la suprafață încerca să explice în ce consta forța aceea ciudată, *vrilul :*

...nu există cuvânt, în nici o limbă de care am știință, care să fie un sinonim exact pentru vril. I-aș spune electricitate, dar cuprinde, variatele lui manifestări, alte forme ale

naturii... Locuitorii (vril-ya) consideră că, prin vril, au realizat unitatea tuturor factorilor naturali.

Mai încolo, autorul spune despre vril : „Poate fi la fel de distrugător ca trăsnetul ; dar, dacă e folosit în scopuri nobile, poate reîmprospăta sau revigora viața, poate tămădui, poate păstra tinerețea."

— Vezi ? Ce-ți spuneam eu, zise Matthew. Pare a fi soluția optimă pentru tine.

— Dar parcă spuneai că nu e adevărat.

— Intâmplările sunt inventate. Faptele pot fi — ar trebui să fie — reale.

Dance încă mai avea îndoieli, așa că Matthew apelă din nou la index.

Găsește Orgone, tastă el.

VERIFIC... EXISTĂ 144 DE REFERIRI DISTINCTE LA ORGANE ÎN ACEST INDEX. DORIȚI LISTA COMPLETĂ ?

— Cred că am mai dat de ceva, zise Matthew.

Selectează prima referire în ordine cronologică.

VERIFIC... TRIMITERE LA REICH, WILHELM : MEDICINA, PSIHIATRIE, ARTICOLE PAMÂNTEAN, ANUL 1, ERA PRE-CONCEPUT, „UEBER EINEN FALL VON DURCHBRUCH DER INZESTSCHRANK."

— Fir-ar să fie !

Selectează după titlu, Orgone. Specifică text în limba engleză/solariană.

VERIFIC... DESCOPERIREA ORGONE-ULUI : VOLUMUL 1, VOLUMUL 2.

Prezintă exemplarul holoidal.

Matthew trecu în fugă peste multe pagini din vechiul text medical. Numeroși termeni îi erau necunoscuți dar, ici și colo, existau propoziții care-i săreau imediat în ochi. Gem avusese dreptate ; oamenii trecutului cunoscuseră Darul îndeaproape.

— Ia uită-te la asta ! exclamă el.

Dance se aplecă și mai tare peste umărul său.

„Orgone-ul este prezent peste tot... atunci vând e vizibil apare ca un licăr albastru sau ca un abur albastru-cenușiu... *energia soarelui... energia soarelui condensată în formă solidă...* orgone-ul se formează oriunde materia e încălzită până la cel mai înalt grad de incandescență... dezintegrarea materiei este fundamentală pentru formarea orgoneului... ființele îl absorb din atmosferă sau din soare."

— Doamne, am găsit, spuse Matthew.

Citi despre experiențele acestui Dr. Reich în colectarea orgone-ului pentru cercetări. Doctorul descoperise că numai substanțele organice înmagazinau energia ; vasele din metal o reflectau numai. Țesutul viu era cel mai bun recipient dintre toate.

Orgone-ul ucidea celulele canceroase. Accentua potența sexuală. Făcea absolut tot ce se punea în seama fabulosului Dar, și chiar mai mult.

— Acum mă crezi ? întrebă Matthew. Pornim spre Ice-cube ?

În strălucirea verde, difuză, a cubului, Dance arăta foarte tânără.

— Da, Matthew, pornim, numai dacă închei un pact cu mine.

— Ce fel de pact ?

— Dacă acest vril-soare, acest orgone nu mă poate ține în viață, să nu mă duci într-un loc unde trăiesc oameni neatinși de Dar.

Mai rămânea ceva nespus.

— Și ? întrebă Matthew.

— Și să nu mă împiedici să mă hrănesc așa cum știu eu.

Matthew încuviință.

Coridoarele universității erau pustii. Dance și Matthew treceră pe lângă Amfiteatrul Aldrin, situat în mijlocul tunelului principal.

— Ai învățat aici ? întrebă Dance.

— Mda; dar am abandonat studiile.

— De ce ?

— Nu învățam ce vroiam eu să știu. Aici se studiau istoria, limbile străine, științele exacte ; eu unul vroiam să-mi exprim gândurile.

— De asta te-ai făcut helioplonjor ?

— Plonjoanele în soare au fost doar un mijloc de a câștiga mulți bani. De-abia mai târziu au devenit un scop în sine.

Se opriră în fața unui amfiteatru foarte elegant. Un cub lat de doi metri atârna de vârful tavanului boltit, canelat, trimițând un mesaj inutil către locurile goale.

— Sic transit gloria mundi," spuse Matthew din pragul încăperii.

— Ce înseamnă ?

— Școala s-a terminăt, revino-n trimestrul următor.

Dance coborî pe treptele înguste până la podiumul central. Urcă la catedră. Podiumul se lumină brusc iar cubul de deasupra se umplu cu imaginea ei.

— În lumea mea avem locuri de adunare unde venim ca să învățăm, zise ea cu o voce abia șoptită, dar care pătrunse în fiecare centimetru pătrat din amfiteatru. Cei care știu împart cu cei care nu știu.

— Mi se pare corect. Pământenii au o vorbă : „Cei care nu pot face nimic, îi învață pe alții cum să facă ; cei care nu-i pot învăța pe alții cum să facă, îi învață pe cei care știu cum să facă."

— Matthew, de ce ești atât de nemulțumit ?

— Cine spune că sunt ?

— De când te-am întâlnit, în mintea ta n-a existat decât această nevoie de a descoperi. Cine sunt eu, ce este Darul, care a fost soarta iubitei tale...

— Credeam că nu poți citi gândurile oamenilor.

— Nu pot. Tot ce știu despre tine am văzut cu ochii mei sau am auzit din gura ta, când vorbeai în somn. Femeia, Gem. Mereu îi pomenești numele. A murit ?

— Pentru totdeauna.

— Dar Sian ? Ai părăsit-o ?

— Legătura noastră e terminată, dacă asta vrei să știi. Ce-i cu tine azi ? Ești teribil de curioasă. Unde vrei să ajungi ?

— La tine și la mine, Matthew. Trebuie să stabilim o dată pentru totdeauna ce reprezentăm unul față de celălalt. Bănuiesc că tu te gândești la mine ca la un substitut pentru femeile pe care le-ai cunoscut, dar așa ceva e imposibil. Înfățișarea mea e înșelătoare.

— Mulțumesc că-mi aduci mereu aminte despre asta. Și ce dacă ? Înseamnă că nu putem fi prieteni ? Rasa ta recunoaște ideea de prietenie ?

— Desigur. Colaborarea este legătura dintre toți Cei-care-gândesc.

— Atunci fii prietena mea. Asta e tot ce vreau de la tine.

Dance coborî de pe podium. Chipul ei dispăru de pe cub iar vocea îi reveni la timbrul normal.

Aveau locuri rezervate pe dromonul venerian *Tashkent*. Porniră împreună spre portul spațial.

CAPITOLUL 24

Delegația îl încolți pe Matthew în cabina lui. Grupul era format din șase helioplonjori de frunte, plus un număr egal de oameni importanți ai stației. Dory Factor, unul dintre protejații lui Mitchell Vine, era conducătorul și purtătorul de cuvânt al delegației.

— Știi de ce ne aflăm aici, zise el.

— Mda, îmi pare rău că n-am fost aici ca să-l conduc pe Mitch, deși nu pot spune că noi doi ne-am înțeles prea bine, răspunse Matthew.

Vine plecase cu opt zile în urmă. Se întorcea pe Pământ pentru un tratament medical — transplanturi de măduva spinării. Avea leucemie mielinică.

— Nu-i asta problema, spuse Dory, deși toată lumea își amintea cât de furios fusese pe Matthew fiindcă nu asistase la plecarea lui Vine.

— Atunci ce dracu' vreți de la mine ? întrebă Matthew, țâfnos.

Grupul îl sculase din pat și era enervant să stea așa, în fața lor, îmbrăcat numai în pijamaua transparentă.

— Tu ești cel mai mare helioplonjor al generației noastre, zise Dory, și toți îți respectăm palmaresul. Dar când e vorba de siguranța și supraviețuirea meseriei noastre, până și Matthew Lawton trebuie să dea prioritate interesului general.

— Vorbește, te rog, pe șleau. M-apucă durerea de cap când te aud.

— Te-au lăsat nervii, spuse Edmondson, un mecanic.

— Asta credeți voi ? Nervii mei sunt la fel de tari ca și înainte. Vrea cineva să se convingă ?

- Nu-i vorba despre nervi, zise Dory. Din păcate, nervii tăi sunt prea buni. Helioplonjorii mai slabi de înger ar fi clacat de mult. Tu, în nici un caz. Lawton Sutălasută ? Im-

posibil. Tu ai să plonjezi până când nu va rămâne nimic din soare. Dar nu aici. Și nu cu noi.

— Cine-o să mă oprească ? Deţin cea mai mare parte din staţia asta. Averea mea e de cinci ori mai mare decât a celui mai bun dintre voi, spuse Matthew, sărind în picioare. Zi voi cine dracu' vă credeţi ca să mă judecaţi pe mine ? De când v-aţi făcut doctori ?

— Uite ce e, Lawton, replică Dory, trebuie să vezi lucrurile aşa cum sunt. Aiureala asta a ta despre nu ştiu ce „Dar" a început să fie luată în serios. Distribuitorii noştri au auzit şi ei despre asta şi-acum vor să coboare preţurile. Spun că, dacă tot ne-alegem cu atâtea avantaje de pe urma acestei forţe misterioase, de ce să mai plătească bani grei pentru o energie pe care noi o acumulăm fără să dăm nimic în schimb ?

— Şi ce-i cu balivernele astea despre Zonele Reci ? întrebă Fuchida, un alt amic de-al lui Vine. Piloţii noi aud tâmpeniile astea din gura unui vechi profesionist ca tine şi încep să le creadă. Ştiai că o fată pe nume Akeley s-a făcut scrum într-un spic solar tot căutând una din zonele tale blestemate ?

— E vina mea c-a fost o proastă ? E vina me c-a fost un pilot de mâna a treia ? În viaţa mea n-am spus cuiva să caute Zonele Reci.

Fuchida îl atinsese la punctul sensibil. Matthew şi-o amintea pe Lauren Akeley, care la nouăsprezece ani avea toată cutezanţa unui veteran, mai puţin iscusinţa lui. Murise la fel ca Jack, plonjând sub un spic solar agitat, în căutarea presupusei siguranţe oferite de Zona Rece. Aici vina lui era foarte mare.

— De-abia te-ai întors dintr-o cursă bună, zise Dory. De ce nu renunţi, de ce nu pleci acasă până la sfârşitul trimestrului ?

— Trebuie să-mi respect contractul, răspunse Matthew, trufaş.

Încă mai era singurul helioplonjor care încheia şi respecta întru totul contracte strict individuale.

— Şi-n plus, continuă el, eu nu primesc ordine de la o şleahtă de novici, cu pielea albă ca brânza.

— Păcat. Ne-ai fi scutit de multă bătaie de cap.

Intorcând scurt capul, Dory dădu semnalul de atac. El, Edmondson, Fuchida şi alţi doi piloţi se repeziră asupra lui Matthew. Îl trântiră la podea şi-l ţintuiră cu umerii de metalul rece.

— Lăsați-mă ! Lăsați-mă în pace, ticăloșilor ! strigă Matthew, turbat de furie.

— Repede, Lia ! Dă-i ce-i trebuie ! spuse Dory, gâfâind.

Matthew îl apucă de gât pe Fuchida și-l azvârli cât colo. Il lovi scurt pe Edmondson în stomac și pe altul, un necunoscut, în falcă. Înlăturând aceste piedici, se pregăti să-l abordeze pe Dory Factor dar o infirmieră îi înfipse un dermodispensor în piciorul stâng.

Știa ce conținea : Crux. 5 cm^3 de drog cu acțiune rapidă. Încetă să se mai împotrivească și izbucni în râs.

— Sper că mai aveți unul, zise el. Cu ăsta nu mă dovediți.

— Țineți-l bine, băieți ; umblă cu șmecherii, spuse Fuchida.

— Ha, ha, ha ! Nu credeți, ai ? Darul există. Îl aveți cu toții. Eu am mai mult, fiindcă știu unde se ascunde. E bun prieten cu mine.

— Delirează, zise Dory, nevenindu-i să creadă.

— Drogul își face efectul, îl corectă infirmiera, dar e prea slab pentru ca Lawton să-și piardă luciditatea.

— Să-l punem în picioare, spuse Dory.

Împreună cu Edmondson, îl înșfăcă de brațe și-l ridică în picioare. Matthew se lăsă, nesigur, de pe un picior pe altul.

— Veteranii știau despre Dar, zise el, simțindu-și buzele moi și limba lipită de cerul gurii. Dunphy, Momar, Rainbow, Red Jack Sangamon ; știau cu toții. Sunteți niște proști ! Vă mâncați între voi, vă culcați cu cine nimeriți, de-aici și până pe Titan, *simțiți* energia, dar nu vreți să priviți adevărul în față. Darul e puterea lui Dumnezeu !

— Mai dă-i o doză, spuse Dory.

— Să nu facă stop cardiac, zise Lia, infirmiera.

— Glumești ? E zdravăn ca un luptător de pe Marte, spuse Fuchida.

Lia ridică dispensorul la lumină. Apăsă pe butonul de la bază și alți 5 cm^3 de Crux umplură fiola.

— Eu nu sunt de acord cu asta, zise ea.

— Înțeapă-l, spuse Dory.

— Daa, înțeapă-mă, zise Matthew. Inima se oprește, creierul moare, dar lumina trăiește la nesfârșit.

Lia se aplecă. Matthew îi luă mâna care ținea dermo-dispensorul și i-o trase spre el. În timp ce acele gemene îi stră-

pungeau pielea, privi fără să clipească în ochii tinerei infirmiere.

Efectul fu imediat, ca o lovitură în creștetul capului. Matthew rămase fără vlagă, abia respirând.

Delegația se adună în jurul lui. Trei bărbați îl ridicară și-l întinseră pe patul mototolit.

— Ce facem cu el ? întrebă Edmondson.

— Aduceți o hibernocutie de tipul sub-C de la clinică. Împachetați-l și expediați-l acasă.

Așa și făcură. Doi infirmieri îl dezbrăcară, îi fixară senzori și tuburi de perfuzie pe corp, și turnară gel vitalyn, rece, în cutie. Nava de aprovizionare *Pendray* tocmai se pregătea de plecare și delegația îi făcu loc lui Matthew la bordul ei. Și trecu costul transportului în contul lui Matthew.

CAPITOLUL 25

Tashkent își amână zborul cu treisprezece ore din cauza problemelor de alimentare. Matthew și Dance își omorâră timpul în sala de așteptare McDivitt. Coasta pilotului își reverbera durerea surdă pe măsură ce blocajul nervului se atenua. Matthew își puse picioarele pe un scaun și se întinse cât putu pentru a diminua presiunea coastei rupte. Adormi în această poziție.

Durerea îl trezi curând. Tuși îndelung și simți ceva fierbinte împungându-i plămânul stâng.

— Dance, am nevoie de ajutorul tău.

Dance nu era nicăieri. Matthew privi cu atenție în jur, dar nici urmă de Dance.

Unde să fi plecat ? S-o fi răpit un alt agent al Cooperației ? Sau ieșise să se alimenteze ?

Opri un hamal chiar lângă intrare. I-o descrise pe Dance și-l întrebă dacă o văzuse.

— A, ba bine că nu ! I-am și spus încotro s-o apuce. Vroia să găsească niște vânzători de vechituri. Știi dumneata ce vreau să spun. Obiecte de antecariat.

Anticariat.

— Și unde ai trimis-o ?

— La Ptolemy Circle. Sunt o grămadă de comercianți acolo.

După o scurtă călătorie cu conveierul, Matthew ajunse la Ptolemy Circle, unul dintre cartierele sărace din Tycho. Magazine de obiecte de anticariat și de vechituri erau pe toate drumurile (diferența dintre ele era, în cel mai bun caz, teoretică). Intră în fiecare, întrebând de pământeana cu părul lung, castaniu. Negustorii și-o amintiră.

— Ţicnita aia ? spuse un lunarian bătrân. Vroia să cumpere discuri audio. Îţi poţi închipui aşa ceva ? Dac-aş avea discuri audio, aş mai munci eu într-o hrubă ca asta ?

Matthey îşi continuă căutarea. Acum cel puţin ştia ce vroia Dance. Pentru ea vechile elpiuri ale lui David Mackensen erau atât de fascinante încât risca să piardă un timp preţios încercând să găsească altele.

O ajunse din urmă într-o prăvălie numită „Vechiturile lui Nicolai". Proprietarul (Nicolai ?) tocmai se ciondănea cu ea.

— Nu-nţelegi ? N-am alte discuri decât cele pe care le vezi în holoid. Numai discuri clasice — Mozart, Beethoven şi Ceaikovski.

— Dar nu puteţi face rost de altele ? întrebă Dance, aproape plângând. Perry Como ? Nat King Cole ? Dean Martin ?

— Doar dacă un colecţionar de megaloţi se hotărăşte să-mi pună în braţe toată colecţia. Hai, şterge-o de-aici, pământeanco ; n-am chef să-ţi mai văd mutra.

— Poate că un asemenea colecţionar ar fi dispus să-ţi cumpere elpiurile, spuse Matthew, apărând din pragul întunecat al uşii.

Nicolai îl privi chiorâş.

— Ai ceva discuri de vânzare, zburătorule ? întrebă el, tăios.

— Poate discurile ei. Prietenei mele îi place muzica, şi nu discurile în sine. Ştii cumva unde am putea transfera muzica pe nişte cipuri de musicon ? întrebă Matthew.

— Roddy Usher are tot felul de aparate electronice vechi. Poate că v-ajută el.

— Şi unde-l pot găsi pe lunarianul Roddy ?

Ochii lipsiţi de gene ai lui Nicolai clipiră bănuitori.

— Şi cu mine cum rămâne, văd marfa sau nu ?

— Dacă Roddy poate să ne facă înregistrarea, ne întoarcem la dumneata, spuse Matthew.

Nicolai le dădu o adresă pe Aleea Mercator. Matthew o apucă pe Dance de braţ şi o împinse afară din prăvălie.

— De ce i-ai spus asta ? întrebă Dance. Nu vreau să vând elpiurile.

— N-o să-ţi folosească la nimic pe Icecube, zise Matthew cu voce scăzută. Pentru pick-up ai nevoie de curent alternativ şi toate sistemele de pe staţie sunt tehnotronice. Dacă vrei să păstrezi muzica, trebuie s-o pui pe cipuri.

Aleea Mercator era un coridor murdar şi îngust, la şase cvartele de Ptolemy Circle. Tavanul era foarte jos şi, pentru

prima dată de la sosirea lor pe Luna, se simțiră cu adevărat în subteran.

Magazinul lui Roddy Usher era împodobit cu mostre de echipament electronic foarte vechi. Unde te întorceai, numai difuzoare cu miez magnetic, radioreceptoare cu modulație de amplitudine și camere video, atârnate de tot felul de sârme. Roddy Usher, un tip scund, slab și uscat precum praful lunar, își freca mereu mâinile în timp ce vorbea.

— Vai, ce clienți distinși, spuse el, cu un glas hârâit. Cu ce vă poate fi de folos lunarianul Roddy ?

— Ne-ai putea fi de mare folos, zise Matthew. Ai vreun aparat la care merg discuri înregistrate în Era Nerăbdării ?

— Elpiuri ? Sigur că da. Am în magazie un sistem quadrofonic foarte bun, două canale încă mai funcționează...

— Nu vrem să cumpărăm, îl întrerupse Matthew. Vrem să transferăm muzica de pe niște elpiuri pe cipuri musicon standard. Poți face asta ?

Roddy își scărpină bărbia ascuțită.

— Hmm. Se poate rezolva, domniile voastre. Va trebui să conectez canalele de ieșire ale platanului la un tehnosimulator...

Bătrânul lunarian se lăsă purtat de gânduri apoi adăugă :

— Un proces foarte costisitor, domniile voastre.

— Zece decaloți de cip, spuse Matthew.

— Douăzeci. .

— Doisprezece.

— Optsprezece ?

— Cincisprezece și nici un milit în plus.

— Bine, bine, cred că pentru suma asta pot s-o fac.

Dance îi înmânâ lui Roddy prețioasele elpiuri. Lunarianul desfăcu atent hârtia statică de pe discurile de vinilin negru. Apucă elpiurile de margini cu mare băgare de seamă.

— Excelente, excelente, remarcă Roddy. N-am mai văzut elpiuri atât de bine păstrate de când am venit la Tycho. De unde le-aveți ?

— Au aparținut soțului meu, spuse Dance. Colecționa obiecte vechi.

Usher se foi un timp prin magazinul ticsit, mutând de colo-colo cutii din metal care de care mai ciudate și valuri de sârmă din cupru împletită. Curând, în fața lor apăru un dispozitiv în formă de U. Roddy așeză brațul de sunet pe primul elpi și începu să înregistreze.

Procesul în sine luă ore întregi, căci muzica nu putea fi transferată decât la viteza normală, și nu la cea mărită, ca în cazul cipurilor. Timpul se scurse ciudat, fiecare cântec topindu-se în următorul, fiecare disc umplând magazinul cu vocile și muzica unor oameni dispăruți de mult. Toate cele douăzeci și trei de elpiuri încăpură pe patru cipuri. Matthew îi dădu lui Roddy șaizeci de decaloți.

— Măi să fie, făcu Roddy și mângâie cipul din mâna lui mică, cenușie, reacționând de parcă nu s-ar fi așteptat să vadă banii promiși. Măi să fie !. Vă rog să mai treceți pe-aici, domniile voastre, și să le pomeniți și prietenilor despre Roddy Usher !

Matthew și Dance se întoarseră în grabă la Nicolai. *Tashkent* urma să decoleze peste patruzeci de minute. Dacă nu se prezentau la ghișeul corespunzător, Matthew și Dance aveau să aștepte pe Luna încă treizeci și două de zile, până când Icecube-ul se apropia din nou la o distanță convenabilă.

Nicolai examină fiecare disc cu o grijă enervantă. Vroia să tragă de preț. De nerăbdare, Matthew îl înșfăcă de mânecă și spuse :

— Dă-ne doi kiloloți pentru toate cele douăzeci și trei de discuri.

Elpiurile valorau de opt ori mai mult.

— I-imediat, făcu Nicolai.

Codifică un cip și i-l dădu lui Matthew. Pilotul îl vârî în mâna lui Dance.

— Aștia-s banii tăi. Să mergem.

Ieșiră în mare grabă din prăvălie. Nicolai îi văzu cum aleargă să prindă conveierul.

— Pământeni, pufni el, clătinând din cap.

Întinse mâna după teancul de discuri. Degetele i se opriră la un centimetru de ele.

— Furate ? gândi el cu voce tare.

Ridică din umeri și își vârî sub braț discurile vechi. Afacerile erau afaceri.

Decolarea navei din Tycho fu atât de bruscă încât starea lui Matthew se agravă și mai mult. Tuși cu sânge și simți că nu mai are aer. Coasta ruptă îi perforase plămânul.

Medicul de pe *Tashkent* era un om aspru, cu mulți ani de experiență. Îi făcu o injecție cu osteomax, îi curăță plămânul și-i trecu un bandaj gros în jurul pieptului. Matthew își petrecu restul călătoriei spre Icecube în cușeta lui. Dance îi ră-

mase mereu în preajmă. Grija ei era împărțită între propria persoană și cea a lui Matthew. Foamea îi creștea dureros, ceas de ceas, și dacă Matthew n-avea cum s-o ducă în apropierea soarelui curând după sosirea pe stație, aproape sigur că trebuia să ia măsuri drastice. Cum ar fi abordarea unui membru al echipajului de pe *Tashkent*.

Matthew știa asta. Îi citea dorința pe față, vedea privirile insistente pe care le arunca echipajului dromonului.

— Incearcă să reziști, o îndemnă el. Am scăpat cu fața curată și, dacă ai puterea să reziști, curând vom fi liberi și fără griji.

Apoi durerea îi străfulgeră pieptul și Matthew căzu din nou într-o muțenie agonizantă.

*

* *

Planeta Mercur face înconjurul soarelui o dată la optzeci și opt de zile terestre. Pe măsură ce *Tashkent* își încetinea zborul, înscriindu-se pe orbită, Mercur se zori să iasă în întâmpinarea navei veneriene. La cinci zile și unsprezece ore de la plecarea de pe Luna, *Tashkent* sosi, fără întârziere, la întâlnirea cu stația Icecube.

Venerienii își descărcară marfa de mici dimensiuni dar de mare valoare — componente de audion, medicamente și lingouri de magneziu — direct în atelierul stației. Matthew coborî din navă pe propriile picioare. Era pentru prima oară când mergea singur de când părăsiseră Luna. Dance se oferi să-l ajute dar Matthew refuză. Plecase de pe Icecube culcat. Acum vroia să se întoarcă în picioare.

Anatoly Kressberg, ajuns mecanic șef, supraveghea distribuirea mărfii aduse de *Tashkent*. Auzi zgomot de pași ușori, și se uită să vadă cui îi aparțineau. Matthew și Dance apărură dintr-un vârtej de vapori de CO_2 care răzbăteau dinspre lăzile cu piese de audion suprarăcite.

— Lawton ! exclamă Kressberg.

— Kressberg, spuse Matthew. Ce mai face *Aztec* ?

— Ăăă... îl rod moliile. Directorul a dispus să-l trecem pe linie moartă.

— Înviați-l. Îl vreau gata de zbor într-o jumătate de zi. Clar ?

— Mai clar nici că se poate.

Matthew și Dance trecură pe lângă mecanicul șef și se îndreptară spre liftul care ducea în salon. În fața ușilor, Matthew se opri.

— Ea e prietena mea, Dance. Dance, ți-l prezint pe Kressberg, zise el.

— Încântat, spuse mecanicul.

— La fel, zise Dance.

Cei doi intrară în lift. Înainte ca ușile să se închidă, Matthew anunță :

— Dance este noul meu ucenic. Va plonja în soare cu mine.

Ușile se închiseră și înăbușiră replica neîncrezătoare a lui Kressberg.

*

* *

Salonul era aglomerat. Petele solare erau mai multe ca de obicei și helioplonjorii nu vroiau să riște, rămânând pe Icecube, în timp ce furtunile se dezlănțuiau în jurul soarelui.

Matthew o conduse pe Dance la cea mai îndepărtată masă. Se așezară cu fața spre salon. Toți ochii erau ațintiți asupra lor.

Patru helioplonjori își făcură numaidecât apariția. Pe doi din ei Matthew îi cunoștea — Dory Factor și Saburo Fuchida. Se postară în fața lor.

— Te-ai reîntors, Lawton ? spuse Dory. Credeam că de data asta ai să te odihnești mai mult.

— Sunt odihnit. Tu cum stai cu sănătatea ?

— Perfect. Lucrurile au mers destul de bine de la plecarea ta, răspunse Dory, aplecându-se înainte și sprijinindu-se cu palmele de masă. Și sper să meargă la fel și în continuare.

— De ce n-ar merge ?

— Erai foarte tulburat când ai plecat, spuneai niște lucruri care n-ar fi trebuit spuse. Așa ceva n-o să se mai întâmple, nu ? întrebă Fuchida.

— Ce vor să spună ? interveni Dance.

— Vor să spună despre Dar, zise Matthew. Îi deranjează când aduc vorba despre el.

— Ușurel, făcu Dory.

— De ce ? întrebă Matthew, ridicând vocea. Toți cei de-aici au auzit despre Dar. De ce n-am discuta despre asta ? De ce n-am încerca să aflăm mai multe despre el ? Cât timp s-au făcut tot felul de glume deocheate pe seama lui, nimeni nu s-a

sinchisit. Nu înțeleg cu ce vă deranjează acum, poate că aveți fețele prea palide că să-l înțelegeți ?

Dory împinse masa cu toată forța. Matthew se ridică în picioare. Era mai înalt și mai iute decât adversarii lui, dar ei erau patru iar coasta încă nu i se refăcuse. Dance trecu lângă el.

— N-ai învățat nimic data trecută, nu-i așa, Lawton ? Creierul tău s-a topit de prea multe plonjoane, spuse Dory, stăpânindu-și cu greu furia. Viața e destul de dură aici și fără astroboșorogi care bat câmpii despre Dumnezeu, despre daruri și energii magice. Ai posibilitatea să alegi ; ori îți bagi mințile în cap și-ți vezi de treabă, ori te retragi.

— Cine-mi dă posibilitatea asta, tu ?

— Noi, spuse Fuchida.

— Ce adunătură de androizi ! Darul e pretutindeni în jurul vostru, e *în voi*, și voi nu vă gândiți decât la bani și la reputația voastră. N-am supraviețuit paisprezece trimestre ca helioplonjor și n-am văzut murind bărbați și femei de-o sută de ori mai buni decât voi ca să mă las de meserie tocmai acum.

Matthew se repezi înainte cu brațul întins. Dory și pilotul necunoscut din stânga lui își lăsară umerii în jos și blocară drumul lui Matthew. Fuchida o îmbrânci pe Dance și trecu în spatele lui Matthew.

Nu se schimbară lovituri, deși bărbații se luptară cu ardoare timp de câteva clipe. Dance văzu cum sângele se prelinge din gura lui Matthew.

— E rănit, spuse ea, trăgând în zadar de Fuchida. Lăsați-l în pace !

Factor încercă să-l răstoarne pe Matthew cu piciorul. Chiar și rănit Matthew rămânea extrem de puternic. Dintr-o singură mișcare, îl puse jos pe asociatul lui Dory și-l înșfăcă de braț pe Factor. Fuchida îi răsuci brațul drept la spate și Matthew gemu în clipa în care osteomaxul își încetă efectul asupra oastei.

— Lăsați-l în pace ! strigă Dance, atingând cu trei degete de la mâna stângă ceafa lui Fuchida.

În momentul contactului, Fuchida înțepeni. Fără a scoate vreun sunet, căzu cu fața în jos pe podea.

Dory se desprinse de Matthew și îngenunchie lângă prietenul său. Fuchida trăia, dar era paralizat.

— Ce i-ai făcut ? întrebă Dory.

— Îi făcea rău lui Matthew. Nu vezi că sângerează ? spuse Dance.

Matthew se încovoie și căzu la podea lângă Fuchida, ținându-se strâns de mijloc. Cineva din salon strigă după un medic.

Fuchida era lucid. Clipea din ochi, furios, la Dory, singura mișcare voluntară pe care o putea face. Înainte de sosirea medicului, Dance îl ajută pe Matthew să se ridice în picioare. Amândoi se îndreptară șchiopătând spre lifturi.

Matthew se întoarse cu fața spre salon.

— Vreau ca toată lumea să știe că nu sunt nebun. Adevărul există, indiferent dacă îl acceptați sau nu. Nimeni nu trebuie să se teamă de mine sau de ceea ce vă spun. Faceți-vă meseria, câștigați bani ; mie mi-e totuna.

Matthew tuși o dată, îndoindu-se de durere, apoi continuă :

— Cei mai mulți dintre voi veți muri acolo, urlând de durere. Cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată au murit în soare. Ca și unii dintre cei mai răi. Dar nu uitați un lucru : dacă voi dispărea în următorul meu plonjon, nu se va întâmpla din cauza banilor. Asta e tot, zise el, trecându-și brațul pe după umerii lui Dance.

În lift, o întrebă pe Dance :

— Ce i-ai făcut lui Fuchida ?

— I-am întrerupt reacțiile nervilor motori de la gât în jos. Își va reveni, nici o grijă.

— Nu știam că poți face asta.

— Nici eu n-am știut, până acum.

Din ziua aceea nu-i mai hărțui nimeni. În timp ce Kressberg readucea *Aztec*-ul în condiții de zbor, Matthew petrecu cinci zile imobilizat în cabina lui. Mâncă și dormi acolo, întins pe spate. De câte ori îi revenea durerea, Dance i-o bloca imediat.

Dance se învăță să doarmă pe podeaua din oțel, lângă cușeta lui. Fapt care îl nemulțumi pe Matthew, la început. Nu-i plăcea s-o vadă întinsă la picioarele lui, ca un animal credincios. Dance îi explică însă că suprafețele moi îi afectau sistemul senzorial extrem de sensibil, împiedicând-o să se odihnească. Matthew nu mai pomeni nimic despre asta. După ce coasta i se vindecă, începu și el să doarmă pe o saltea, lângă ea.

Dance se adaptă încet vieții de pe stație. Matthew îi tăie părul, pentru a-i da posibilitatea să-și pună casca de la costumul termic. Părul scurt îi dezvălui singura caracteristică extraterestră pe care n-o putuse schimba : crestele osoase care se

arcuiau în creștetul capului. Cu timpul, părul avea să le mascheze din nou. Până atunci însă Dance trebuia să-și poarte casca ori de câte ori părăsea cabina.

Nimeni n-o bănuia a fi altceva decât ucenica lui Matthew. Gurile rele îi considerau amanți și Matthew nu făcu nimic pentru a descuraja astfel de zvonuri. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca un helioplonjor prea pătimaș să încerce s-o seducă pe Dance înainte de primul lor plonjon împreună.

In sfârșit, sosi și clipa în care pătrunseră amândoi în impunătorul atelier, acum aproape pustiu, ceilalți piloți reluându-și deja lucrul. Ciudată pereche mai făceau. Matthew era mai slab și mai oacheș ca niciodată, în vreme ce Dance, în costumul termic, semăna cu o păpușă din cârpe. *Aztec* îi domina cu înălțimea, gata de zbor, așteptând.

— E timpul să mergem, spuse Matthew. Ești gata ?

- Sunt pregătită.

Matthew își consultă cronograful.

— Ei, fir-ar să fie, exclamă el. Acum două zile am împlinit treizeci de ani. Am uitat cu totul.

- - Treizeci de ani nu este o vârstă înaintată la oameni. Are vreo semnificație socială ?

Matthew își lăsă mâna să cadă.

-- E foarte înaintată pentru un helioplonjor, răspunse el cu un zâmbet.

Se instalară în *Aztec* și părăsiră Icecube-ul fără nici un incident. Intenția lui Matthew era ca primul lor plonjon împreună să fie unul normal. Fixă o traiectorie parabolică ușoară și nu făcu nici o încercare de a pătrunde prea adânc în fotosferă. Tot viitorul lui Dance depindea de acest zbor. Nu avea nici un rost să-și asume riscuri inutile.

Aztec funcționa perfect, numai modificările de pe indicatoare dovedeau că intraseră în soare. În timp ce nava brăzda fotosfera, Matthew se trezi că apucă strâns brațele scaunului.

Hai, hai. Știu că ești acolo.

Haisoarehaisoarehai...

Darul reveni ca un prieten intim, liniștit și cald. Părea că-l știe pe Matthew și-l întâmpină cu bucurie. Lupta, senzația de gol încetară. Pilotul simți o mare mulțumire în timp ce aureola familiară satura modulul.

Iată-mă. Trecând ca fulgerul prin soare, toate celelalte lucruri păreau neînsemnate și inutile. Toate zădărniciile ultimelor săptămâni reveniră în mintea lui Matthew precum înălțarea zgurii într-un creuzet cu aur topit. Teama lui de nebu-

nie. Instabilitatea lui Sian. Propria lui gelozie. Teama lui de Dance. Dorința de a o avea pe Dance. Partidul Binefăcător și toți acoliții lui. Zgură. Efemeridă. Atomi risipiți pe aripile vântului solar.

Iar când mintea i se eliberă de lucrurile neimportante, Matthew înțelese, așa cum înțelesese și Rainbow. Pulsul soarelui era pulsul său. Prin limpezimea Darului îi văzu din nou pe toți cei care însemnaseră ceva în viața lui. Buni sau răi, erau toți acolo : mama lui, tatăl lui, fratele lui. Deșiratul de Jack Sangamon, Len Rackham, Arne Dawlish, chiar și Wellington Yu.

Rainbow Harvester îi zâmbi cu chipul imaculat al unui copil.

O sărută pe Sian pe obraz și-i spuse „Adio."

Te iubesc, Gem, gândi el, iar ea îi replică : „E bine să fii iubit." Își dădu seama că n-o pierduse niciodată ; se pierduse pe sine.

— M-am întors pentru tine, zise el cu glas tare.

— Poftim ? Ți-e rău, Matthew ? întrebă Dance.

— Nu. Îl simți ? Simți Darul ?

— Da, Matthew. Și-mi face bine.

Aztec își sfârși plonjonul și începu să urce prin sfera de foc. Energia vitală pură, odul, vrilul, orgone-ul, le umplu trupurile, le satură, le făcu să se atingă și să curgă împreună. Femeia care nu era femeie iș omul care încă mai era om se întâlniră într-o adevărată comuniune, contopiți de minunatul dar al soarelui.

Helioplonjorii și nava lor țâșniră din coroana solară în spațiul necuprins, purtând cu ei și lumina soarelui.